AL DOILEA VOLUM AL TRILOGIEI

HOUSE OF CARDS

CARTEA CARE A INSPIRAT CEL MAI PREMIAT SERIAL AL ULTIMILOR ANI.

ATAC LA REGE

MICHAEL DOBBS

MICHAEL DOBBS

ATAC LA REGE

TRILOGIA

HOUSE OF CARDS

PRIMUL VOLUM

CULISELE PUTERII

MICHAEL DOBBS

ATAC LA REGE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DOBBS, MICHAEL
Atac la rege / Michael Dobbs ; - Bucureşti : RAO Distribuţie, 2017
ISBN 978-606-8905-02-0

821.111

Editura RAO
Str. Bârgăului nr. 9–11, sector 1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

MICHAEL DOBBS
To Play the King
Publicat prima dată în limba engleză
de Harper Collins Publishers Ltd
Copyright © by Michael Dobbs, 1992
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Liliana Pelici prin Lingua Connexion

© RAO Distribuţie, 2016
Pentru versiunea în limba română

2017

ISBN 978-606-8905-02-0

Acest roman este în întregime o operă de ficțiune. Numele, personajele și evenimentele descrise sunt produsul imaginației autorului. Orice asemănare cu persoane reale, vii sau decedate, evenimente sau locuri reale este o pură coincidență.

Lucy și Andrei
Pentru Medford 1971.
Pentru Fiskardon 1981.
Pentru Villars 1991.
Pentru tot.

INTRODUCERE

Când am scris *Atac la rege,* în 1990, ca o continuare a romanului *Culisele puterii,* am făcut-o, în parte, pentru că aveam convingerea că iahtul regal se îndrepta spre ape tulburi. Și s-a dovedit că aveam dreptate. Am scris despre căsnicii cu probleme, scandaluri financiare, controverse politice și umiliri publice și, în anii care au urmat, Familia Regală a părut să urmeze scenariile imaginate de mine cu o tenacitate neobosită. Uneori mi se părea că diverși indivizi participau la un concurs pentru a primi roluri în poveste. Dacă intenția cărții era de a lansa un avertisment, așa cum presupun că a fost, atunci a eșuat complet. Casa de Windsor avea să îndure unele dintre cele mai grele momente. Iahtul aproape s-a scufundat și unii membri ai echipajului au fost aruncați peste bord.

Regele meu ficțional nu este, pur și simplu, o versiune a prințului Charles – au existat mulți moștenitori ai tronului care au avut dificultăți și am fost parțial inspirat de mai mulți –, dar anumite comparații erau inevitabile. Când am început să scriu, era clar că i se destrăma căsnicia, în ciuda tuturor infirmărilor oficiale, așa că am decis ca personajul meu regal să nu aibă soție. Sper că nimic din ce am scris nu a fost interpretat ca lipsă de respect, pentru că nu aceasta a fost intenția mea.

În orice caz, în ciuda acelor ani grei, atât Alteța Sa Regală, cât și instituția regală și-au demonstrat tenacitatea și puterea de redresare, iar astăzi se bucură de o stimă publică mai mare decât în urmă cu câteva decenii. Iahtul regal continuă să navigheze.

La fel și Francis Urquhart. După aproape 30 de ani de când l-am creat, și-a dezvoltat o viață proprie – în cărți, în televiziunea globală –, ca un personaj care a fost citat atât în parlament, cât și în presă. Bănuiți că s-a șușotit despre el și pe la colțurile unor palate? Ei bine, s-ar putea spune asta, dar eu n-o să comentez...

M.D. 2013

PROLOG

Jos cu regii. Ocupă prea mult spaţiu.

Era ziua în care urmau să-l omoare.

Îl conduseră prin parc, escortat de două companii de infanterişti. Se adunaseră mulţi oameni şi îşi petrecuse aproape toată noaptea întrebându-se cum vor reacţiona aceştia când îl vor vedea. Cu lacrimi? Cu batjocuri? Vor încerca să-l răpească pentru a-l duce într-un loc sigur sau îl vor scuipa cu dispreţ? Depindea de cine-i plătise mai bine. Dar nu urmă nicio izbucnire; mulţimea rămase abătută, speriată, încă nevenindu-i să creadă ce urma să aibă loc în numele ei. O femeie tânără ţipă şi leşină când trecu pe lângă ea, dar nimeni nu încercă să-l împiedice în drumul lui pe terenul îngheţat. Paznicii îl grăbeau.

În câteva minute ajunseră în Whitehall, unde fu găzduit într-o cămăruţă. Era trecut de ora zece, într-o dimineaţă de ianuarie, şi se aştepta ca, în orice moment, să audă ciocănitul în uşă care îl va chema. Dar ceva îi reţinuse; nu veniră până aproape de două. Patru ore de aşteptare, de demoni care-i rodeau curajul, făcându-l să simtă că se năruie pe dinăuntru. În timpul nopţii ajunsese la o seninătate, la o senzaţie de pace

sufletească, aproape o stare de grație, dar, cu trecerea grea și neanticipată a minutelor care creșteau până ajungeau ore, calmul fu înlocuit de senzația îngrozitoare de panică ce începea undeva în creier și se întindea prin tot corpul lui pentru a se scurge în intestine și vezică. Gândurile i se amestecară și cuvintele la care se gândise, meșteșugite cu grijă ca să pună în lumină dreptatea cauzei lui și să acuze logica lor sucită, dispărură brusc. Înfipse unghiile adânc în palme; cumva își va găsi cuvintele când va veni vremea.

Ușa se deschise. Căpitanul apăru în intrarea slab luminată și făcu un semn scurt și sobru din cap. Nu era nevoie de cuvinte. Îl luară și în câteva secunde ajunse în sala de bal, un loc pe care îl prețuia pentru tavanul pictat de Rubens și pentru ușile magnifice din lemn de stejar, deși acum îi era greu să distingă detaliile prin întunericul nefiresc. Ferestrele înalte fuseseră parțial zidite sau acoperite cu scânduri în timpul războiului, pentru a fi mai ușor de apărat. Doar la una dintre ferestrele cele mai îndepărtate, unde baricadele fuseseră dărâmate, o aură de lumină puternică și cenușie înconjura gaura, ca intrarea într-o altă lume. Coridorul format din șirul de soldați ducea direct până la ea.

Doamne, dar îi era frig. Nu mâncase nimic de ieri, refuzase masa pe care i-o oferiseră și era recunoscător pentru mantia pe care o ceruse, ca să nu tremure. Nu ar fi fost bine să fie văzut tremurând. S-ar fi crezut că e din cauza fricii.

Urcă două trepte strâmbe din lemn și înclină capul când trecu prin dreptul ferestrei pentru a ajunge pe platforma pe care o înălțaseră rapid afară. Erau cinci-șase bărbați pe scena de lemn abia construită, în timp ce fiecare loc din jur era ticsit de mii de oameni care mișunau – pe jos, în trăsuri, pe acoperișuri, aplecându-se la ferestre și în alte locuri cu vedere

bună. Cu siguranță, acum ar fi trebuit să reacționeze într-un fel. Dar, când pași în lumina stridentă și în câmpul lor de vedere, neliniștea acestora îngheță în vântul tăios și siluetele rămaseră tăcute și triste, tot nevenindu-le să creadă. Așa ceva nu era cu putință.

Înfipte în scena pe care stătea erau patru cârlige de fier. Dacă s-ar fi luptat, i-ar fi legat mâinile și picioarele cu frânghii de cârlige, dar asta arăta doar cât de puțin îl înțelegeau. Nu avea să se lupte. Se născuse pentru un sfârșit mai demn. Ar fi spus doar câteva cuvinte mulțimii și ar fi fost suficient. Se rugă ca slăbiciunea pe care o simțea în genunchi să nu-l trădeze; fusese deja trădat destul. Îi înmânară o bonetă mică în care își vârî cu mare grijă părul, de parcă s-ar fi pregătit doar pentru o plimbare prin parc cu soția și copiii. Trebuia să le ofere un adevărat spectacol. Își aruncă mantia la pământ pentru a putea fi văzut mai bine.

Doamne! Frigul trecu prin el de parcă gerul îi ajunse la inima ce bătea nebunește și o împietri pe loc. Înspiră adânc și dureros ca să-și revină din șoc. Nu trebuia să tremure! Și iată-l în fața lui pe căpitanul gărzii regale care, în ciuda vremii, avea broboane de sudoare pe frunte.

– Doar câteva cuvinte, căpitane. Aș vrea să spun câteva cuvinte. Își chinui mintea în căutarea lor.

Căpitanul făcu un semn negativ din cap.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Până și cel mai simplu om din lume are dreptul la câteva cuvinte.

– Cele câteva cuvinte ale dumneavoastră m-ar costa viața, Sire.

– La fel cum vorbele și gândurile mele m-au costat viața pe mine. Căpitane, credințele mele m-au adus în acest loc. Vreau să le împărtășesc pentru ultima dată.

– Nu vă pot lăsa. Sincer, îmi pare rău. Dar nu pot.

– Mă refuzi chiar şi acum? Calmul din vocea lui fu înlocuit de văpaia indignării şi de un val nou de panică. Totul mergea prost.

– Sire, nu depinde de mine. Iertaţi-mă.

Căpitanul întinse mâna ca să-i atingă braţul, dar prizonierul făcu un pas în spate, cu o privire mustrătoare.

– Poţi să mă reduci la tăcere, dar nu mă vei transforma niciodată în ceea ce nu sunt. Căpitane, eu nu sunt laş. Nu am nevoie de braţul dumitale!

Căpitanul se retrase spăsit.

Venise vremea. Nu mai putea urma niciun cuvânt şi nicio întârziere. Niciun subterfugiu. Acesta era momentul în care atât ei, cât şi el vor vedea dincolo de aparenţe şi vor descoperi ce fel de om era cu adevărat. Îşi umplu încă o dată plămânii cu aer, agăţându-se de viaţă cât de mult putu, în timp ce privi cerul. Preotul spuse că moartea era triumful suprem asupra răului lumesc şi al durerii, dar el nu găsi nicio inspiraţie, nicio rază de lumină care să-i dezvăluie calea, nicio salvare cerească, doar cerul dur ca oţelul al iernii englezeşti. Îşi dădu seama că pumnii îi rămăseseră încleştaţi, cu unghiile înfipte în carne; se forţă să-şi deschidă palmele şi le lăsă în jos, pe lângă pantaloni. O rugăciune tăcută. Încă o respiraţie. Apoi se aplecă, mulţumind lui Dumnezeu că genunchii lui încă mai aveau destulă putere ca să-l ghideze, lăsându-se în jos încet şi cu graţie, aşa cum repetase în camera lui în timpul nopţii, şi se întinse pe platforma tare din lemn.

Cu toate astea, nu se auzi niciun sunet din mulţime. Cuvintele lui poate că nu i-ar fi înălţat sau inspirat, dar măcar l-ar fi reabilitat. Fu copleşit de furie când realiză cât de îngrozitor de nedrept era totul. Nu avea nicio şansă să se

explice. Se uită deznădăjduit încă o dată la feţele oamenilor, bărbaţii şi femeile în numele cărora ambele tabere luptaseră în război şi care aveau acum privirile goale, nişte pioni neştiutori, ca întotdeauna. Dar, chiar dacă erau toţi nişte neghiobi, erau oamenii lui, şi pentru salvarea lor avea obligaţia să lupte împotriva celor care foloseau legea pentru propriul beneficiu. Pierduse, dar dreptatea cauzei lui ar fi fost cu siguranţă cunoscută la sfârşit. La sfârşit. Ar fi făcut totul din nou, dacă ar fi avut încă o şansă, încă o viaţă. Era datoria lui, nu avea de ales. Nu mai mult decât avea acum de ales pe acea scenă goală din lemn, care încă mirosea a răşină şi a rumeguş proaspăt. Şi vor înţelege, nu-i aşa? La sfârşit...?

O scândură scârţâi lângă urechea lui stângă. Feţele din mulţime păreau îngheţate în timp, ca într-o vastă pictură murală. Nu-şi mai putea controla vezica – din cauza frigului sau a groazei? Cât va mai dura...? Ar fi trebuit să se concentreze sau poate să se roage? Să se concentreze! Îşi fixă privirea pe un băieţel, nu mai mare de opt ani, în zdrenţe, cu o dâră de firimituri pe bărbia mânjită cu noroi, care se oprise din mestecat o bucată de pâine şi ai cărui ochi căprui şi inocenţi se căscaseră din pricina aşteptării şi erau acum concentraţi pe un punct aflat la vreo 30 de centimetri deasupra capului lui. Doamne, dar îi era atât de frig, mai frig decât îi fusese vreodată! Şi, dintr-odată, cuvintele pe care se chinuise atât de mult să şi le amintească năvăliră în mintea lui, de parcă cineva i-ar fi desferecat sufletul.

Şi, în anul 1649, îl luară pe suveranul Charles Stuart, apărătorul credinţei şi, pe linie descendentă, regele de drept al Marii Britanii şi Irlandei, şi îi tăiară capul.

La primele ore ale unei zile de iarnă, într-un dormitor cu vedere la grădina de 40 de acri a unui palat care nu existase pe vremea când Charles Stuart plecase pe lumea cealaltă, urmaşul lui se trezi tresărind. Gulerul cămăşii pijamalei era umed şi lipit de gât, iar el zăcea cu faţa în jos pe o pernă tare ca piatra şi pătată de sudoare. Cu toate astea, se simţea rece... rece ca un mort. Credea în puterea viselor şi în capacitatea lor de a dezlega misterele din profunzimile sufletului şi avea obiceiul, la trezire, să scrie tot ce-şi amintea, întinzându-se după agenda pe care-o ţinea cu acest scop lângă patul lui. Dar nu şi de data asta. Nu avea nevoie. Nu ar fi uitat niciodată mirosul mulţimii amestecat cu cel de răşină şi rumeguş, nici culoarea grea şi metalică a cerului sau acea după-amiază geroasă. Nici ochii căprui şi inocenţi ai băiatului cu bărbia murdară de firimituri. Nici senzaţia de disperare îngrozitoare pe care o simţise pentru că-l împiedicaseră să vorbească, făcându-i sacrificiul fără sens şi moartea zadarnică. Nu va uita niciodată lucrurile acestea. Oricât de mult ar încerca.

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

Să nu treci niciodată pe un pod necunoscut călărind un elefant.

Proverb chinezesc

Decembrie: prima săptămână

Nu fusese o invitație neoficială, el nu făcea nimic neoficial. Fusese o chemare insistentă, aproape poruncitoare, de la un bărbat mai obișnuit să comande decât să lingușească. O aștepta la micul dejun și nu-i trecuse prin minte că ar fi putut să-l refuze. Mai ales în acea zi, când schimbau prim-miniștrii, unul afară, altul la rând, și trăiască voința poporului! Avea să fie o zi a judecății.

Benjamin Landless deschise ușa personal, ceea ce ei i se păru ciudat. Era un apartament făcut să impresioneze, proiectat cu prea multă grijă și impersonal, unde te-ai aștepta să te întâmpine dacă nu un portar, atunci măcar o secretară sau un asistent personal, care să-ți facă o cafea și să te flateze în timp ce se asigură că nu fugi cu vreunul dintre tablourile impresioniste care împodobesc pereții. Landless avea o față lată, roșie ca pruna, și cărnoasă, care începea să se lase ca o

lumânare ținută prea aproape de flacără. Era masiv, iar mâinile îi erau aspre ca ale unui muncitor și avea o reputație pe măsură. Imperiul ziarului *Chronicle* fusese construit spărgând greve și distrugând cariere; chiar el, alături de alții, distrusese și cariera omului care, chiar atunci, aștepta să meargă la Palat ca să renunțe la puterea și prestigiul postului de prim-ministru.

– Domnișoară Quine. Sally. Sunt atât de bucuros că ai putut să vii! Voiam să te cunosc de multă vreme.

Știa că era o minciună. Dacă ar fi vrut s-o cunoască până acum, cu siguranță ar fi aranjat asta. O însoți în camera principală, în jurul căreia era construit apartamentul de lux. Pereții exteriori erau în întregime din sticlă rezistentă la impact, oferind o panoramă magnifică a clădirilor Parlamentului de dincolo de Tamisa, și o jumătate de pădure părea să fi fost sacrificată ca să acopere podeaua cu modele complicate. Nu era rău pentru un băiat de pe străzile lăturalnice din Bethnal Green.

O conduse spre o canapea supradimensionată, din piele, în fața căreia era o măsuță de cafea încărcată cu tăvi cu mâncare fierbinte de micul dejun. Nu se vedea nicio urmă a angajatului ascuns care trebuie să fi preparat recent mâncarea și să fi întins șervețelele apretate de in. Ea refuză mâncarea, dar el nu se simți ofensat. Își dădu jos sacoul și se foi pe lângă farfuria lui, în timp ce ea luă o ceașcă de cafea neagră și aștepta.

Își mâncă micul dejun foarte concentrat; eticheta și manierele la masă nu erau punctele lui forte. Îi oferi puțină conversație, concentrându-și atenția mai mult pe ouă decât pe ea și, pentru o vreme, ea se întrebă dacă el regreta că o invitase. Deja o făcea să se simtă vulnerabilă.

– Sally Quine. Născută în Dorchester, Massachusetts. La doar 32 de ani ți-ai făcut deja o reputație ca realizatoare de

sondaje de opinie. Și tocmai în Boston, care nu e un oraș unde să-i fie ușor unei femei printre toți acei irlandezi prostovani. Știa totul despre asta; se căsătorise cu unul dintre ei. Landless își făcuse temele, îi scotocise prin trecut; și voia să-i arate asta clar. Ochii lui îi căutară reacția de sub niște sprâncene uriașe încălcite ca niște frânghii. Boston e un oraș frumos, îl cunosc bine. Spune-mi, de ce ai lăsat tot ce-ai construit acolo și ai venit să o iei de la capăt în Anglia? De la zero?

Făcu o pauză, dar nu primi niciun răspuns.

– Din cauza divorțului, nu-i așa? Și a morții copilului?

Observă grimasa de pe figura ei și se întrebă dacă era începutul unei crize de furie sau dacă se va îndrepta spre ușă. Dar știa că nu vor fi lacrimi. Nu era genul acela de femeie, iar asta se vedea limpede în ochii ei. Nu era nefiresc de slabă sau trasă prin inel cum cerea moda actuală, frumusețea ei era mai clasică, șoldurile poate erau cu vreun centimetru mai largi decât ar trebui, dar toate curbele erau bine definite. O prezență imaculată. Avea tenul neted, întunecat și mai fin decât orice trandafir englezesc, iar trăsăturile îi erau desenate cu grijă, de parcă ar fi fost făcute cu dalta unui sculptor. Avea buze pline și expresive, pomeții înalți, părul lung era des și de o nuanță atât de închisă de negru că se gândi că ar putea fi italiancă sau evreică. Totuși, cea mai excepțională trăsătură a ei era nasul, drept și un pic mai lung, cu un capăt turtit care îi zvâcnea când vorbea și nări care se dilatau în funcție de intensitatea emoțiilor. Era cel mai provocator și senzual nas pe care-l văzuse vreodată; nu se putea abține să nu și-l imagineze pe o pernă. Cu toate astea, ochii îl deranjau, parcă nu-și aveau locul pe fața ei. Erau migdalați, plini de nuanțe tomnatice de căprui-arămiu și verde, strălucitori ca ai unei pisici, dar ascunși în spatele unor ochelari supradimensionați. Nu sclipeau cum ar fi

trebuit să sclipească ochii unei femei, cum probabil sclipiseră odată, se gândi. Aveau o nuanță de neîncredere, de parcă ar fi ținut un secret.

Ea se uita pe fereastră, ignorându-l. Mai erau câteva săptămâni până la Crăciun, dar nu se simțea veselia în aer. Spiritul festiv zăcea aruncat în rigolele prin care curgea apa și, cumva, nu părea o zi propice pentru a schimba prim-miniștrii. Un pescăruș adus pe continent de furtunile de pe Marea Nordului se roti în fața ferestrei, iar țipetele și insultele lui străbătură prin geamul termopan, din invidie pentru micul lor dejun, înainte ca pasărea să se îndepărteze prăvălindu-se pe cerul învolburat. Îl urmări dispărând în cenușiul cerului.

– Domnule Landless, să nu vă așteptați să fiu supărată sau jignită. Faptul că aveți destui bani și putere să vă faceți temele nu mă impresionează. Nici nu mă flatează. Sunt obișnuită cu oamenii de afaceri de vârstă mijlocie care flirtează cu mine. Insulta era intenționată; voia ca el să știe că nu putea să scape fără o ripostă. Vreți ceva de la mine. Nu știu ce, dar vă voi asculta. Atâta vreme cât e vorba de afaceri.

Își încrucișă picioarele încet și intenționat, ca el să observe. Din copilărie nu mai avea nicio îndoială că bărbații îi găseau corpul atrăgător, iar atenția lor excesivă însemnase că nu avusese niciodată ocazia să-și trateze sexul ca pe ceva ce trebuia prețuit, ci doar ca pe o unealtă pentru a-și face drum printr-o lume dificilă și meschină. Hotărâse de mult că, dacă sexul era valuta vieții, atunci ea îl va transforma într-un activ de afaceri, care să-i deschidă ușile ce altfel ar rămâne închise. Și bărbații puteau să fie niște proști de încredere.

– Ești foarte directă, domnișoară Quine.

– Prefer să vorbesc direct decât pe ocolite. Și pot intra în jocul dumneavoastră. Se așeză din nou pe canapea și începu

să-şi numere degetele cu manichiură perfectă de la mâna stângă. Ben Landless. Vârsta... ei bine, de dragul vanităţii dumneavoastră bine cunoscute, să zicem că n-aţi ajuns la vârsta a treia. Un ticălos dur care s-a născut în sărăcie şi acum controlează una dintre cele mai mari operaţiuni de presă din ţara asta.

– În curând, cea mai mare, o întrerupse el vorbind încet.

– În curând veţi prelua United Newspapers, spuse ea dând din cap, când prim-ministrul pe care l-aţi nominalizat, susţinut de dumneavoastră şi ales, practic, cu mâna dumneavoastră, va prelua puterea în câteva ore şi va da la o parte micile inconvenienţe ale politicii de fuziune şi monopol ale predecesorului său. Trebuie să fi sărbătorit toată noaptea, mă mir că aveţi apetit pentru micul dejun. Dar aveţi o reputaţie de om insaţiabil. În toate privinţele. Vorbea aproape seducător, cu un accent care fusese şlefuit şi înmuiat, dar nu eliminat. Voia ca oamenii s-o observe şi să le rămână întipărită în memorie, s-o poată recunoaşte dintr-o mulţime. Aşa că încă pronunţa vocalele ca în New England, cu o idee mai lungi şi mai leneşe decât la Londra, dând adesea senzaţia de duritate, de parcă s-ar fi auzit direct de la cozile de ajutor de şomaj din Dorchester. Aşa că la ce te gândeşti, Ben?

Un zâmbet jucă pe buzele ca de cauciuc ale patronului de trust de presă, dar ochii lui rămaseră nemişcaţi, umărind-o îndeaproape.

– Nu e nicio afacere. L-am susţinut pentru că am crezut că era cel mai bun pentru această slujbă. Nu există nicio răsplată privată. O să risc şi eu, ca toată lumea.

Ea bănui că era la doua minciună din conversaţie, dar o trecu cu vederea.

– Orice s-ar întâmpla, e o nouă eră. O schimbare a prim-ministrului înseamnă provocări noi. Şi noi oportunităţi. Cred că va fi mai relaxat decât a fost Henry Collingridge când va fi vorba să lase oamenii să facă bani. Asta ar însemna veşti bune pentru mine. Poate şi pentru tine.

– Cu toţi indicatorii economici care se duc la vale?

– Exact asta e ideea. Compania ta de sondaj de opinie activează de... cât, 20 de luni? Ai avut un început bun, eşti respectată. Dar eşti mică, şi bărcile mici, cum e a ta, pot fi scufundate dacă vine greul în următorii ani. Oricum, nu ai mai multă răbdare decât mine când e vorba de condus o operaţiune cu buget mic. Vrei să ajungi mare, să fii în vârf. Şi pentru asta ai nevoie de bani.

– Nu de banii tăi. Dacă un ziar ar turna bani în operaţiunea mea, mi-ar distruge complet credibilitatea pe care mi-am construit-o. Afacerea mea ar trebui să realizeze analize obiective, nu nişte defăimări şi sperieturi cu câteva starlete dezbrăcate aruncate ici şi colo ca să stimuleze circulaţia.

El îşi plimbă limba groasă prin jurul gurii de parcă ar fi încercat distrat să-şi scoată dintre dinţi o bucată din micul dejun.

– Te subestimezi, murmură el. Scoase o scobitoare pe care o folosi ca un înghiţitor de săbii ca să exploreze într-un colţ îndepărtat al fălcii. Sondajele de opinie nu reprezintă o analiză obiectivă. Sunt ştiri. Dacă un editor vrea să vândă ediţia unui ziar, angajează nişte oameni ca tine să facă nişte studii. Ştie ce răspunsuri vrea şi ce titlu să pună, are nevoie doar de câteva statistici ca să dea o aparenţă de autenticitate. Sondajele sunt armele războiului civil. Distrug guvernul, arată că s-a dus naibii moralul naţiunii, stabilesc că toţi iubim palestinienii şi urâm plăcinta cu mere.

Se însufleți pe măsură ce intra mai adânc în tema discuției. Mâinile îi coborâseră de la gură și strângeau ceva din fața lui, ca și cum ar fi strangulat un redactor incompetent. Nu se vedea nici urmă de scobitoare; poate o înghițise pur și simplu, cum făcea cu majoritatea lucrurilor care-i stăteau în cale.

– Informația înseamnă putere, continuă el. Și bani. De exemplu, munca ți-o faci în cea mai mare parte în Boston, cu companii implicate în preluări licitate. Micile tale sondaje le spun cum ar putea reacționa acționarii și instituțiile financiare, dacă le vor sprijini sau vor părăsi compania pentru niște bani făcuți rapid. Preluările licitate sunt războaie pe viață și pe moarte pentru companiile implicate. Informațiile tale au o mare valoare.

– Și cerem un onorariu foarte bun pentru asemenea muncă.

– Nu vorbesc de mii sau de zeci de mii, lătră el disprețuitor. Asta e mărunțiș în City[1]. Genul de informație despre care vorbim îți permite să decizi tu suma. Se opri să vadă dacă urma un strigăt de protest la adresa atacului integrității profesionale; în schimb, ea întinse mâinile ca să-și dea jos sacoul, care ajunse pe spătarul canapelei. Când făcu asta, își expuse și accentuă curbele sânilor. Luă asta drept un semn de încurajare.

– Ai nevoie de bani. Ca să te extinzi. Ca să pui mâna pe industria sondajelor și să devii regina lor incontestabilă. Altfel te-ntoarce recesiunea cu roțile-n sus. Ar fi mare păcat.

– Sunt flatată de interesul tău prietenesc.

– Nu ești aici ca să fii flatată. Ești aici ca să asculți o propunere.

– Am știut asta din momentul în care ți-am primit invitația. Deși, pentru o clipă, am crezut că o să-mi ții o predică.

---

[1] Districtul financiar al Londrei. (n.red.)

În loc să răspundă, se ridică de pe scaun sprijinindu-se de braţe şi merse până la fereastră. Norii cenuşii şi ameninţători coborâseră şi mai jos şi începuse din nou să plouă. Un şlep se chinuia să înainteze prin curentul de reflux de sub podul Westminster, unde vânturile de decembrie transformaseră fluviul de obicei liniştit într-o supă noroioasă şi furioasă, plină de gunoaie urbane şi motorină de la bărci. Se uită în direcţia clădirii Parlamentului, cu mâinile vârâte ferm în buzunarele pantalonilor lui mari ca un cort, şi se scărpină.

– Conducătorii noştri de acolo, paznicii neînfricaţi ai bunăstării naţiunii. Slujbele lor sunt pline de confidenţe împărtăşite, informaţii care aşteaptă să fie transformate în articole senzaţionale şi abuzate. Şi fiecare dintre ticăloşii ăia le-ar trăda dacă ar servi scopurilor lor. Nu există niciun editor politic în City care să nu ştie fiecare cuvânt care s-a spus la o oră de la încheierea unei şedinţe de guvern şi niciun general care să nu fi dezvăluit vreun raport confidenţial înainte de a se război pentru bugetul apărării. Şi găseşte-mi un politician care n-a încercat să-şi compromită un rival stârnind bârfe despre viaţa lui sexuală. Mâinile lui fâlfâiră în buzunarele pantalonilor ca pânzele unei corăbii mari care încerca să prindă vântul. Prim-miniştrii sunt cei mai răi, pufni el cu dispreţ. Dacă vor să scape de un ministru care le face probleme, îl asasinează întâi în presă cu poveşti despre beţii şi lipsă de loialitate. Informaţia din interior. Asta face lumea să se învârtească.

– Poate de-asta nu am intrat niciodată în politică, spuse ea gânditoare.

Se întoarse spre ea, dar descoperi că era aparent preocupată de îndepărtarea unui fir de păr rătăcit pe pulover. Când fu sigură că avea atenţia lui totală, nu se mai jucă cu el şi se ascunse din nou în faldurile sacoului ei din mătase şi bumbac.

– Așadar, ce-mi sugerezi să fac?

Se așeză lângă ea pe canapea. Fără sacou, îmbrăcat doar cu o cămașă bine croită, foarte aproape de ea. Prezența lui fizică fu, surprinzător pentru ochiul ei priceput la modă, într-adevăr impresionantă.

– Îți sugerez să nu mai fii doar o concurentă, o femeie care încearcă ani de zile să ajungă în vârf și nu reușește niciodată. Îți sugerez un parteneriat. Cu mine. Experiența ta – amândoi știau că se referea la informația din interior – susținută de puterea mea financiară. Ar fi o combinație formidabilă.

– Și eu cu ce mă aleg din asta?

– Cu o garanție de supraviețuire. O șansă de a face o grămadă de bani, de a ajunge unde vrei să ajungi, în vârful piramidei. Ca să-i arăți fostului tău soț nu numai că poți supraviețui fără el, dar că ai și succes. Asta vrei, nu-i așa?

– Și cum ar trebui să se-ntâmple toate astea?

– Ne punem la comun resursele. Informațiile tale și banii mei. Dacă se întâmplă vreo acțiune în City, vreau să fac parte din ea. Dacă ajungi acolo înaintea haitei, și recompensele potențiale sunt uriașe. Vom împărți profitul în mod egal întotdeauna.

Ea își uni degetul arătător și cel mare și împunse aerul cu ele. Nasul ei se mișcă rapid și înțelegător.

– Scuză-mă, dar, dacă înțeleg eu bine, asta nu e un pic... ilegal?

El îi răspunse cu tăcere și cu o privire care arăta o plictiseală fără margini.

– Vorbești ca și cum tu îți vei asuma tot riscul, continuă ea.

– Riscul e un fapt al vieţii. Nu mă deranjează să-mi asum un risc cu un partener pe care-l cunosc şi în care am încredere. Sunt sigur că vom avea mare încredere unul în altul.

El întinse mâna şi îi atinse dosul palmei; o sclipire de neîncredere străluci în ochii ei.

– Înainte să întrebi, să te bag în pat nu face parte din înţelegere – nu, nu face pe nevinovata şi jignita. Ţi-ai fluturat sânii prin faţa mea de când te-ai aşezat, aşa că, haide, cum spui tu, să trecem peste asta şi să ajungem la lucrurile cu adevărat importante. Ar fi o plăcere să te dau pe spate, dar asta e o afacere şi, pentru mine, afacerile sunt pe primul loc. Nu am nicio intenţie să stric ceea ce ar putea fi o înţelegere de primă clasă lăsându-mi creierul să-mi alunece între picioare. Suntem aici să i-o tragem competiţiei, nu unul altuia. Aşa că... ce zici? Eşti interesată?

Ca la un semnal, un telefon începu să sune într-o parte îndepărtată a camerei. Cu un mormăit de exasperare, se ridică cu greu şi, când traversă camera ca să răspundă la telefon, era clar că ştia despre ce era vorba; biroul lui primise cele mai stricte instrucţiuni ca să nu-l deranjeze decât dacă... Lătră puţin la telefon înainte de a se întoarce la musafira lui, cu braţele întinse.

– Extraordinar. Nu mai am timp. Am primit un mesaj de pe Downing Street[1]. Se pare că noul nostru prim-ministru doreşte să merg la el imediat ce se întoarce de la Palat, aşa că mă tem că trebuie să mă grăbesc. N-ar fi bine să-l las să aştepte. Figura precum ceara i se schimonosi într-un zâmbet. Ea avea să rămână în centrul atenţiei lui doar pentru câteva momente:

[1] Adresa reşedinţei prim-ministrului britanic. (n.red.)

alt loc și alt partener îl chemau. Deja își lua haina. Așa că fă-mi ziua specială. Acceptă.

Se întinse după poșeta de pe canapea, dar acolo era și el, mâna lui uriașă de muncitor acoperind-o complet pe a ei. Erau foarte aproape, iar ea simți căldura corpului lui, îl mirosi și simți puterea greutății lui – putea s-o strivească instantaneu... dacă ar fi vrut. Dar nu era nimic amenințător în comportamentul lui, atingerea era surprinzător de blândă. Pentru o clipă se simți dezarmată, aproape excitată. Nasul îi zvâcni.

– Du-te să rezolvi balanța de plăți a națiunii. Eu o să mă gândesc la a mea.

– Gândește-te bine, Sally, și nu prea mult.

– O să-mi consult horoscopul. Ținem legătura.

În acel momemt, pescărușul atacă încă o dată țipând și croncănind, apoi se lovi de geam, pe care se prelinseră urme de găinat. El înjură.

– Se spune că e un semn norocos, râse ea ușor.

– Norocos? bombăni el când o conduse la ușă. Spune-i asta bietului spălător de geamuri!

CAPITOLUL 2

Un om n-ar trebui să doarmă liniştit în palatul lui dacă vrea să-l păstreze.

Nu fusese cum se aşteptase. Erau mult mai puţini oameni decât în anii trecuţi; într-adevăr, mai puţin de 25 de oameni stăteau în faţa porţilor Palatului, pitiţi ca nişte broaşte-ţestoase pe sub umbrele şi pelerine de ploaie din plastic, ceea ce cu greu putea fi considerat o mulţime. Poate marelui public britanic pur şi simplu nu-i mai păsa cine era prim-ministru.

Se urcă în spatele maşinii, un bărbat cu greutate şi distincţie pe scaunele de piele, zâmbetul lui obosit sugerând acceptarea nepăsătoare a sorţii, aproape împotriva voinţei lui. Avea faţa lungă, cu pielea ca pergamentul, dar încă bine întinsă sub bărbie; era auster ca un bust roman, cu părul drept şi argintiu-nisipiu pieptănat cu grijă, spre spate. Purta costumul lui obişnuit, gri-cărbune, cu doi nasturi şi batistă din mătase viu colorată, aproape fandosită, care-i ieşea din buzunarul de la piept, o cochetărie pe care o adoptase ca să se diferenţieze de hoardele din Westminster cu cravatele lor banale ca nişte ciorapi de Crăciun şi costumele de la Marks & Spencer. O dată la câteva secunde se apleca, întinzându-se în

spatele scaunului ca să tragă din ţigara pe care o ţinea ascunsă sub linia geamului, singura manifestare exterioară a tensiunii şi emoţiei care fierbeau în interiorul lui. Îşi umplu plămânii cu nicotină şi, pentru o vreme, nu se mişcă, simţind cum i se usucă gâtul şi aşteptând să-i încetinească bătăile inimii.

Când intră în curtea Palatului Buckingham, cinstitul şi onorabilul Francis Ewan Urquhart, parlamentar, făcu indiferent cu mâna grupului îngrămădit de privitori, de pe bancheta din spate a noului lui Jaguar ministerial. Soţia lui, Mortima, încercă să coboare geamurile pentru ca numeroşii cameramani să-i poată vedea mai bine, dar descoperi că geamurile maşinii oficiale erau mai groase de doi centimetri şi nu se puteau deschide. Fusese asigurată de şofer că nimic nu le-ar fi putut sparge, cu excepţia unei lovituri directe a unui obuz, capabil să treacă prin blindaj.

Ultimele ore nu fuseseră prea amuzante. După ce fusese anunţat rezultatul votului la ora şase în seara precedentă, se grăbise să ajungă înapoi pe Cambridge Street şi aşteptase acolo împreună cu soţia. Nu ştiuseră exact pentru ce. Ce trebuia să facă acum? Nu-i spusese nimeni. Se învârtise pe lângă telefon, dar acesta refuzase cu încăpăţânare să sune. Se aşteptase la un telefon de felicitare de la unii dintre colegii lui parlamentari, poate de la preşedintele Statelor Unite sau măcar de la mătuşa lui, dar noua prudenţă a colegilor lui faţă de un om cândva egalul lor şi acum stăpânul lor începea deja să se producă efecte; preşedintele nu-l va suna până nu va fi confirmat ca prim-ministru şi se părea că bătrâna lui mătuşă credea că telefonul lui va fi ocupat timp de zile întregi. Disperaţi să-şi împărtăşească bucuria cu cineva, el şi Mortima se apucară să se fotografieze în faţa uşii de la intrare şi să converseze cu jurnaliştii de pe trotuar.

Urquhart sau F.U., cum i se spunea adesea, nu era sociabil din fire; o copilărie petrecută hoinărind singur, doar cu un câine şi un ghiozdan plin cu cărţi printre buruienile de pe domeniile familiei din Scoţia, îl obişnuise cu propria companie, dar nu-i era niciodată de ajuns. Avea nevoie de alţii, nu doar ca să se amestece cu ei, ci şi ca să aibă cu cine să se măsoare. Asta îl adusese în sud, asta şi disperarea financiară a zonelor muntoase din Scoţia. Un bunic care murise fără să se gândească la corupţia Fiscului; un tată al cărui dureros sentimentalism şi ataşament pentru tradiţie aduseseră domeniul în pragul ruinei financiare. Văzuse averile şi poziţia socială a părinţilor ofilindu-se ca florile de măr în zăpadă. Urquhart plecase când încă mai era ceva de extras din terenurile lor ipotecate, ignorând rugăminţile tatălui de a salva onoarea familiei care, din disperare, se transformaseră în acuzaţii plângăcioase. Nu-i mersese mult mai bine nici la Oxford. Relaţia din copilărie cu cărţile îi adusese o carieră academică strălucită şi un lectorat în economie, dar asta nu îl mulţumise în viaţă. Ajunsese să dispreţuiască uniformele mototolite de catifea reiată şi moralismul vag în care mulţi dintre colegii lui păreau că trăiau şi mureau şi se trezise pierzându-şi răbdarea cu ceţurile umede ale râului care trecea prin Cherwell şi cu discuţile politice mărunte de la cinele profesorilor universitari. Într-o seară, Adunarea Profesorilor Universitari se bucurase de o adevărată orgie intelectuală când îl criticase sever pe un tânăr ministru de Finanţe, până când acesta aproape că-şi pierduse calmul; pentru majoritatea celor prezenţi era o simplă confirmare a inadecvărilor din Westminster, dar lui Urquhart îi mirosise doar a oportunitate. Aşa că întorsese spatele atât terenurilor roditoare, cât şi turlelor visătoare şi se ridicase repede, având grijă tot timpul să-şi păstreze şi reputaţia de academician. Îi

făcuse pe ceilalți bărbați să se simtă inferiori, iar în politică asta era jumătate din joc.

De-abia după a doua ședință foto, pe la opt și jumătate seara, telefonul reveni la viață. Un apel de la Palat, de la secretarul personal. I s-ar fi părut convenabil să treacă pe-acolo pe la nouă a doua zi dimineață? Da, i s-ar fi părut foarte convenabil, mulțumesc. Apoi începură să curgă și celelalte telefoane. Colegi parlamentari care nu mai puteau să-și controleze anxietatea în legătură cu slujba pe care le-ar fi putut-o oferi sau răpi în dimineața aia. Redactori de ziar care nu erau siguri dacă trebuiau să-l lingușească sau să-l amenințe ca să obțină primul interviu exclusiv cu el. Înalți funcționari ai serviciului civil, preocupați să nu lase vreun detaliu administrativ la întâmplare. Președintele agenției de publicitate a partidului, care băuse și nu se mai putea opri din vorbit. Și Ben Landless. Nu fusese o conversație reală, ci doar un râs vulgar pe linia telefonică și sunetul imposibil de confundat al pocnetului unui dop de șampanie. Lui Urquhart i se păru că auzise cel puțin o femeie chicotind în fundal. Landless sărbătorea și avea tot dreptul s-o facă. Fusese primul și cel mai sincer susținător al lui și, împreună, îl manevraseră, suciseră și chinuiseră pe Henry Collingridge până când se pensionase prematur. Urquhart îi era dator peste măsură și, după cum îi stătea în fire, patronul de ziar nu se sfiise să găsească imediat măsura potrivită.

Încă se gândea la acesta când Jaguarul trecu pe sub arcul din dreapta Palatului și opri în curtea centrală. Șoferul frână cu grijă, conștient nu numai de decorul regal, ci și de faptul că nu poți opri cele mai bine de patru tone ale Jaguarului blindat în grabă, fără să faci viața foarte incomodă pentru pasageri și să riști să declanșezi dispozitivul automat de panică ce transmite o alertă prioritară Departamentului de Informații

al Scotland Yardului. Maşina nu opri sub coloanele dorice ale Marii Intrări folosite de majoritatea vizitatorilor, ci lângă o uşă mult mai mică, într-o parte a curţii unde, cu un zâmbet de întâmpinare, aştepta secretarul personal. Cu mare viteză, dar fără să pară grăbit, secretarul deschise portiera şi trimise înainte un funcţionar regal ca s-o însoţească pe Mortima Urquhart pentru o cafea şi o conversaţie politicoasă, în timp ce el îl conduse pe Urquhart pe o scară mică, dar perfect aurită, până la o cameră de aşteptare cu puţin mai largă decât era de înaltă. Parcă plutiră pentru un minut, înconjuraţi de picturi în ulei înfăţişând scene victoriene de curse de cai şi admirând o statuie mică, dar fără inhibiţii, din marmură, ce reprezenta doi iubiţi din perioada Renaşterii, până când secretarul personal, aparent fără a-şi consulta ceasul, anunţă că era timpul. Păşi spre o pereche de uşi impozante, bătu uşor de trei ori, apoi le deschise, făcându-i semn lui Urquhart să înainteze.

- Cine îi urează bun venit?
- Se poate renunța!!!
- Nu renunțăm.

Pe fundalul unei perdele grele din damasc purpuriu care acoperea una dintre ferestrele mari ale salonului, stătea regele. Dădu din cap cu respect ca răspuns la plecăciunea supusă a lui Urquhart şi îi făcu semn să înainteze. Politicianul traversă încăperea şi, când ajunse aproape de monarh, acesta făcu un mic pas în faţă şi întinse mâna. În urma lui Urquhart, uşile deja se închiseseră; cei doi bărbaţi, unul conducător prin drept ereditar şi celălalt prin cucerire politică, rămaseră singuri.

Urquhart remarcă în sinea lui cât de rece era camera, cu două sau trei grade bune sub ceea ce alţii ar considera confortabil, şi cât de surprinzător de moale era strângerea de mână regală. Rămaseră unul în faţa celuilalt, niciunul nu păru

să știe cum să înceapă. Regele trase nervos de manșete și râse cu buzele strânse.

– Nu vă faceți griji, domnule Urquhart. Amintiți-vă, e prima dată și pentru mine. Regele, moștenitor timp de jumătate din viață și monarh de mai puțin de patru luni, îl conduse spre două scaune care stăteau de fiecare parte a poliței căminului din piatră albă, executat cu finețe. De-a lungul pereților, coloane lucioase din marmură se înălțau ca să susțină un tavan boltit, acoperit cu reliefuri clasice și elaborate de muze, în timp ce în firidele formate între coloanele de piatră atârnau portretele ale strămoșilor regali, supradimensionate și grele, pictate în ulei de unii dintre cei mai mari artiști ai epocilor lor. Piese de mobilier lucrate manual erau aranjate în jurul unui covor Axminster uriaș, decorat cu flori roșii și aurii, întinzându-se dintr-un capăt în celălalt al vastei camere. Acesta era un salon pentru un rege sau împărat, și poate nu se schimbase de o sută de ani. Singura notă cu caracter personal era dată de un birou, plasat într-un colț îndepărtat ca să prindă lumina ce intra pe una dintre ferestrele dinspre grădină, și complet acoperit de o grămadă de hârtii, broșuri și agrafe care aproape că ascundeau singurul telefon. Regele avea o reputație de cititor sârguincios; după cum arăta biroului lui, părea o reputație câștigată pe drept.

– Nu știu sigur de unde să încep, domnule Urquhart, zise regele când se așezară pe scaune. Ar trebui să facem istorie, dar se pare că nu avem niciun model pentru aceste ocazii. Nu am nimic să vă ofer, nici sfaturi prețioase, nici măcar un sigiliu oficial. Nu trebuie să vă invit să-mi sărutați mâna sau să faceți vreun jurământ. Tot ce trebuie să fac e să vă rog să formați un guvern. Veți face asta, nu-i așa?

Seriozitatea evidentă a suveranului lui îl făcu pe oaspete să zâmbească. Urquhart avea puțin peste 60 de ani, cu zece ani mai mult decât regele, chiar dacă diferența părea mai mică; fața bărbatului mai tânăr era lăbărțată și obosită, avea un început evident de chelie și umerii cocoșați. Se spunea că regele înlocuise lipsa completă de preocupări materiale cu o chinuitoare viață de căutări spirituale, iar tensiunea era evidentă. În timp ce Urquhart avea un zâmbet relaxat și poseda arta de a face conversație măruntă a unui politician, rezerva intelectuală a unui universitar și abilitatea de a destinde a unui om antrenat să disimuleze și, dacă e necesar, să înșele, regele nu avea nimic din toate astea. Urquhart nu simți nicio nervozitate, doar frigul; într-adevăr, începu să compătimească seriozitatea bărbatului mai tânăr. Se aplecă înainte.

– Da, Maiestate. Voi fi onorat să încerc să formez un guvern în numele dumneavoastră. Pot doar să sper că colegii mei nu s-au răzgândit de ieri până astăzi.

Regelui îi scăpă glumița pentru că se lupta cu propriile gânduri, un rid adânc apărând pe fruntea care decorase un milion de căni comemorative, farfurii, tăvi de ceai, tricouri, prosoape, scrumiere și chiar, ocazional, oale de noapte, majoritatea făcute în Orientul Îndepărtat.

– Știți, sper că e un semn de bun augur, un nou rege și un nou prim-ministru. Sunt atât de multe de făcut. Suntem în pragul unui nou mileniu și se întrezăresc noi orizonturi. Spuneți-mi, care sunt planurile dumneavoastră?

Urquhart își întinse brațele.

– De-abia... Sire, a trecut atât de puțin timp. Voi avea nevoie de aproximativ o săptămână pentru a remania guvernul, pentru a stabili niște priorități... Se codea. Cunoștea pericolele de a fi prea prescriptiv, iar anii de leadership îi aduseseră mai

degrabă experienţă decât soluţii cuprinzătoare. Tratase toate dogmele cu un dispreţ academic detaşat şi privise cu satisfacţie macabră cum oponenţi mai tineri încercaseră să compenseze lipsa de experienţă cu planuri detaliate şi promisiuni, doar ca să descopere că înaintaseră prea mult şi-şi expuseseră flancurile ideologice vulnerabile. Strategia lui Urquhart pentru a face faţă întrebărilor agresive ale jurnaliştilor era să le ofere o platitudine despre interesul naţional şi să le sune redactorii-şefi; asta îl ajutase să treacă de cele douăsprezece zile tumultuoase ale cursei pentru alegeri, dar avea îndoieli cu privire la cât de mult putea să dureze un asemenea plan de joc. Mai mult ca orice, voi dori să ascult, adăugă.

De ce politicienii spuneau asemenea clişee groaznice pe care, cu toate astea, publicul părea să le accepte bucuros? Monarhul dădu din cap într-un acord tăcut, lăsând-se dintr-o parte în alta în scaun.

– În timpul campaniei dumneavoastră aţi spus că suntem la o răscruce, că trebuie să facem faţă provocărilor unui nou secol, pornind de la ce avem mai bun din cel vechi. Să încurajăm schimbarea în timp ce păstrăm continuitatea.

Urquhart recunoscu fraza.

– Bravo, domnule Urquhart, sunt perfect de acord. Asta exprima perfect ceea ce consider a fi şi slujba mea. Îşi împreună mâinile pentru a forma o catedrală de încheieturi osoase, fără să-i dispară încruntătura de pe frunte. Sper că voi putea să găsesc – că-mi veţi permite – vreun fel, oricât de mărunt, de a vă ajuta în misiunea dumneavoastră. Se simţea teama în vocea lui, teama unui om obişnuit cu dezamăgirile.

– Bineînţeles, Sire, cu mare plăcere... vă gândiţi la ceva anume?

Degetele regelui se deplasară spre nodul demodatei lui cravate înguste, pe care-l răsuci jenat.

– Domnule Urquhart, detaliile sunt treaba politicii de partid, şi aceasta este de competenţa dumneavoastră. Nu poate fi a mea.

– Sire, v-aş fi recunoscător pentru orice idei aveţi... se auzi Urquhart spunând.

– Aţi fi? Într-adevăr aţi fi? Se simţea o notă de nerăbdare în vocea lui, pe care încercă s-o facă să dispară, prea târziu, cu un chicotit. Dar trebuie să fiu atent. Pe când eram doar moştenitor al tronului, mi s-a permis luxul de a avea propriile păreri şi mi s-a acordat privilegiul ocazional de a mi le exprima, dar regii nu se pot lăsa târâţi în dezbateri politice. Consilierii mei îmi ţin predici în fiecare zi pe acest subiect.

– Sire, îl întrerupse Urquhart, suntem singuri. Orice sfat e bine-venit.

– Nu, nu pentru moment. Aveţi multe de făcut şi eu nu trebuie să vă împiedic. Se ridică pentru a indica sfârşitul audienţei, dar nu făcu nicio mişcare spre uşă. Ridică degetele în formă de V până la vârful nasului lui osos şi strâmb şi rămase adâncit în gânduri, ca un om care se ruga. Poate – dacă-mi permiteţi – aş avea o idee. Am citit ziarele. Flutură mâna spre haosul de pe biroul lui. Clădirile vechiului sediu al Ministerului Industriilor ar trebui să fie demolate. Clădirile actuale sunt hidoase, o reclamă foarte proastă pentru secolul XX, merită să dispară. Mi-ar plăcea să conduc chiar eu buldozerul. Dar terenul e unul dintre cele mai importante din City, chiar lângă clădirea Westminster şi la doi paşi de catedrală, unul dintre cele mai mari monumente ecleziastice ale noastre. Nu credeţi că e o oportunitate rară de care trebuie să profităm ca să creăm ceva demn de era noastră, ceva ce putem transmite viitoarelor

generații cu mândrie? Sper că dumneavoastră, guvernul dumneavoastră, veți pune în valoare acest loc... cum să vă spun? Cu tonul lui de elev de internat căută o expresie potrivită. Cu înțelegere. Dădu din cap mulțumit de alegerea făcută și păru încurajat de privirea atentă a lui Urquhart. Să stimulăm schimbarea în timp ce păstrăm continuitatea, cum bine spunea cineva? Știu că ministrul Mediului ia în considerare diferite propuneri și, sincer, unele dintre ele sunt atât de ciudate că ar face de rușine și o colonie de deținuți. Nu putem, măcar o dată în viețile noastre meschine, să facem o alegere care să respecte caracterul Catedralei Westminster și să creăm ceva ce va onora realizările strămoșilor noștri și nu-i va insulta permițând unui modernist cu concepții greșite să... – buzele îi tremurară de indignare – să construiască un mausoleu din inox în care să se înghesuie oamenii și care să aibă măruntaiele mecanice afișate la vedere? Pasiunea începu să depășească timiditatea și emoțiile îi colorară obrajii.

Urquhart zâmbi încurajator, o expresie care-i ieșea la fel de ușor precum respira.

– Sire, vă pot asigura că guvernul – voi să spună „guvernul meu", dar cuvintele încă sunau prea seci în gura lui – va considera grija față de mediu o prioritate absolută. Mai multe platitudini, dar ce altceva ar fi trebuit să spună?

– Oh, sper că va fi așa. Poate că ar trebui să-mi cer scuze că am adus în discuție chestiunea, dar înțeleg că ministrul Mediului poate lua decizia finală oricând.

Pentru o clipă, Urquhart simți nevoia să-i amintească regelui că era o chestiune cvasijuridică și că multe luni și mai multe milioane fuseseră cheltuite într-o anchetă oficială de planificare care aștepta o deliberare ca pe vremea regelui Solomon a ministerului în cauză. Dar asta ar fi sugerat că,

pentru unii, intervenţia regelui n-ar fi fost cu nimic mai bună decât mituirea juriului. Dar nu zise asta.

– O să cercetez chestiunea. Aveţi cuvântul meu, Sire.

Ochii albastru-deschis ai regelui priveau mereu în jos, ceea ce îl făcea să pară întotdeauna sincer şi adesea trist, ca şi cum ar fi fost împovărat de un sentiment de vină, dar acum sclipeau datorită unui entuziasm evident. Îi întinse mâna celuilalt bărbat.

– Domnule Urquhart, cred că ne vom înţelege de minune.

Aparent nechemat, secretarul personal al regelui apăru din nou la uşile deschise şi, cu o plecăciune respectuoasă, Urquhart se îndreptă spre ieşire. Nici nu trecu pragul uşii când auzi cuvintele aruncate în urma lui.

– Mulţumesc încă o dată, domnule prim-ministru!

Prim-ministru. Asta era. Prima dată. Reuşise.

– Aşadar... ce-a zis? Erau în maşină, în drum spre Downing Street, înainte ca soţia lui să-l trezească din reverie.

– Ce? Oh, nu multe. Mi-a urat toate cele bune. A vorbit despre marile oportunităţi care ne aşteaptă. Apoi despre un teren pentru construcţii de lângă Catedrala Westminster. Vrea să mă asigur că se va contrui ceva într-o imitaţie de stil Tudor sau o prostie de genul ăsta.

– O să-i faci pe plac?

– Mortima, dacă sinceritatea ar putea construi temple, atunci toată Anglia ar fi acoperită cu nebuniile lui, dar nu mai suntem în Evul Mediu. Treaba regelui e să dea petreceri în aer liber şi să ne scutească de deranjul de a alege un preşedinte, nu să-şi bage nasul peste tot.

Mortima pufni în semn de acord în timp ce cotrobăi prin geantă în căutarea rujului. Era o Colquhoun prin naştere, o

familie care se trăgea direct din primii regi ai Scoției. Fuseseră de mult deposedați de domeniile feudale și de moștenirile de familie, dar ea nu-și pierduse niciodată conștiința poziției sociale sau credința că majoritatea aristocraților moderni erau niște intruși – inclusiv „actuala Familie Regală", cum se exprima adesea. Regalitatea era doar o trăsătură accidentală, dobândită prin naștere, prin căsătorie, prin moarte, prin ocazionala execuție sau vreo crimă sângeroasă; la fel de bine ar fi putut să fie rege un Colquhoun în loc de un Winsor, și ar fi fost un neam mai pur atunci. Uneori devenea extrem de plicticoasă pe acest subiect, iar Urquhart hotărî să schimbe subiectul.

– Bineînțeles că o să-i fac pe plac. Mai bine un rege cu conștiință decât unul fără, presupun, și ultimul lucru de care am nevoie e să se umple Palatul de struguri acri. Oricum, am de luptat în alte bătălii și îl vreau pe el și popularitatea lui de partea mea. O să am nevoie de asta. Tonul lui era serios și privirea îi era îndreptată spre un viitor plin de provocări anticipate. Dar, până la urmă, Mortima, *eu* sunt prim-ministrul și el e regele. El face ce îi spun eu, nu invers. Slujba lui e doar o ceremonie și o prefăcătorie, asta e tot. E un monarh, nu un afurisit de arhitect.

Trecură pe lângă Sala Banchetului din Whitehall, încetinind când se apropiară de barierele de la capătul străzii Downing, iar Urquhart fu ușurat să vadă că erau mai mulți oameni aici ca să-l aplaude în văzul camerelor de filmat decât la Palat. I se păru că recunoaște câteva fețe tinere, poate sediul partidului scosese la înaintare mulțimea închiriată. Soția lui își netezi alene o șuviță rebelă, în timp ce mintea lui se întoarse la remaniere și la declarațiile pe care avea să le dea în pragul ușii, televizate în lumea întreagă.

– Și ce-o să faci? îl presă Mortima.

– Chiar nu contează, mormăi Urquhart din colțul gurii, în timp ce zâmbea camerelor de filmat, iar mașina oprea în dreptul numărului 10. Ca proaspăt rege, omul e lipsit de experiență, ca monarh constituțional, e neputincios. Amenință și mușcă de parc-ar fi o rățușcă de cauciuc. Dar, din fericire, în chestiunea asta, întâmplător, sunt de acord cu el. Gata cu modernismul! Făcu un semn cu mâna și un polițist veni să deschidă portiera grea a mașinii. Așa că nu are nicio importanță...

CAPITOLUL 3

Loialitatea e viciul claselor sociale inferioare. Sper că sunt deasupra acestor lucruri.

– David, pune hârtiile jos. Pentru numele lui Dumnezeu, scoate-ţi nasul din ele măcar pentru un minut în ziua noastră împreună. Vocea era tensionată, mai degrabă emoţionată decât agresivă.

Ochii cenuşii rămaseră impasibili, fără să-şi mişte privirea de la teancul de documente la care se uita de când se aşezase la masă pentru micul dejun. Singura reacţie fu o zvâcnire irascibilă a mustăţii tunse cu grijă.

– Fiona, trebuie să plec în zece minute, trebuie să termin de citit.

– Mai e ceva ce trebuie să terminăm. Aşa că pune jos blestematele alea de hârtii!

Fără tragere de inimă, David Mycroft ridică privirea la timp ca să vadă mâna soţiei lui tremurând atât de tare că vărsă cafeaua peste marginea ceştii.

– Care naiba-i problema?

– Tu. Şi eu. Asta-i problema. Se chinuia să se controleze. N-a mai rămas nimic din căsnicia noastră şi vreau să ies din ea.

Consilierul de presă al regelui și principalul său purtător de cuvânt trecu imediat în modul diplomatic.

– Uite ce e, hai să nu facem un scandal, nu acum, mă grăbesc și...

– Nu-ți dai seama, niciodată nu facem scandal. Asta e problema! Ceașca fu trântită în farfurioară, răsturnându-se și împrăștiind o pată maronie amenințătoare pe fața de masă. Pentru prima dată, lăsă jos teancul de hârtii, cu mișcări atente și premeditate, cum era fiecare aspect al vieții lui.

– Poate o să-mi iau puțin timp liber. Nu azi, dar... Am putea merge undeva împreună. Știu că a trecut mult timp de când am avut o ocazie reală să vorbim...

– David, nu e vorba că nu petrecem timp împreună! Am putea avea tot timpul din lume și ar fi același lucru. E vorba de tine și de mine. Motivul pentru care nu avem scandaluri e că nu avem pentru ce să ne certăm. Chiar nimic. Nu există pasiune între noi, nimic. Avem doar o carapace. Visam că odată ce copiii vor fi pe picioarele lor, totul se va schimba. Dădu din cap. Dar am obosit să mă tot amăgesc. Nu se va schimba nimic niciodată. Tu nu te vei schimba niciodată. Și nu cred că o voi face nici eu. Era îndurerată și își ștergea ochii, dar își păstra controlul. Nu dădea niciun semn de mânie.

– Te... simți bine, Fiona? Știi, femeile la vârsta ta...

Ea răspunse prostiei lui încrezute.

– David, femeile de 40 de ani au nevoile și sentimentele lor. Dar de unde să știi tu asta? Când te-ai uitat ultima dată la mine ca la o femeie? Când te-ai uitat ultima dată la orice femeie? Îi întoarse insulta, intenționând să-l rănească. Știa că, pentru a ajunge la el, trebuia să dărâme zidurile pe care și le construise în jur. Întotdeauna fusese foarte închis, secretos, un bărbat de statură mică ce încercase să facă față defectelor

fizice, devenind extrem de formal și de scrupulos în tot ce făcea. Niciun fir de păr nu sătea nelalocul lui pe capul mic și băiețos, chiar și șuvițele cărunte care începuseră să apară pe la tâmplele brunete arătau mai degrabă elegant decât bătrânești. Întotdeauna își mânca micul dejun cu sacoul încheiat.

– Uite ce e, nu putem avea discuția asta mai târziu? Știi că trebuie să ajung la Palat.

– Din nou blestematul de Palat. E casa ta, viața ta, iubirea ta. Singura emoție pe care o arăți zilele astea e pentru slujba ta ridicolă și regele tău prăpădit.

– Fiona! Ești necuviincioasă. Nu-l amesteca pe rege în treaba asta. Mustața cu nuanța ei roșcată se zbârli de indignare.

– Cum să-l las deoparte? Tu îl servești pe el, nu pe mine. Nevoile lui contează mai mult decât ale mele. A contribuit la distrugerea căsniciei mele mai mult decât orice amantă, așa că nu te aștepta să mă plec în fața lui și să mă gudur pe lângă el ca restul lumii.

Se uită neliniștit la ceas.

– Uite, pentru numele lui Dumnezeu, putem vorbi despre asta diseară? Poate mă întorc mai devreme.

Ea șterse pata de cafea cu un șervețel, încercând să-i evite privirea. Vocea ei era calmă și fermă.

– Nu, David. Diseară voi fi cu altcineva.

– Ai pe altcineva? Parcă-i stătea ceva în gât, era clar că nu luase niciodată în considerare această posibilitate. De când?

Ea ridică privirea de la mizeria de pe masă cu ochi sfidători și fermi acum, fără a se mai feri. Spre asta se îndrepta de mult, nu mai putea să se ascundă.

– David, de la doi ani după ce ne-am căsătorit am avut pe altcineva. O succesiune de persoane. Tu n-ai putut să mă satisfaci niciodată. Nu te-am învinuit niciodată pentru asta,

chiar n-am făcut-o, pur și simplu n-am tras lozul câștigător. Dar ceea ce mă înfurie e că nici măcar n-ai încercat vreodată. Eu n-am fost niciodată destul de importantă pentru tine, nu ca femeie. N-am fost decât o menajeră, o spălătoreasă, sluga ta 24 de ore din 24, un obiect cu care ai făcut paradă la cinele oficiale. Cineva care să te facă respectabil la Curte. Chiar și copiii au fost doar ca să faci impresie bună cu ei.

– Nu-i adevărat. Dar nu era nicio emoție în protestul lui, la fel cum nu fusese nicio emoție în căsnicia lor. Ea știuse dintotdeauna că erau incompatibili sexual; părea foarte dornic să-și canalizeze energia fizică spre slujba lui, în timp ce, la început, ea se mulțumise cu prestigiul social pe care îl oferea munca lui la Palat. Dar nu pentru mult timp. De fapt, nici nu știa sigur cine era tatăl celui de-al doilea copil al ei, în timp ce el, dacă avusese vreodată îndoieli în privința asta, nu părea să-i fi păsat. Își „făcuse datoria", cum se exprimase odată, și cu asta încheiase. Chiar și acum, când îl batjocorea ca pe un încornorat, nu-l putea face să reacționeze. Ar fi trebuit să fie o furie îndreptățită pe undeva, cu siguranță, nu asta îl învăța minunatul lui cod cavaleresc? Dar el părea atât de gol pe dinăuntru. Căsnicia lor nu fusese decât un labirint de cobai în care amândoi duseseră vieți fără legătură, întâlnindu-se ca din întâmplare înainte de-a merge din nou pe căile lor separate. Acum, ea se repezea spre ieșire.

– Fiona, nu putem să...

– Nu, David. Nu putem.

Telefonul începu să sune în felul lui insistent și irezistibil, chemându-l la datorie, o slujbă căreia îi dedicase toată viața și care acum îi cerea să-i predea căsnicia. „Am avut și vremuri fericite, nu-i așa", voi să spună, dar nu-și putea aminti decât doar vremuri care fuseseră mai degrabă bune decât fericite,

și acelea fuseseră cu mult, mult timp în urmă. Ea venise întotdeauna pe un îndepărtat loc doi, nu în mod conștient, dar acum, că sosise acest moment, era un adevăr incontestabil. Se uită la Fiona cu ochii umezi care exprimau jale și implorau iertare; nu-i purta pică. Dar îi era teamă. Căsnicia fusese ca o ancoră uriașă în oceanul de emoții intense, împiedicându-l să fie azvârlit dintr-o parte în alta de vânturi furtunoase, în direcții nesăbuite și fără limite. Căsătoria. Funcționase exact pentru că fusese o formă fără fond, ca recitarea în continuu a psalmilor în timpul mizerabililor ani de școală petrecuți în Ampleforth. Căsătoria fusese o povară, dar, pentru el, una necesară, o distracție, o diversiune. Negare de sine, dar și autoapărare. Și acum lanțurile ancorei erau rupte.

Fiona rămase nemișcată dincolo de masa acoperită cu pâine prăjită, coji de ouă și porțelanuri albe, dezordinea din gospodărie și firimiturile care reprezentau viața lor împreună. Telefonul încă suna. Fără a mai adăuga vreun cuvânt, se ridică pentru a răspunde.

CAPITOLUL 4

Cei mai mulți oameni se lasă orbiți de gustul victoriei. Jocul nu se termină până când baioneta nu e înfiptă în dușman și răsucită.

– Intră, Tim, și închide ușa.

Urquhart stătea în cabinet, singur, cu excepția noului sosit, ocupând unicul scaun din dreptul mesei în formă de coșciug, care avea suport pentru brațe. Înaintea lui se afla un dosar simplu din piele și un telefon. Pe masă nu era nimic altceva.

– Nu e chiar luxos, nu-i așa? Dar începe să-mi placă, chicoti Urquhart.

Tim Stamper se uită în jur, surprins să descopere că nu mai era nimeni prezent. El fusese – până în urmă cu jumătate de oră, când Urquhart schimbase poziția de diriginte parlamentar cu cea de prim-ministru – adjunctul său loial. Rolul de diriginte parlamentar e misterios, cel al adjunctului lui e invizibil, dar împreună constituiau o forță redutabilă, de vreme ce biroul dirigintelui e baza de unde este menținută disciplina în interioul partidului, printr-un amestec bine proporționat de spirit de echipă, șantaj și intimidare fățișă. Stamper avea calitățile ideale pentru această slujbă: cu o față slabă și trasă, un

nas proeminent și ochi negri de o strălucire excepțională care îi dădeau înfățișarea unui dihor de casă, avea capacitatea de a scotoci prin colțurile întunecate ale vieților intime ale colegilor lui pentru a le descoperi vulnerabilitățile private și politice. Era o slujbă a vulnerabilităților, trebuia să și-o păzească pe a lui în timp ce le exploata pe ale celorlalți. Fusese protejatul lui Urquhart multă vreme; era cu cincisprezece ani mai tânăr, un fost agent imobiliar din Essex. La mijloc fusese atracția contrariilor: Urquhart era sofisticat, elegant, intelectual, foarte rafinat; Stamper nu era nimic din toate astea și purta haine banale din magazinele British Home. Dar ceea ce aveau în comun era poate mai important: ambiția, aroganța, care pentru unul era intelectuală și pentru celălalt instinctivă, și o anumită înțelegere a puterii. Combinația acestora se dovedise uimitor de eficientă în urzirea ascensiunii lui Urquhart la funcția de premier. Urma să vină și rândul lui Stamper, asta fusese promisiunea implicită pentru bărbatul mai tânăr. Era acolo ca să-și primească răsplata.

– Domnule prim-ministru. Îi oferi o plecăciune teatrală plină de respect. Domnule prim-ministru, repetă Stamper, abordând o intonație diferită, de parcă încerca să-i vândă o proprietate imobiliară. Avea un fel de intimitate, ca un coleg de tabără, care ascundea duritatea de oțel dinăuntru, și cei doi colegi începură să râdă într-un fel atât batjocoritor, cât și conspirativ, ca doi tâlhari după o noapte încununată de succes. Stamper avu grijă să se oprească primul din râs; nu ar fi dat bine să-l întreacă la batjocură pe prim-ministru. Trecuseră prin multe împreună în ultimul timp, dar era conștient că prim-miniștrii aveau tendința de a fi reținuți față de colegii lor, chiar și față de tovarășii lor conspiratori, și Urquhart nu continuă să râdă prea mult.

– Tim, voiam să vorbim între patru ochi.

– Asta înseamnă că urmează să primesc niște șuturi. Oricum, ce-am făcut? Tonul lui era relaxat, totuși Urquhart observă colțul gurii lui Stamper lăsat în jos într-un fel plin de teamă și descoperi că se bucura de senzația de putere dată de disconfortul colegului lui.

– Stai jos, Tim. În fața mea.

Stamper se așează și se uită la vechiul lui prieten. Această privelițte îi confirmă cât de mult se schimbase relația lor. Urquhart stătea în fața unui portret masiv în ulei al lui Robert Walpole, cel dintâi prim-ministru modern și probabil cel mai bun, care veghease vreme de două secole asupra discuțiilor din această încăpere a celor măreți și mincinoși sau jalnici și mizerabil de slabi. Urquhart era succesorul lui, înălțat de colegii lui, uns de monarhul lui și acum instalat. Telefonul de lângă el putea hotărî soarta unor oameni de stat sau putea ordona ca țara să intre în război. Era o putere pe care n-o împărțea cu nimeni altcineva; într-adevăr, nu mai era doar un om, ci aparținea de acum istoriei. Dacă avea să fie doar o notă de subsol sau un întreg capitol în istorie, asta numai timpul putea s-o hotărască.

Urquhart intui vârtejul de sentimente din mintea celuilalt bărbat.

– E altfel, nu-i așa, Tim? Și nu vom putea întoarce niciodată timpul înapoi. Nu am realizat până acum o clipă, nici când eram la Palat, nici când presa era aici, la ușa de la intrare, nici măcar când am pășit înăuntru. Totul mi s-a părut o mare piesă de teatru în care mie, pur și simplu, mi s-a desemnat unul dintre roluri. Dar, când am trecut pragul, toți angajații de pe Downing Street erau adunați în hol, de la cel mai înalt funcționar civil din ținut până la oamenii de serviciu

și telefoniști, vreo 200. M-au salutat cu atât de mult entuziasm că aproape m-am așteptat să arunce cu buchete de flori spre mine. Euforia aplauzelor, oftă el. Începea să mi se urce la cap, până când mi-am amintit că, de-abia cu o oră înainte, au trecut prin aceeași rutină cu predecesorul meu, când el a plecat și a fost imediat uitat. Proștii ăștia or să aplaude și la propriile lor înmormântări. Își umezi buzele subțiri, așa îi era obiceiul când reflecta. Apoi m-au adus aici, în cabinet, de parcă aș fi căzut într-o capsulă a timpului. Totul era în ordine, aranjat meticulos, cu excepția scaunului prim-ministrului, care era tras mai în spate. Pentru mine! De-abia când l-am atins și mi-am plimbat degetele pe spătarul lui mi-am dat seama că nimeni nu va mai țipa la mine dacă mă voi așeza pe el, de-abia atunci am înțeles asta. Nu e doar un alt scaun sau o altă slujbă, e ceva unic. Știi că nu sunt un om sentimental din fire, dar, la naiba, pentru o clipă m-am emoționat. Urmă un moment de tăcere înainte ca palma lui să lovească masa. Dar nu-ți face griji! Mi-am revenit!

Urquhart râse din nou în stilul acela conspirativ, iar Stamper putu doar să zâmbească discret în timp ce așteptă ca Urquhart să termine cu amintirile și să pronunțe hotărârea cu privire la soarta lui.

– Hai să ne-apucăm de treabă, Tim. Avem multe de făcut și o să te vreau, ca de obicei, de partea mea.

Zâmbetul lui Stamper se lărgi.

– O să fii președintele partidului meu.

Zâmbetul dispăru rapid. Stamper nu-și putu ascunde confuzia și dezamăgirea.

– Nu-ți face griji, o să-ți găsim o sinecură ministerială ca să capeți un scaun la masa guvernului – cancelarul ducatului

de Lancaster sau o prostie de genul ăsta. Dar, pentru moment, vreau ca maşinăria partidului să fie în mâinile tale.

Falca lui Stamper se agită cu furie, încercând să articuleze obiecţiile.

– Dar au trecut de-abia şase luni de la ultimele alegeri şi mai e mult până la următoarele. Trei, poate patru ani. Francis, număratul agrafelor şi rezolvarea certurilor dintre preşedinţii circumscripţiilor electorale locale nu sunt punctele mele forte. Ar trebui să ştii asta după ce-am trecut împreună prin atâtea. Era un apel la vechea lor prietenie.

– Gândeşte-te bine, Tim. Avem o majoritate parlamentară de 22 şi un partid care a fost sfâşiat de luptele recente pentru conducere. Şi tocmai acum o să fim loviţi de o recesiune masivă. Nu stăm bine nici în sondajele de opinie şi majoritatea noastră nu va dura trei sau patru ani. O să fim făcuţi praf în toate alegerile locale[1], şi dacă pierdem doar zece locuri în parlament, guvernul ăsta va fi mort. Asta dacă nu cumva poţi tu să-mi garantezi că nu vor fi alegeri locale, că ai găsit nişte mijloace magice prin care poţi asigura că niciunul dintre stimaţii noştri colegi nu va fi prins făcând propagandă electorală prin vreun bordel, delapidând fondurile bisericii sau, pur şi simplu, sucombând din cauza senilităţii şi a bătrâneţii extreme?

– Nu sună prea distractiv nici pentru un preşedinte de partid.

– Tim, următorii ani vor fi groaznici şi probabil nu avem o majoritate suficientă ca să supravieţuim până trecem de

[1] Se referă la alegerile care au loc în Marea Britanie pentru ocuparea poziţiilor rămase libere în parlament în timpul unei guvernări, desfăşurate doar în circumscripţia electorală respectivă. (n.red.)

recesiune. Dacă pentru președintele partidului va fi greu, pentru prim-ministru va fi agonie.

Stamper rămase tăcut, neconvins, dar fără să știe ce să spună. Entuziasmul și visurile lui din urmă cu câteva momente se destrămară brusc.

– Viitorul nostru poate fi măsurat în momente, continuă Urquhart. Vom avea o mică creștere de popularitate pe parcursul lunii de miere, când oamenii îmi vor acorda încrederea lor. Asta nu va dura mai mult de luna martie.

– Ești foarte exact în legătură cu asta.

– Într-adevăr, sunt. Pentru că în martie trebuie să facem bugetul. O să fie groaznic. Am manevrat piața financiară ca să trecem prin ultima campanie de alegeri și ziua judecății pentru trebușoara asta e după colț. Ne-am împrumutat de la Petru ca să cumpărăm de la Pavel, acum trebuie să ne întoarcem să le căutăm prin buzunare amândurora. Nu o să le pese de asta. Făcu o pauză, clipind rapid în timp ce-și puse în ordine gândurile. Și asta nu e tot. O să ne luăm bătaie de la Brunei.

– Ce?

– Sultanul acelui mic stat infestat de petrol e un mare anglofil și unul dintre cei mai importanți deținători de lire sterline. Un prieten loial. Din păcate, nu numai că știe în ce stare mizerabilă suntem, dar are și problemele lui. Așa că o să se lepede o parte din lirele lui sterline – cel puțin trei miliarde se vor revărsa prin piețe ca orfanii în căutarea unui cămin. Asta o să distrugă moneda națională și probabil o să lungească recesiunea cu încă un an. De dragul trecutului nostru, spune că o să vândă numai cum și când îi vom sugera noi. Doar înaintea următorului buget.

Stamper înghiți cu dificultate, gura i se uscase.

Urquhart începu să râdă, dar fără cea mai mică urmă de umor.

– Și mai e, Tim, mai e! Colac peste pupăză, biroul ministrului justiției a anunțat discret că procesul lui Sir Jasper Harrod va începe imediat după Paște. Ceea ce înseamnă 24 martie, ca să te scutesc să cauți în calendar. Ce știi despre Sir Jasper?

– Probabil ce știu și alții. A ajuns multimilionar prin forțe proprii, e președintele celei mai mari companii de vânzări de computere. Lucrează mult cu departamentele guvernului și autoritățile locale și a fost acuzat că a dat mită din plin peste tot ca să-și păstreze contractele. Dacă-mi amintesc bine, face multe acte de caritate, motiv pentru care a primit rangul de cavaler.

– Tim, a primit rangul de cavaler pentru că a fost unul dintre cei mai mari sponsori ai partidului. Loial și discret timp de mulți ani.

– Și care-i problema?

– Pentru că ne-a sărit în ajutor oricând i-am cerut, acum se așteaptă să-i fim la fel de loiali. Să tragem câteva sfori la procurorul general de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Ceea ce, bineînțeles, nu putem face, dar el refuză să înțeleagă asta.

– Asta nu e tot, știu că asta nu e tot...

– Și insistă că dacă se ajunge la proces, va dezvălui donațiile substanțiale pe care le-a făcut partidului.

– Și?

– Care au fost plătite toate în bani gheață. Livrați în valize.

– Of, la naiba.

– Destul cât să ne dea la toți hemoroizi acuți. Nu numai că a dat bani partidului central, dar a sponsorizat și campaniile

electorale din circumscripţiile electorale pentru aproape fiecare membru al cabinetului.

– Nu-mi spune! Toţi banii au fost cheltuiţi pe lucruri care n-au fost raportate la capitolul cheltuieli în alegeri.

– În cazul meu, totul a fost înregistrat cu religiozitate şi va rezista verificării complete şi minuţioase a publicului. În alte cazuri... Îşi arcui o sprânceană. Mi s-a spus că ministrul Comerţului, care, mai târziu, în după-amiaza asta, va fi trecut pe banca de rezervă, a folosit banii ca să plătească o amantă incomodă care-l ameninţa că o să facă publice anumite scrisori compromiţătoare. Plata s-a făcut, iar Sir Harrod încă are cecul anulat.

Stamper îşi împinse scaunul mai departe de masă până când se legănă pe picioarele din spate, de parcă ar fi încercat să se îndepărteze de o asemenea absurditate.

– Doamne, Francis, tot rahatul ăsta o să ne lovească cu 160 de kilometri pe oră şi tu vrei ca eu să fiu preşedintele partidului? Dacă ţi-e totuna, aş prefera să caut azil politic în Libia. Până la Paşte, spui? Va fi nevoie de mai mult decât o înviere ca să fie salvat cineva prins în mijlocul unei asemenea încurcături.

Dădu din mâini deznădăjduit, stors de energie şi vlagă, dar Urquhart se aplecă spre el cât se poate de serios, cu tot corpul încordat.

– Până la Paşte. Exact. Ceea ce înseamnă că trebuie să ne mişcăm până atunci, Tim. Foloseşte perioada de lună de miere, bate opoziţia, ia-o înaintea recesiunii şi obţine o majoritate care va dura până când vom lăsa toate atacurile cu mult în urma noastră.

Stamper vorbi fără răsuflare.

– Vrei să spui alegeri?

– Până la mijlocul lui martie. Ceea ce ne dă exact 14 săptămâni, doar zece până când trebuie să le anunț public și, în acest timp, te vreau pe tine la președinția partidului pentru a controla mașinăria electorală cât se poate de strâns. Avem planuri de făcut, bani de strâns, adversari care trebuie făcuți de rușine. Și toate astea fără ca nimeni să aibă nici cea mai vagă idee ce-o să dezlănțuim asupra lor.

Scaunul lui Stamper se întoarse la loc zăngănind când el încercă să-și recapete calmul.

– La dracu', președinte de partid.

– Nu-ți face griji. O să dureze doar 14 săptămâni. Dacă totul merge bine, vei putea alege orice departament din guvern vei dori. Și dacă nu, ei bine, niciunul dintre noi nu va trebui să-și mai facă vreodată griji pentru vreo slujbă politică.

CAPITOLUL 5

Un politician nu are prieteni.

– Asta e într-adevăr îngrozitor. Mortima Urquhart strâmbă tare din nas când observă camera. Trecuseră câteva zile de când familia Collingridge își luase ultimele bunuri personale din micul apartament de pe Downing Street numărul 10, rezervat pentru prim-ministru, și camera de zi avea ambianța unui hotel de trei stele. Îi lipsea orice element personal, acestea fiind deja puse în cutii, iar ceea ce rămăsese era așezat într-o perfectă ordine, dar cu aspectul unei săli de așteptare dintr-o gară britanică.

– Pur și simplu dezgustător. Așa nu se poate, repetă ea holbându-se la tapet, unde se aștepta să ghicească formele șterse ale unui rând de rațe chinezești în zbor. Atenția îi fu distrasă pe moment când trecu pe lângă o oglindă înaltă de perete, uitându-se pe furiș la nuanța roșcat-intens pe care coafeza ei i-o aplicase în acea săptămână, în timp ce aștepta rezultatele votului. O nuanță luminoasă, de sărbătoare, o numise stilistul, dar nimeni n-o mai putea confunda cu o culoare naturală, ceea ce o făcu să se joace la nesfârșit cu telecomanda, ajustând

culoarea imagini şi întrebâdu-se dacă era timpul să-şi schimbe televizorul sau salonul de coafură.

– Ce oameni extraordinari trebuie să fi fost, murmură ea, scuturându-şi un fir de praf imaginar de pe costumul Chanel, în timp ce secretara soţului ei din Camera Comunelor, care o însoţea în turul de inspecţie, mergea tăcută, având agenda pregătită. Se gândi că-i plăceau oarecum soţii Collingridge, dar despre Mortima Urquhart avea o opinie mult mai fermă, căci ochii reci ai acesteia îi dădeau un aspect de animal de pradă, iar nesfârşitele ei diete menite să-i ferească de celulită corpul îmbrăcat în haine scumpe păreau să-i creeze o dispoziţie de permanentă nerăbdare, cel puţin cu alte femei, în special cu cele mai tinere decât ea.

– Află cum scăpăm de toate astea şi vezi care e bugetul pentru renovare, izbucni doamna Urquhart trecând mai departe în viteză pe coridorul scurt care ducea în adâncul întunecat al apartamentului, în timp ce cu degetele se lovea uşor, dar plin de reproş sub bărbie. Ţipă panicată când trecu pe lângă o uşă din stânga ei, în spatele căreia descoperi o bucătărioară de serviciu cu o chiuvetă din oţel inoxidabil, cu plăci de plastic roşii şi negre pe podea, în loc de gresie, şi fără cuptor cu microunde. Tristeţea ei ajunse la apogeu când inspectă sufrageria claustrofobică, cu atmosfera ei de coşciug încuiat şi cu vedere direct spre podul murdar şi acoperiş. Se întoarse în salon, se aşeză pe unul dintre fotoliile acoperite cu trandafiri imprimaţi, de mărimea piciorului unui elefant, şi îşi scutură capul dezamăgită când se auzi un ciocănit în uşa holului de la intrare.

– Intră! porunci ea necăjită, amintindu-şi că uşa din faţă nu avea nici măcar o încuietoare – din motive de securitate, i se spusese, dar ea bănuia că era mai mult pentru confortul

funcţionarilor de stat care mergeau încoace şi-ncolo cărând documente şi rapoarte. Şi ei numesc asta o casă, se văită ea luându-se teatral cu mâinile de cap.

Se lumină la faţă când ridică privirea pentru a-şi examina vizitatorul. Avea aproape 40 de ani, era suplu şi cu părul tuns foarte scurt.

– Doamnă Urquhart. Sunt inspectorul Robert Insall de la Forţele Speciale, anunţă el cu un puternic accent londonez. Am fost numit responsabil cu protecţia soţului dumneavoastră în timpul alegerilor şi acum m-au făcut responsabil cu securitatea aici, pe Downing Street. Avea un zâmbet şi un farmec natural care o încălzi pe Mortima Urquhart şi un fizic pe care era nevoită să-l admire.

– Sunt sigură că vom fi pe mâini bune, domnule inspector.

– Vom face tot posibilul. Dar lucrurile vor fi un pic diferite pentru dumneavoastră, acum că sunteţi aici, continuă el. Trebuie să vă explic câteva lucruri, dacă aveţi un moment.

– Vino şi stai pe un fotoliu din ăsta ridicol, inspectore, şi spune-mi tot ce trebuie să ştiu...

Landless flutură mâna în timp ce mulţimea aplauda. Privitorii habar n-aveau cine stătea în spatele geamurilor negre ale maşinii Silver Spur, dar era o zi istorică şi voiau să ia parte la ea. Porţile grele din metal care păzeau intrarea în Downing Street se retraseră cu respect şi poliţiştii aflaţi la datorie oferiră un salut elegant. Landless se simţi bine, chiar mai bine când văzu că trotuarul opus era plin de camere de filmat şi de reporteri.

– Ben, o să-ţi ofere o slujbă? se auzi un cor de voci când se extrase de pe bancheta din spate a maşinii.

– Deja am o slujbă, bombăni el aruncând faimoasa sa privire de patron şi simţindu-se nemaipomenit de bine. Încheie nasturii sacoului care fâlfâia pe lângă el.

– Poate un rang de pair? Un loc în Camera Lorzilor?

– Baronul Ben de Bethnal Green? Faţa lui cărnoasă se lăsă în jos dezaprobator. Sună mai degrabă ca numele unei trupe de cabaret decât ca o demnitate publică.

Se auzi un potop de râsete, iar Landless se întoarse şi intră pe uşa neagră şi lucioasă în holul de la intrare, dar fu depăşit de un curier care căra un buchet uriaş de flori. Înăuntru, holul era acoperit din abundenţă de buchete şi de coşuri, toate încă ambalate, altele continuând să sosească în fiecare minut. Florarii Londrei puteau uita de criza economică, măcar temporar. Landless fu condus de-a lungul covorului roşu-închis direct de la uşa de la intrare până la cabinetul din partea cealaltă a clădirii străbătute şi se trezi grăbindu-se. Încetini pasul, bucurându-se de fiecare moment. Nu-şi putea aminti când se simţise ultima oară atât de emoţionat. Fu condus direct în cabinet de un funcţionar public atent şi plin de coşuri, care închise uşa fără zgomot în urma lui.

– Bine ai venit, Ben. Intră. Urquhart îl salută făcându-i semn cu mâna, dar nu se ridică. Îi mai făcu un semn cu mâna către un scaun de cealaltă parte a mesei.

– Grozavă zi, Francis. O zi grozavă pentru noi toţi. Landless dădu din cap spre Stamper, care stătea rezemat de un calorifer, supraveghindu-i ca o gardă pretoriană, iar Landless se simţi deranjat de prezenţa celuilalt bărbat. Toate înţelegerile lui cu Urquhart avuseseră loc între patru ochi; doar nu invitaseră public când îşi făcuseră planurile să-l hărţuiască şi să-l termine pe şeful ales al guvernului. Pe atunci, la început, Urquhart fusese întotdeauna cel cu jalba în proţap, iar

Landless, puterea; dar acum, când se uită peste masă, nu putu să nu observe că lucrurile se schimbaseră, că rolurile lor se inversaseră. Dintr-odată stânjenit, întinse o mână ca să-l felicite pe Urquhart, dar fu un gest neîndemânatic. Urquhart trebui să pună stiloul jos, să-şi dea mai în spate scaunul mare, să se ridice şi să se întindă, doar ca să descopere că masa era prea lată şi putură doar să-şi atingă puţin degetele.

– Bravo, Francis, murmură Landless cu timiditate, şi se aşeză. Faptul că m-ai invitat aici în prima ta dimineaţă ca prim-ministru înseamnă mult pentru mine. Mai ales felul cum ai făcut-o. Am crezut că va trebui să mă furişez prin spate, pe lângă coşurile de gunoi, dar trebuie să-ţi spun că m-am simţit grozav când am trecut pe lângă toate acele lumini şi camere de televiziune. Francis, apreciez acest gest public de încredere.

Urquhart întinse larg mâinile, un gest menit să înlocuiască cuvintele pe care nu prea le găsea, în timp ce Stamper interveni.

– *Domnule prim-ministru*, începu el cu emfază. Era o mustrare pentru familiaritatea exagerată a omului de presă, dar aceasta alunecă pe lângă Landless, fără să-l atingă. Scuzele mele, dar noul cancelar va fi aici în cinci minute.

– Iartă-mă, Ben. Deja descopăr că un prim-ministru nu e un stăpân, ci doar un sclav. Al orarului mai mult. Hai să trecem la treabă, dacă nu te deranjează.

– Aşa-mi place. Landless se mişcă mai în faţă pe scaunul lui, aşteptând.

– Tu controlezi grupul *Chronicle* şi ai făcut o ofertă de preluare pentru United Newspapers; se cade ca guvernul să decidă dacă o asemenea preluare ar fi în interesul publicului. Urquhart se holbă la sugativa de pe birou de parcă ar fi citit dintr-un scenariu, sau ca un judecător care pronunţa o sentinţă.

Lui Landless nu-i păsa de tonul dintr-odată formal, cu totul diferit de cel al discuțiilor precedente pe această chestiune.

Mâinile lui Urquhart se întinseră larg din nou în timp ce căută niște cuvinte evazive. În cele din urmă, își încleștă pumnii.

– Îmi pare rău, Ben. Nu poți s-o ai.

Cei trei bărbați se transformară în efigii când cuvintele circulară prin cameră și se așezară ca niște păsări de pradă.

– Ce naiba vrei să spui, cum adică nu pot s-o am? Vorbise ca pe stradă, poleiala dispăruse.

– Guvernul nu crede că ar fi în interesul național.

– La naiba, Francis. Am avut o înțelegere.

– Prim-ministrul a fost atent pe timpul întregii campanii să nu ofere niciun angajament pentru preluare, registrul lui public e foarte clar în legătură cu asta, interveni Stamper. Landless îl ignoră, având toată atenția îndreptată spre Urquhart.

– Am avut o înțelegere! *Tu* știi asta. *Eu* știu asta.

– Ben, cum am mai spus, un prim-ministru nu e întotdeauna propriul lui stăpân. Argumentele în favoarea ofertei sunt irezistibile. Tu deja deții mai mult de treizeci la sută din presa națională; United ți-ar da aproape patruzeci.

– Procentul meu de treizeci la sută te-a susținut la fiecare pas, așa cum va face și cel de patruzeci. Asta a fost înțelegerea.

– Care tot lasă peste șaizeci la sută care nu va uita și nu va ierta niciodată. Vezi, Ben, cifrele, pur și simplu, nu se potrivesc. Nu în interesul național. Nu pentru un nou guvern care crede în competiție, în servirea clientului mai degrabă decât în marile coorporații.

– Rahat. Am avut o înțelegere! Pumnii lui uriași loviră în masa goală.

– Ben, e imposibil. Trebuie să ştii asta. Nu pot, în primul meu act ca prim-ministru, să te las să divizezi industria ziarelor britanice. Nu e o afacere bună. Nu e o decizie politică bună. Sincer, ar duce la nişte titluri destul de urâte pe primele pagini ale tuturor celorlalte ziare.

– Dar dacă mă tai pe mine în bucăţi o să faci titluri minunate, nu-i aşa? Capul lui Landless era împins înainte, ca al unui taur care ataca, iar fălcile îi tremurau de furie. Aşadar, de asta m-ai chemat pe uşa din faţă, nemernicule. M-au văzut intrând şi o să mă vadă şi ieşind. Cu picioarele înainte. Ai aranjat o execuţie publică în faţa camerelor de luat vederi ale lumii. Un capitalist gras pe post de miel de sacrificiu. Te avertizez, Frankie. O să mă lupt cu tine la fiecare pas, cu tot ce am.

– Ceea ce ne lasă cu şaptezeci la sută din ziare plus toate posturile de televiziune şi programele de radio aplaudând un prim-ministru cu spirit civic, interveni Stamper cu aroganţă, cercetându-şi unghiile. Unul care nu se teme să-şi refuze cei mai apropiaţi prieteni dacă interesul naţional o cere. O chestie grozavă.

Landless o încasa din ambele părţi, amândouă ca nişte ţevi de puşcă. Faţa lui roşie se înroşi mai tare şi tot corpul îi tremură de frustrare. Nu-şi găsea cuvinte cu care să se tocmească sau să convingă, nu putea nici să facă troc, nici să intimideze şi rămăsese doar cu argumentul fizic al lovitului în masă cu pumnii încleştaţi.

– Eşti un mizerabil de...

Brusc, uşa se deschise şi dădu buzna Mortima Urquhart.

– Francis, e imposibil, de-a dreptul imposibil. Apartamentul e îngrozitor, decoraţiunile sunt dezgustătoare şi mi-au spus că nu sunt destui bani rămaşi în buget... Se opri

când observă pumnii lui Landless tremurând la cincisprezece centimetri de masă.

– Vezi, Ben, un prim-ministru nu e stăpân nici măcar în casa lui.

– Scuteşte-mă de predici.

– Ben, gândeşte-te bine. Încearcă să treci peste asta. Vor fi alte afaceri, vei urmări alte interese, în care o să pot să te ajut. Ţi-ar fi de folos un prieten pe Downing Street.

– Asta am crezut când te-am susţinut să fii prim-ministru. A fost greşeala mea. Landless îşi recăpătase controlul, mâinile îi erau ferme, privirea rece şi fixată pe Urquhart, doar tremurul fălcilor îi dezvăluia tensiunea interioară.

– Îmi cer scuze dacă v-am întrerupt, spuse Mortima jenată.

– Cred că domnul Landless tocmai se pregătea să plece, interveni Stamper din postul lui de pază de lângă calorifer.

– Îmi cer scuze, repetă Mortima.

– Nu vă faceţi griji, îi răspunse Landless cu ochii încă pe soţul ei. Nu mai pot să stau. Tocmai am aflat că trebuie să particip la o înmormântare.

CAPITOLUL 6

Un monarh trăiește într-o colivie aurită. Dacă este sau nu fericit, depinde de ce alege să privească mai mult: aurul sau grosimea gratiilor.

– Nici nu vreau să aud, David.

Era absurd. Mycroft era confuz; erau atâtea îndoieli neformulate și temeri pe care nu putea și nu îndrăznea să le precizeze, despre care trebuia să vorbească cu regele, de dragul amândurora. Dar reuși să-i smulgă doar câteva cuvinte, printre înghițituri de apă clorurată, pe când brăzdau valurile din piscina Palatului. Singura concesie pe care regele o făcu cu privire la imixtiunea în programului lui zilnic de exerciții fizice fu trecerea de la stilul craul la bras, ceea ce-i permise lui Mycroft să țină cât de cât pasul cu el. Disciplina rigidă îl menținea pe rege într-o formă fizică excelentă și îi silea pe toți cei care-l serveau să țină pasul cu el.

Regele era un apărător înverșunat al formalității căsătoriei – asta venea la pachet cu slujba lui, spunea el adesea –, iar Mycroft simțise că era necesar să-i facă el această propunere.

– E pentru binele tuturor, Sire, insistă el. Nu-mi pot permite să vă încurc cu problemele mele personale. Am nevoie

de timp ca să-mi rezolv problemele. E mai bine pentru noi toți dacă-mi dau demisia.

– Nu sunt de acord. Regele scuipă apa din gură, gata în sfârșit să termine conversația pe uscat, și se îndreptă spre marginea de marmură a piscinei. Suntem prieteni din facultate și nu o să arunc la gunoi ultimii 30 de ani doar pentru că un jurnalist de tabloid ar putea afla de problemele tale private. Mă mir că ai crezut că aș face așa ceva. Se scufundă încă o dată și ieși la scară. Faci parte din comitetul de conducere al acestei societăți și așa o să rămâi.

Mycroft scutură capul ca un câine, încercând să-și limpezească vederea. Bineînțeles că nu era doar căsnicia, erau și toate celelalte presiuni pe care le simțea adunându-se peste el și care-l făceau să se simtă atât de speriat și de nefericit. Dacă nu putea fi complet sincer nici măcar cu sine însuși, cum se putea aștepta ca regele să înțeleagă? Dar trebuia să încerce.

– Brusc, totul arată diferit. Casa. Strada. Prietenii mei. Chiar și eu, pentru mine însumi. Ca și cum căsnicia mi-ar fi oferit în tot acest timp o perspectivă anume asupra lumii, ca o pereche de ochelari, iar acum nimic nu mai arată la fel. E de-a dreptul înspăimântător.

– Îmi pare rău, sincer, în legătură cu Fiona. Doar sunt nașul copilului vostru mai mare, sunt implicat. Regele întinse mâna după prosop. Dar, la naiba, femeile au felul lor ciudat de a fi și nu pot să spun că le înțeleg. Ce pot eu să-ți spun, David, e că n-ar trebui să treci singur prin asta, să renunți nu numai la căsnicia ta, dar și la ce ai aici. Puse o mână mică udă pe umărul lui Mycroft. Erau foarte aproape unul de celălalt, iar vocea regelui era plină de îngrijorare. Sunt sigur că înțelegi ce spun, David, tu întotdeauna ai înțeles. Toată lumea știe cine sunt, cu

toate astea, puțini sunt cei care mă înțeleg. Dar tu înțelegi. Am nevoie de tine. N-o să-ți permit să demisionezi.

Mycroft se holbă la fața ascuțită a prietenului lui. Se trezi gândindu-se că subțirimea regelui îl făcea să pară tras la față și mai bătrân decât era de fapt, mai ales din cauza părului atât de rar. Era ca și cum un foc interior îl consuma pe rege prea repede. Poate că-i păsa prea mult.

Să-i pese prea mult – era asta posibil? Fiona îl aruncase pe Mycroft înapoi în vârtej și se chinuia în apele adânci, incapabil să atingă fundul apei. Realiză că nu ajunsese niciodată la fundul apei, nici măcar o dată în viața lui. Departe de a-i păsa prea mult, își dădu seama că niciodată nu-i păsase deloc și această realizare bruscă îl făcu să se panicheze și să-și dorească să scape înainte să se înece. Viața lui emoțională fusese fără formă, substanță sau rădăcini. Cu excepția Palatului, care-i oferea acum singurul sprijin. Omul pe care cândva îl aruncase complet îmbrăcat în apa înghețată a unei fântâni de lângă facultate și care se ridicase în picioare scuipând plante acvatice și strângând în brațe un scaun de toaletă îi spunea, în singurul fel în care o viață de autocontrol îi permitea, că îi păsa. Dintr-odată conta, chiar foarte mult.

– Mulțumesc, Sire.

– Nu cunosc nicio căsnicie, regală, obișnuită sau pur și simplu vulgară care să nu fi trecut prin greutăți; e foarte ușor să crezi că ești singur, să uiți că, practic, toți cei pe care-i cunoști au trecut prin aceleași încercări.

Mycroft își aminti câte nopți din căsnicia lor petrecuse departe de Fiona și își imagină ce făcuse ea în fiecare dintre acele nopți. Chiar fuseseră multe încercări. Nu-i păsase, nici măcar de asta. Așa că de ce-i păsa?

– Am nevoie de tine, David. Am așteptat toată viața să ajung unde sunt acum. Nu-ți mai amintești nopțile nesfârșite de la universitate când stăteam la o sticlă de vin de Porto și discutam despre ce vom face când vom avea ocazia? *Noi*, David, tu și cu mine. Acum avem ocazia, nu-i putem da cu piciorul. Se opri în timp ce un valet cu livrea puse o tavă de argint cu două căni de ceai din plante pe masa de lângă piscină. Dacă s-a terminat cu adevărat cu Fiona, încearcă să lași asta în urma ta. Privește înainte, alături de mine. Nu pot să încep cea mai importantă perioadă din viața mea pierzând unul dintre cei mai vechi și de încredere prieteni. Avem atât de multe de făcut, noi amândoi. Începu să se șteargă cu prosopul atât de viguros de parcă ar fi fost gata să înceapă chiar atunci. Nu lua nicio decizie acum. Rămâi așa câteva luni și, dacă tot o să mai simți că ai nevoie de o pauză, o s-o rezolvăm. Dar ai încredere în mine, rămâi cu mine. Totul va fi bine, îți promit.

Mycroft nu era convins. Voia să fugă, dar nu avea unde și nici la cine. Perspectiva a ceea ce ar fi putut descoperi dacă ar fi fugit prea departe îl copleșea. După atâția ani, era liber și nu știa dacă putea să se descurce cu această libertate. Rămase pe loc, cu apa curgându-i de pe vârful nasului și prin mustață, pentru a pune în cumpănă propriile îndoieli cu siguranța suveranului. Nu avea idee încotro se îndrepta, doar sentimentul datoriei.

– Așadar, cum te simți, bătrâne prieten?

– Al naibii de înghețat, Sire. Reuși să zâmbească discret. Hai să mergem să facem un duș.

CAPITOLUL 7

Bineînțeles că am principii. Îmi place să le șterg de praf regulat. Cu o mistrie.

– Circulă, Francis. Și zâmbește. Amintește-ți că asta trebuie să fie o sărbătoare.

Urquhart acceptă instrucțiunile soției și începu să-și croiască încet și cu forță calea prin camera aglomerată. Detesta aceste evenimente. Trebuia să fie o petrecere de mulțumire pentru cei care îl ajutaseră să ajungă pe Downing Street, dar, inevitabil, Mortima intervenise și o transformase într-una dintre seratele ei în care trebuia să-și frece coatele de orice persoană din rubricile sociale pe care dorea ea s-o cunoască.

– Alegătorii adoră un pic de opulență, afirmase ea; ca orice Colquhoun care se respecta, întotdeauna își dorise să conducă propria curte regală. Așa că, în loc de o adunare restrânsă de colegi, fusese aruncat într-un vârtej de actrițe, cântăreți de operă, editori, oameni de afaceri și diferiți oameni cunoscuți, iar el știa că nu va putea face conversație toată seara.

Oaspeții trăncăniră în noaptea întunecată de decembrie în limitele strâmte ale Străzii Downing, unde găsiră un mare pom de Crăciun în fața ușii cu numărul zece, plasat acolo la ordinele

Mortimei Urquhart ca să dea telespectatorilor impresia că erau o simplă familie care de-abia aştepta sărbătoarea Crăciunului. Înăuntrul locuinţei cu numărul 10, vedetele trecură pragul fără să ştie că fuseseră deja scanate pentru arme şi explozibili, de dispozitive ascunse. Îşi înmânară mantourile şi paltoanele în schimbul unui zâmbet şi al unui bilet la garderobă şi aşteptară răbdătoare la coada de pe scările care duceau la Salonul Verde, unde soţii Urquhart îşi primeau oaspeţii. Când trecură încet pe scări, pe lângă pereţii acoperiţi cu portretele prim-miniştrilor anteriori, încercară să nu se holbeze prea tare la ceilalţi oaspeţi sau la împrejurimi. Dacă se holbau sugerau că nu mai făcuseră asta de vreo sută de ori. Majoritatea nu prea aveau legături cu politica, unii nici măcar nu erau susţinători ai guvernului, dar entuziasmul cu care îi întâmpină Mortima Urquhart îi impresionă. Atmosfera îi atrăgea, făcându-i membri de onoare ai echipei. Dacă puterea era o conspiraţie, voiau să facă şi ei parte din ea.

Timp de zece minute, cât Urquhart se chinui cu confuzia creată de oaspeţi, ochii lui nu se odihniră niciun moment, repezindu-se de la un punct fix la altul, de parcă ar fi fost tot timpul în defensivă sau în atac, forţat să asculte plângerile oamenilor de afaceri şi recomandările necoapte ale gazdelor de talk-show-uri. În cele din urmă, se întinse cu graţie după braţul lui Tim Stamper şi îl târî într-un colţ.

– Ai ceva pe suflet, Francis?

– Mă gândeam cât de uşurat trebuie să fie Henry că nu mai trebuie să suporte treburi dintr-astea. Chiar merită?

– Ambiţia ar trebui să fie făcută dintr-un material mai dur.

– Dacă trebuie să citezi din Shakespeare, pentru numele lui Dumnezeu, măcar fă-o cum trebuie. Şi aş prefera să alegi

altă piesă, nu *Iulius Cezar*. Aminteşte-ţi că l-au măcelărit înainte de vreme.

– Ai dreptate. Pe viitor, în prezenţa ta, voi cita doar din *Macbeth*.

Urquhart zâmbi trist la umorul lui negru şi îşi dori să-şi petreacă restul serii stând de vorbă cu Stamper şi punând la cale alegerile anticipate. În mai puţin de o săptămână, sondajele deja îi plasaseră cu trei puncte înainte, alegătorii răspunzând cu optimism la prezenţa unor feţe noi la guvernare, la faptul că noul executiv părea pus pe fapte mari şi la expedierea figurilor antipatice din guvern.

– Le place cum arată lenjeria de pat din luna de miere, îi raportase Stamper. Proaspătă, aspră, cu destul sânge cât să arate că-ţi faci treaba. Stamper avea un stil unic.

Pe deasupra trăncănelii din camera aglomerată, o auziră pe Mortima Urquhart râzând. Era adâncită în conversaţie cu un tenor italian, unul dintre cei mai apreciaţi cântăreţi de operă şi cu siguranţă cel mai la modă star care venise la Londra în ultimii ani. Îl convingea printr-un amestec de flatare şi farmec feminin să le interpreteze o arie ceva mai târziu, în acea seară. Mortima avea aproape cincizeci de ani, dar se ţinea bine şi era o prezenţă plăcută, iar italianul deja acceptase. Se grăbi să se intereseze dacă aveau un pian acolo, în Downing Street.

– Ah, Dickie, cântă Urquhart, întinzându-se după braţul unui bărbat minion, cu un cap mare, disproporţionat şi cu ochi serioşi, care se aruncase intenţionat prin mulţime ca să ajungă la el. Dickie era noul ministru al Mediului, cel mai tânăr membru al noului cabinet, un alergător de maraton, un entuziast şi intervenţionist care fusese profund impresionat de observaţia lui Urquhart că el avea să fie apărătorul certificărilor ecologice ale guvernului. Numirea lui fusese deja primită cu

aplauze de toată lumea, cu excepția celor mai militante grupuri ecologiste de presiune; cu toate astea, în acel moment, nu arăta prea fericit. Avea broboane de sudoare pe frunte; ceva îl deranja.

– Speram să schimb o vorbă cu tine, Dickie, spuse Urquhart înainte ca celălalt să aibă o șansă să se descarce. Cum rămâne cu zona de dezvoltare de pe Strada Victoria? Ai avut o șansă să te uiți la ea? O s-o acoperi cu beton sau ce?

– Doamne ferește, nu, domnule prim-ministru. Am studiat toate opțiunile cu atenție și cred că ar fi mai bine să ne lipsim de opțiunile mai extravagante și să alegem ceva tradițional. Nu una dintre acele construcții din oțel, sticlă și aer condiționat.

– Va oferi cel mai modern mediu pentru birouri? interveni Stamper.

– Se va potrivi cu împrejurimile din Westminster, continuă Dickie un pic neliniștit.

– Asta nu prea e același lucru, răspunse președintele partidului.

– Dar grupurile pentru conservarea patrimoniului vor face un tărăboi uriaș dacă vom încerca să transformăm Westminster în centrul Chicagoului, răspunse Dickie apărându-se.

– Înțeleg. Planificare conform grupurilor de presiune, zâmbi cinic Stamper.

Ministrul Mediului fu zăpăcit de atacul neașteptat, dar Urquhart îi sări repede în ajutor.

– Dickie, nu-ți face griji în legătură cu Stamper. După doar o săptămână la sediul partidului, deja nu mai poate intra în contact cu un grup de presiune fără să-și ridice rotula ca să-i întâmpine. Zâmbi, se distra mult mai bine decât dacă i-ar fi ținut predici cele două femei dolofane care făceau muncă de

caritate și pluteau prin spatele lui Dickie, așteptând să sară pe el. Și, ce mai ai pe suflet?

– Virusul ăsta misterios de-a lungul coastei Mării Nordului care ucide focile. Oamenii de știință au crezut că a dispărut, dar tocmai am primit un raport despre carcasele de foci aduse de valuri peste tot prin jurul Norfolk-ului. Virusul s-a întors. Până mâine-dimineață vor fi echipaje de filmare și vânători de știri care se vor târî pe plaje să facă poze cu foci moarte pentru toate buletinele de știri.

Urquhart făcu o grimasă.

– Vânători de știri! Nu mai auzise expresia aceea de ani de zile. Dickie era un om extraordinar de serios și de plictisitor, exact persoana potrivită pentru a le ține piept ecologiștilor. Ar fi putut să se plictisească unii pe alții luni întregi cu zelul lor comun. Dar totul era să-i țină în lesă până după martie... Uite ce-o să faci, Dickie. Când ajung ei pe plaje, mâine-dimineață, vreau ca tu să fii acolo deja. Să le-arătăm că guvernului îi pasă, să fii la dispoziția lor, să te ocupi de întrebările... vânătorilor de știri. Cu coada ochiului, văzu rânjetul lui Stamper. Vreau să-ți văd fața mâine la știrile de amiază. Lângă toate focile alea moarte. Stamper își acoperi gura cu o batistă, ca să-și înăbușe râsul, dar Dickie dădu din cap cu seriozitate.

– Am permisiunea dumneavoastră să anunț o anchetă guvernamentală dacă simt că e necesar?

– Ai. Într-adevăr ai, dragul meu Dickie. Dă-le ce vrei. Atât timp cât nu sunt bani.

– Atunci, dacă trebuie să ajung acolo până în zori, ar fi bine s-o iau din loc imediat. Mă scuzați, domnule prim-ministru?

În timp ce ministrul Mediului se repezi spre ușă plin de sentimentul propriei importanțe, Stamper nu se mai putu controla. Umerii i se scuturară de râs.

– Nu râde, îl mustră Urquhart cu o sprânceană arcuită. Focile sunt o chestiune serioasă. Mănâncă tot somonul, să ştii.

Amândoi izbucniră în râs chiar când cele două femei care făceau muncă de caritate se hotărâră să inspire adânc şi să se năpustească asupra lui. Urquhart le spionă sânii săltăreţi, dar se întoarse repede în altă parte şi se trezi uitându-se la o femeie tânără, atrăgătoare, cu o prezenţă foarte elegantă şi ochi mari, provocatori. Părea să fie o cunoştinţă mult mai interesantă decât matroanele bătrâne. Întinse mâna.

– Bună seara. Sunt Francis Urquhart.

– Sally Quine. Era rece, mai puţin entuziastă decât ceilalţi oaspeţi.

– Sunt încântat că aţi putut veni. Şi soţul dumneavoastră...?

– Sub o tonă de beton, chiar sper asta.

Acum remarcă accentul uşor nazal şi se uită discret, dar admirativ, la croiala sacoului ei lung în stilul începutului de secol XIX. Era roşu, cu manşete largi, singura decoraţiune fiind nasturii de metal, mici, dar ornamentaţi, ceea ce crea un efect frapant şi profesional. Părul ei negru ca pana corbului sclipea superb în lumina candelabrelor.

– E o plăcere să vă cunosc, doamnă...? Domnişoară Quine. Îi înţelegea limbajul puternic al trupului, care transmitea independenţă şi nu putu să nu observe expresia încordată din jurul gurii; ceva o deranja. Sper că vă simţiţi bine.

– Ca să fiu sinceră, nu prea. Mă supăr foarte tare când bărbaţii încearcă să mă pipăie şi să mă agaţe doar pentru că sunt o femeie neînsoţită.

Aşadar, asta o deranja.

– Înţeleg. Care bărbat?

– Domnule prim-ministru, sunt o femeie de afaceri. Nu ajung prea departe dacă sunt gură-spartă.

– Ei bine, atunci lăsați-mă să ghicesc. Mi se pare că e vorba despre un bărbat care e aici fără soție. E încrezut. Probabil în politică, dacă se simte confortabil să-și încerce norocul în locul acesta. Probabil un seducător, nu-i așa?

– E un ciudat care are atâta putere de seducție că nici măcar n-a avut decența să spună „vă rog". Cred că asta m-a supărat cel mai mult. Se aștepta să-i cad în brațe fără să aibă măcar amabilitatea să mă roage frumos. Și eu credeam că voi, englezii, sunteți gentlemeni.

– Așa... Fără soție aici. Încrezut. Politician. Fără maniere. Urquhart se uită prin cameră, încă încercând să evite privirile matroanelor care deveneau tot mai nervoase. Poate domnul gălăgios cu costumul din trei piese, cu dungi? Îi arătă un bărbat gras, între două vârste, care-și ștergea fruntea cu o batistă cu picățele în timp ce transpira în căldura care creștea rapid în camera aglomerată.

Ea râse surprinsă și recunoscătoare.

– Îl cunoașteți?

– Ar fi și cazul. E noul meu ministru al locuințelor.

– Se pare că vă cunoașteți bine oamenii, domnule Urquhart.

– E principala mea calitate politică.

– Atunci sper că înțelegeți femeile mult mai bine decât bădăranul acela de ministru al locuințelor... În sensul politic, mai degrabă decât în sensul biblic, adăugă ea după un moment de reflecție, oferindu-i un zâmbet ușor impertinent.

– Nu cred că vă-nțeleg.

– Femeile. Știți, cincizeci și doi la sută din electorat? Acele creaturi ciudate care sunt destul de bune ca să împartă patul cu voi, dar nu și cluburile, și care cred că guvernul dumneavoastră

le susține și își face datoria la fel de bine ca un elastic rupt la chiloți?

La o englezoaică, asprimea ei ar fi fost considerată lipsă de maniere, dar americanilor era normal să li se permită mai multă libertate de exprimare. Ei vorbeau, mâncau și se îmbrăcau diferit, erau diferiți chiar și în pat, așa i se spusese lui Urquhart, chiar dacă nu avusese nicio experiență personală în sensul acesta. Poate ar fi trebuit să-l întrebe pe ministrul locuințelor.

– Sunt sigur că nu e atât de rău...

– În ultimele două luni, partidul dumneavoastră s-a scindat și și-a ales un nou conducător. Niciunul dintre candidați nu a fost femeie. Și, conform votanților de sex feminin, niciuna dintre problemele pe care le-ați discutat nu a avut mare relevanță pentru ele. În special pentru femeile tinere. Le tratați de parcă ar fi simple apanaje ale soților lor. Nu le place asta și aveți de pierdut. Din păcate.

Urquhart își dădu seama că pierdea controlul asupra conversației; era mai multă bătaie de cap decât s-ar fi așteptat de la reprezentantele organizațiilor de caritate, care acum se retrăseseră amarnic dezamăgite. Încercă să-și amintească ultima dată când disecase un sondaj de opinie și-i examinase măruntaiele, dar nu putu. Își tocise dinții politici într-o epocă în care instinctul și ideile, mai degrabă decât psefologii[1] și computerele lor, conduseseră scena politică, iar instinctele lui îl serviseră foarte bine. Până atunci. Cu toate astea, această femeie îl făcea să se simtă învechit și rupt de realitate. Chiar

[1] Psefologia este o ramură a științelor politice care se ocupă cu studiul și analiza științifică a alegerilor.

atunci văzu un pian împins pe roţi într-un colţ îndepărtat al salonului uriaş de recepţie.

– Domnişoară Quine, mi-ar plăcea foarte mult să vă mai ascult părerile, dar mă tem că voi fi chemat la alte datorii. Soţia lui deja îl conducea pe tenor spre pian, ţinându-l de mână, iar Urquhart ştiu că, în orice moment, îl va căuta pentru a-l prezenta cum se cade. Poate aveţi puţin timp liber, cândva. Se pare că ştiu mult mai puţine lucruri despre femei decât credeam.

– Se pare că sunt la mare căutare printre miniştrii în seara asta, spuse ea meditativ. Sacoul i se deschise, dezvăluind o rochie croită elegant, dar simplu, prinsă la mijloc de o curea cu o cataramă supradimensionată, care, pentru prima dată, îi permise să-i zărească silueta. Ea văzu că el o observase şi o apreciase. Sper că măcar veţi putea spune „te rog".

– Sunt sigur că voi putea, zâmbi el în timp ce soţia lui îi făcu semn să se apropie.

CAPITOLUL 8

În palatele regale este periculos să dormi sau să lucrezi. Au prea multe ferestre.

Decembrie: a doua săptămână

Semnele sărbătorilor erau mai discrete în acel an. Mycroft, simțind ceva mai puțină presiune la muncă, pentru că jurnaliștii renunțaseră la procesoarele de cuvinte de dragul jucăriilor de pe tejghelele magazinelor Hamley și al barurilor de karaoke, mergea greoi și fără țintă pe străzile umede în căutarea... nici el nu știa ce căuta. Ceva, orice, care să-l țină departe de liniștea de mormânt din casa lui. Reducerile din magazine începuseră devreme, cu mult înaintea Crăciunului, și cu toate astea, în loc de clienți, pragurile magazinelor păreau pline de tineri cu accent nordic și cu mâini murdare, care cereau bani. Sau, pur și simplu, nu avusese niciodată timp să-i observe înainte?

Se prefăcu că făcea cumpărăturile de Crăciun de-a lungul King's Road, dar fu cuprins de frustrare. Nu avea nici cea mai vagă idee ce-și doreau copiii lui, ce-i interesa și, oricum, aveau să-și petreacă Crăciunul cu mama lor. Mama lor, nu „Fiona". Observă cât de ușor alunecă în lexicul celor neiubiți. Se holbă

la fereastra unui magazin care oferea lenjerie provocatoare pentru femei, întrebându-se dacă și fiica lui purta așa ceva, când gândurile îi fură întrerupte de o tânără care, cu tot machiajul ei strident, nu arăta mai mare de șaisprezece ani. Era frig și burniţa, cu toate astea, partea din faţă a pelerinei ei de ploaie era descheiată.

– Bună, frumosule. Crăciun fericit. Ai nevoie să pui ceva în vârful bradului? Fata își dădu la o parte pelerina, dezvăluind o porţiune amplă de piele tânără și rozalie. Reducere specială de Crăciun. Doar treizeci de lire.

Privi lung, dezbrăcând-o în mintea lui și de restul pelerinei, descoperind o femeie care, sub plastic, sub pielea artificială și sub fondul de ten, păstra toată vigoarea și fermitatea atrăgătoare a tinereţii; avea dinţii albi și un zâmbet pe care îl putea confunda ușor cu unul sincer. De mai bine de trei zile nu mai vorbise cu nimeni despre altceva decât despre afaceri și știa că-i era dor cu disperare de companie feminină. Chiar și să se ciondănească cu soţia lui pentru marca pastei de dinţi era mai bine decât liniștea totală, nimicul. Avea nevoie de contact uman, de o atingere, și nu s-ar fi simţit vinovat, nu după ceea ce făcuse Fiona. Era o șansă să se răzbune pe ea într-un fel, să fie mai mult decât un prost încornorat. Se uită încă o dată la fată și, chiar când se gândi la răzbunare, fu copleșit de scârbă. Gândul la goliciunea ei, la sfârcurile ei, la părul ei corporal, la firele care zgâriau de la subsuorile ei, chiar și simplul ei miros îi făcu dintr-odată greaţă. Se panică de jenă că i se făcuse o asemenea propunere – dacă îl vedea cineva? –, dar mai mult din cauza intensităţii propriilor sentimente. I se părea respingătoare din punct de vedere fizic – oare pentru că era, pur și simplu, de același sex ca Fiona? Găsi o bancnotă de cinci lire, i-o aruncă în faţă și spuse printre dinţi:

– Pleacă! Pentru numele lui Dumnezeu... pleacă! Apoi se panică şi mai tare şi, dându-şi seama că cineva l-ar fi putut vedea dându-i bani patachinei, se întoarse şi fugi. Ea se luă după el şi începu să strige în urma lui temându-se să nu-i scape un client, mai ales unul care dădea bancnote de cinci lire pe degeaba. Fugi vreo cincizeci de metri până când îşi dădu seama că se făcea de râs pe stradă şi văzu uşa unui club. Dădu buzna în el, cu plămânii şi stomacul în spasme.

Ignoră privirea sarcastică a bărbatului care îi luă haina şi merse direct la bar, comandând un whisky mare. Îi trebui ceva timp ca să-şi recapete respiraţia şi calmul pentru a putea să se uite în jur şi a-şi face curaj să dea ochii cu cineva. Clubul nu era mai mult decât un pub reamenajat, cu pereţi negri şi oglinzi şi lumini de discotecă din abundenţă. Într-o parte era un ring de dans uşor ridicat, dar nici luminile şi nici tonomatul nu funcţionau. Era încă devreme şi cei câţiva clienţi priveau distraţi la unul dintre multele ecrane de televizor pe care rula un film vechi cu Marlon Brando, cu sunetul oprit ca să nu se suprapună colindelor pe care angajaţii le puseseră pentru propria distracţie. Pe pereţi erau fotografii mari cu Brando în costum de motociclist, dintr-unul din primele lui filme, alături de postere cu Elvis, Jack Nicholson şi câteva staruri de cinema mai tinere pe care nu le recunoştea. Era ciudat, diferit, în contrast total cu cluburile din Pall Mall pentru domni cu care era obişnuit Mycroft. Nu erau scaune nicăieri; bodega era proiectată pentru stat în picioare şi mişcare, nu pentru petrecut toată seara stând melancolic cu o halbă de bere în faţă. Îi cam plăcea.

– Ai intrat cam grăbit. Un bărbat de vreo 30 de ani, prezentabil, din Birmingham după accent, stătea chiar lângă el. Te deranjează dacă mă bag în seamă?

Mycroft ridică din umeri. Încă era zăpăcit din pricina întâlnirii neașteptate cu fata și nu recăpătase suficientă încredere în sine pentru a fi nepoliticos și a refuza o voce prietenoasă. Străinul era îmbrăcat în haine obișnuite, dar foarte curate, blugii decolorați erau călcați impecabil, așa cum era și cămașa lui albă, cu mânecile suflecate strâns cu mare grijă până sus. Era evident că era în formă, pentru că se puteau vedea bine mușchii proeminenți.

– Parcă fugeai de cineva.

Whisky-ul îl încălzea pe Mycroft, avea nevoie să se relaxeze. Râse.

– De o femeie. A încercat să mă agațe!

Amândoi râseră, iar Mycroft observă că străinul îl cerceta cu atenție. Nu se împotrivi; ochii lui păreau calzi, îngrijorați, interesați. Și interesanți. Aveau o nuanță aurie de căprui.

– De obicei e invers. Femeile fug de mine, continuă el.

– Ești un adevărat armăsar.

– Nu, nu asta am vrut să spun... Mycroft își mușcă buza, simțind brusc durerea și umilința de a fi singur de Crăciun. Soția m-a părăsit. După 23 de ani împreună.

– Îmi pare rău.

– De ce? N-o cunoști nici pe ea, nici pe mine... Încă o dată, fu cuprins de confuzie. Scuze. Am fost nesimțit.

– Nu-ți face griji. Poți să și strigi dacă te-ajută. Eu nu mă supăr.

– Mersi. S-ar putea să fac asta. Întinse o mână. David.

– Kenny. Dar ține minte, David, nu ești singur. Crede-mă, sunt mii de oameni ca tine. Care se simt singuri de Crăciun, deși n-ar trebui. O ușă se închide, alta se deschide. Poți să vezi asta ca un nou început.

– Mi-a mai spus o cunoștință ceva asemănător.

– Atunci înseamnă că așa e. Avea un zâmbet larg și relaxat, plin de viață, și bea direct dintr-o sticlă de bere exotică mexicană cu o felie de lămâie verde îndesată în gâtul sticlei. Mycroft se uită la whisky-ul lui și se întrebă dacă ar trebui să încerce ceva nou, dar se hotărî că probabil era prea bătrân ca să-și schimbe obiceiurile. Se strădui să-și amintească de când nu mai încercase ceva nou sau nu mai cunoscuse pe cineva în afara locului de muncă.

– Kenny, cu ce te ocupi?

– Sunt steward. Lucrez pentru British Aiways. Dar tu?

– Funcționar public.

– Sună îngrozitor de plictisitor. Slujba mea sună extrem de fascinantă, dar nu e. Te plictisești să se tot dea la tine reginele filmului la clasa întâi. Călătorești mult?

Mycroft era gata să răspundă când tonurile de fluier ale *Jingle Bells* fură înlocuite de bocăniturile grele ale tonomatului. Atmosfera serii se încălzea. Trebui să se aplece mai aproape de el pentru a auzi ce-i spunea Kenny și pentru a fi auzit. Kenny mirosea a proaspăt spălat, cu o urmă de aftershave. Striga în urechea lui Mycroft ca să se facă auzit, sugerându-i să găsească un loc unde să poată mânca împreună, departe de tot zgomotul acela.

Mycroft tremură din nou. Nu doar din cauza perspectivei de a se întoarce singur pe străzile reci, poate de a o regăsi pe pipiță gata să-l agațe sau de a se întoarce în casa lui goală. Și nu pentru că era prima dată după ani de zile când cineva se arătase interesat de el ca persoană, nu pentru că era un apropiat al regelui. Nici pentru că se simțea încălzit de zâmbetul relaxat al lui Kenny, ci pentru că era cea mai plăcută întâlnire de toată săptămâna aceea. Era din cauza faptului că, oricât de mult ar fi încercat să evite sau să se justifice, totuși voia să-l cunoască pe Kenny mai bine. Chiar mult mai bine.

CAPITOLUL 9

Mintea lui regală progresează printr-o serie de răzgândiri. Păşeşte pe o sârmă care se întinde între Constituţie şi conştiinţa lui cu discernământul orb al unei sardine.

Cei doi bărbaţi mergeau în jurul lacului, unul îmbrăcat călduros cu un sacou de călărie şi cizme de cauciuc, celălalt tremurând în paltonul de caşmir şi se chinuindu-se să nu alunece cu pantofii din piele, cusuţi de mână pe iarba umedă. În apropierea lor, un tractor ara o bucată substanţială de peluză elegantă, marcată între frânghii, în timp ce, de partea cealaltă, doi muncitori puneau puieţi şi copaci tineri în gropi care continuau să urâţească peluza cândva graţioasă, deja desfigurată de urmele de cauciucuri ale echipamentului de răscolit pământul. Efectul era că împrăştiau noroiul negru de iarnă peste tot şi nici măcar entuziasmul regelui nu-l putu convinge pe Urquhart că grădinile Palatului Buckingham îşi vor recăpăta vreodată gloria pierdută.

Regele propusese această plimbare. La începutul primei audienţe săptămânale pentru a discuta chestiuni de stat, regele îi strânsese mâna lui Urquhart cu ambele mâini şi îi mulţumise fierbinte pentru decizia privind şantierul de lângă Catedrala

Westminster, anunțată în acea dimineață, care fusese salutată drept o victorie a grupurilor pentru conservarea patrimoniului la fel de vehement precum fusese atacată de arhitecții recunoscuți. Dar câte voturi aveau arhitecții, concluzionase Urquhart în fața Comitetului Cabinetului? Regele înclina să creadă că intervenția lui fusese probabil utilă, poate chiar crucială, iar Urquhart alese să nu-l deziluzioneze. Primminiștrii erau tot timpul înconjurați de plângerile celor dezamăgiți și era o schimbare înviorătoare să fie întâmpinat cu un entuziasm sincer și pur.

Regele era exuberant și, în maniera spartană caracteristică ce-l făcea să ignore disconfortul altora, insistase să-i arate lui Urquhart lucrarea care începuse să transforme grădinile Palatului.

– Atâția acri de pajiște goală, cosită aproape de pământ, domnule Urquhart, fără niciun loc de adăpostit la vedere. Vreau să transform acest loc într-un sanctuar în inima orașului, să recreez habitatul natural al Londrei dinainte de a fi sufocată de beton.

Urquhart își alegea drumul cu grijă în jurul gazonului proaspăt arat, încercând fără succes să evite pământul scârbos și bulgării, în timp ce regele pășea entuziasmat pe terenul noroios.

– Aici vreau să fie grădina cu flori de câmp. O să le semăn chiar eu. Nu-ți poți imagina cât de împlinit mă simt când car o găleată cu pământ sau când pun mâna pe un copac.

Urquhart hotărî că ar fi de prost gust să menționeze că ultimul suveran menționat de istorie care avusese de-a face direct cu copaci fusese strămoșul îndepărtat al regelui, George al III-lea, care, într-un acces de nebunie, coborâse din trăsura lui în marele parc Windsor și ridicase la rang de cavaler un

stejar. Mai pierduse şi coloniile americane şi, în cele din urmă, fusese închis.

– Vreau să aduc mai multe animale sălbatice în grădină; se pot face atât de multe, cu atât de puţin efort. Doar să alegem combinaţia potrivită de copaci, permiţând unor zone de iarbă să crească la înălţimea lor naturală astfel încât să poată oferi adăpost vietăţilor. Iată, pun aceste cutii pentru cuibărit. Arătă spre un muncitor căţărat la jumătatea unei scări, care fixa nişte cutii de lemn pe gardul înalt de cărămidă din jurul grădinilor.

Regele mergea cu capul în jos şi cu degetele unite în postura de rugăciune pe care o adopta adesea când era adâncit în gânduri.

– Să ştiţi că asta se poate face în fiecare parc şi grădină mare din Londra. Va transforma fauna şi flora sălbatică din oraşul nostru şi din toate oraşele din ţară. Am pierdut atât de multe ocazii în trecut. Se întoarse spre Urquhart. Vreau să vă prezint o idee. Vreau să fac din întâlnirile noastre săptămânale o ocazie de a discuta despre ce ar putea face guvernul pentru a promova asemenea chestiuni. Şi cum pot ajuta eu.

– Înţeleg, spuse Urquhart gânditor, frigul pătrunzător provocându-i spasme în piciorul stâng, în timp ce o pereche de raţe îşi luară zborul împroşcând în jurul lor cu apă din lac. „Ce ţinte minunate", îi trecu lui Urquart prin cap. Sire, este foarte frumos din partea dumneavoastră să faceţi această ofertă, bineînţeles. Dar n-aş vrea ca ministrul Mediului să simtă că-i subminăm autoritatea în vreun fel. Trebuie să îi fac fericţi pe toţi cei din echipa mea...

– Aveţi dreptate, sunt de acord. De-asta am luat măsura de precauţie de a vorbi despre asta personal cu ministrul Mediului. Nu am vrut să vă fac o propunere jenantă. A spus că va fi încântat şi s-a oferit să mă informeze chiar el.

Afurisitul de Dickie. Era clar că nu avea simțul umorului, acum se părea că nu era nici măcar în toate mințile.

– Astăzi, aici e doar un câmp noroios, continuă regele. Dar, în anii care vor veni, ar putea deveni un nou mod de viață pentru noi toți. Nu vedeți?

Urquhart nu vedea nimic de genul acesata. Vedea doar grămezi de noroi împrăștiate în jur ca niște morminte proaspete. Umezeala se infiltra prin ramele pantofilor lui și începea să se simtă mizerabil și incomod.

– Trebuie să aveți grijă, Sire. Chestiunile de mediu devin tot mai mult parte a politicii partidului. E important să rămâneți deasupra unor chestiuni atât de sordide.

Regele râse.

– Nu vă temeți, domnule prim-ministru. Dacă mi-ar fi fost sortit să mă implic în politica partidului, Constituția mi-ar fi permis să votez! Nu, asemenea lucruri nu sunt pentru mine; în public voi rămâne strict la chestiuni de principiu. Doar pentru a încuraja, pentru a le aminti oamenilor că putem avea un viitor mai bun.

Urquhart devenea tot mai irascibil. Șosetele îi erau ude, iar gândul că i se va spune de sus publicului că exista o cale mai bună decât cea urmată în prezent, oricât de delicat ar fi fost formulată această sugestie, dădea apă la moară opoziției și îl neliniștea. Cu toate astea, nu spuse nimic, sperând că tăcerea lui va încheia discuția. Își dorea o baie caldă și un whisky tare, nu încă alte sfaturi regale despre cum să-și facă treaba.

– De fapt, m-am gândit că aș putea expune această idee într-un discurs pe care trebuie să-l fac peste zece zile pentru fundațiile de caritate...

– Despre mediu? Iritarea și nerăbdarea începeau să se arate în tonul lui Urquhart, dar regele păru să nu observe.

– Nu, nu, domnule Urquhart. Un discurs cu intenția de a aduce oamenii împreună, pentru a le aduce aminte cât de multe am realizat și putem continua să realizăm, ca națiune. Principii generale, fără detalii.

Urquhart se simți ușurat. Un apel la maternitate.

– Fundațiile de caritate fac eforturi extraordinare când sunt atâtea forțe care încearcă să ne dezbine, continuă regele. Pe oamenii de succes de cei mai puțin avuți. Sudul prosper de marginea celtică. Suburbiile de centrele orașelor. N-ar fi rău să încurajăm familiile care sunt în siguranță în casele lor de Crăciunul acesta să se gândească puțin și la cei care sunt nevoiți să doarmă pe străzi. În grabă, atât de mulți par a fi lăsați în urmă și în perioada asta a anului se cuvine să le întindem o mână de ajutor celor mai puțin norocoși, nu crezi? Pentru a ne aminti că trebuie să conlucrăm ca să fim o singură națiune.

– Intenționați să spuneți asta?

– Ceva asemănător.

– Imposibil!

Era o greșeală, o izbucnire bruscă provocată de frustrare și de frigul tot mai pătrunzător. De vreme ce nu era nicio carte cu reguli și nicio Constituție scrisă care să le ordone comportarea, era vital să mențină ficțiunea acordului, să discute, dar să nu fie în dezacord niciodată, oricât de mari erau diferențele dintre ei, pentru că, într-un castel din cărți de joc, fiecare carte își are locul ei. Un rege nu trebuie să pară că e în dezacord cu prim-ministrul și nici prim-ministrul cu regele. Cu toate astea, se întâmplase. O vorbă pripită subminase autoritatea unuia dintre ei și îi amenința pe amândoi.

Fața regelui se înroși rapid; nu era obișnuit să fie contrazis. Cicatricea de pe obrazul stâng provocată de o căzătură de pe

cal deveni dintr-odată vizibilă şi vânătă, în timp ce ochii lui îl priviră cu o supărare evidentă. Urquhart încercă să se justifice.

– Nu puteţi vorbi despre o singură naţiune de parcă ea n-ar exista. Asta implică faptul că există două naţiuni, două clase sociale, o diviziune între noi, elitele şi asupriţii. Termenul acesta duhneşte a inechitate şi nedreptate. E inacceptabil, Sire!

– Domnule prim-ministru, exageraţi. Eu doar vă atrag atenţia asupra principiului – exact acelaşi principiu pe care guvernul tocmai l-a susţinut în cuvântarea mea de Crăciun în faţa Commonwealth-ului. Nordul şi Sudul, lumea întâi şi lumea a treia, nevoia de a asigura ameliorarea condiţiilor celor săraci, de a apropia diferitele părţi ale comunităţii lumii.

– Asta e ceva diferit.

– Cum aşa?

– Pentru că...

– Pentru că sunt negri? Pentru că trăiesc în colţuri îndepărtate ale lumii? Pentru că nu au voturi, domnule prim-ministru?

– Subestimaţi puterea cuvintelor dumneavoastră. Nu e vorba despre ce înseamnă cuvintele, ci despre cum le vor interpreta ceilalţi. Îşi agită braţele exasperat şi încercă să-şi pompeze viaţă în picioarele îngheţate. Cuvintele dumneavoastră vor fi răstălmăcite ca un atac la adresa guvernului în fiecare circumscripţie electorală marginală din ţară.

– Să vezi o critică la adresa guvernului în câteva generalităţi sentimentale de Crăciun ar fi ridicol. Crăciunul nu e doar pentru cei care au cont în bancă. Fiecare biserică din ţară va răsuna de poveştile bunului rege Wenceslas. Aţi vrea să-l interziceţi pe motiv că e controversat din punct de vedere politic? Oricum, circumscripţii marginale, cum bine aţi spus...

Tocmai am avut alegeri. Nu e ca și cum ar trebui să ne facem deja griji pentru următoarele.

Urquhart realiză că era timpul să dea înapoi. Nu putea să-și dezvăluie planurile electorale – funcționarii Palatului erau bârfitori notorii – și nu avea chef de o dispută personală cu monarhul. Simți pericolul care îl pândea în această situație.

– Iertați-mă, Sire, poate frigul m-a făcut un pic cam sensibil. Lăsați-mă doar să spun că există potențiale pericole cu orice subiect atât de emoțional și de complex ca acesta. Aș putea sugera să ne permiteți să vedem o ciornă a discursului ca să verificăm detaliile pentru dumneavoastră? Să ne asigurăm că statisticile sunt corecte și că e puțin probabil ca limbajul să fie interpretat greșit? Cred că așa e obiceiul.

– Să-mi verificați discursul? Cenzură, domnule Urquhart?

– Doamne ferește, nu. Sunt sigur că veți găsi sfatul nostru foarte util. Vom avea o atitudine pozitivă, vă pot garanta. Îi reveni pe buze zâmbetul său de politician, încercând să dezgheațe atmosfera, dar știa că va avea nevoie de mai mult decât simple lingușiri. Regele era un om cu principii rigide; muncise din greu timp de mulți ani ca să le descopere și nu avea de gând să permită să fie compromise de un zâmbet și de promisiunile unui politician.

– Permiteți-mi să vă explic altfel, continuă Urquhart, piciorul fiindu-i cuprins de spasme din nou. În curând, în următoarele săptămâni, Camera Comunelor trebuie să voteze noua Listă Civilă. Știți că, în ultimii ani, suma de bani oferită Familiei Regale a devenit treptat un subiect de dispută. Nu ne va ajuta pe niciunul dintre noi dacă ne vom implica într-o chestiune de controversă politică într-o vreme în care Camera vrea să vă revizuiască finanțele într-o manieră calmă și constructivă.

– Încercați să-mi cumpărați tăcerea! izbucni regele. Niciunul din ei nu era considerat un tip răbdător, iar acum se întărâtau reciproc.

– Dacă doriți o dezbatere semantică, atunci vă spun că tot conceptul unei monarhii constituționale și al Listei Civile este exact acesta – noi vă cumpărăm tăcerea și cooperarea activă. Asta face parte din slujba noastră. Dar, de fapt... Exasperarea prim-ministrului era evidentă. Vă ofer doar niște mijloace raționale ca să evităm amândoi o potențială problemă. Știți că este un lucru rezonabil.

Regele se întoarse și privi pajiștile noroioase. Își ținea mâinile la spate, degetele lui jucându-se nervoase cu inelul cu sigiliu de pe degetul lui mic.

– Ce s-a-ntâmplat cu noi, domnule Urquhart? În urmă cu câteva clipe vorbeam despre un viitor luminos, acum ne certăm pentru bani și sensul cuvintelor. Se uită înapoi spre Urquhart, care putu vedea suferința din ochii lui. Sunt un om foarte pătimaș și, uneori, patima o ia înaintea raționalului. Acestea cuvintele erau cea mai bună aproximație a unei scuze pe care Urquhart avea să o primească. Bineînțeles că veți vedea discursul, la fel cum guvernele au văzut dintotdeauna discursurile monarhilor. Și bineînțeles că voi accepta orice sugestie simțiți că trebuie să faceți. Cred că n-am de ales. Vă rog doar să-mi permiteți să am un rol, cât de mic și de discret, în a transmite mai departe acele idealuri la care țin atât de mult. În limitele convențiilor. Sper că nu vă cer prea mult.

– Sire, sper că în numeroșii ani care vor urma, dumneavoastră și cu mine, ca prim-ministru și monarh, vom putea să ne amintim de neînțelegerea de astăzi și să râdem.

– Ați vorbit ca un adevărat politician.

Urquhart nu știu sigur dacă aceste cuvintele reprezetau un compliment sau o mustrare.

– Și noi avem principiile noastre.

– La fel și eu. Puteți să-mi închideți gura dacă doriți, domnule prim-ministru, e dreptul dumneavoastră. Dar nu mă veți face să-mi neg principiile.

– Fiecărui om, chiar și unui monarh, i se permite să aibă principiile lui.

Regele zâmbi discret.

– Sună ca un concept constituțional nou și interesant. De-abia aștept să mai discutăm despre el. Audiența se terminase.

Urquhart se așeză în spatele Jaguarului lui blindat, încercând în zadar să răzuiască noroiul de pe pantofi. Își aminti că George al III-lea, după ce terminase cu stejarul, își făcuse și calul general. Mintea lui era plină de viziunea satelor întoarse la jug și plug și a străzilor orașelor pline de balegă putrezită de cal, prin decret regal. Picioarele îi erau înghețate și simțea că îl păștea o răceală, ministrul Mediului era un prostănac și mai erau doar nouă săptămâni până când voia să ceară alegeri anticipate. Nu putea risca, nu era vremea pentru greșeli. Nu va exista nicio sugestie de dezbatere privind existența a două națiuni, cu guvernul inevitabil pe post de personaj negativ. Era imposibil, nu-și putea asuma acest risc. Regele trebuia oprit.

CAPITOLUL 10

În politică, principiile politice sunt ca femeile dintr-un harem. Trebuie să le îmbraci, să le pui să facă paradă des și, ocazional, să alegi una căreia să-i acorzi atenție specială. Dar să nu petreci prea mult timp și să nu cheltuiești prea mulți bani cu ele, căci vei ajunge tu în posesia lor.

Taxiul o luă de acasă cu o întârziere de șapte minute, ceea ce o înfurie. Se hotărî că va fi ultima dată; întârziaseră de trei ori în acea săptămână. Sally Quine nu voia să fie confundată cu alte femei, genul care ajung întotdeauna târziu la întâlnirile cu clienții, își arată un picior drept scuză și râd mult. Nu o deranja să-și arate un picior, dar nu suporta să-și ceară scuze și întotdeauna se asigura că ajungea oriunde cu cinci minute înaintea celorlalți, ca să fie pe deplin pregătită și să aibă totul sub control. Cine se scoală de dimineață întotdeauna deturnează ordinea de zi. Urma să concedieze firma de taxi în următoarea dimineață, la prima oră.

Închise ușa casei în urma ei. Era o casă cu grădină într-o parte modernă a Islingtonului, cu camere mici și tavan rezonabil de înalt. Doar atât reușise să stoarcă după dezastrul

pe care îl lăsase în urmă în Boston. Dar, în viziunea băncii, era o garanție destul de bună pentru împrumuturile făcute pentru afacerea ei. Asta era mai important pentru ea decât să stea într-un palat plin cu gin și cu salon de distracție, așa cum preferau majoritatea competitorilor ei mai mari. Casa avea două dormitoare, unul dintre ele aranjat, la început, ca o cameră pentru copil. Fusese prima cameră distrusă; nu putea suporta să mai vadă ursuleți țopăind pe tapet și amintirile pe care le aduceau cu ei. Camera era acum acoperită cu dulapuri impersonale pentru acte și cu rafturi pline de teancuri groase de foi printate în loc de pudră de talc și tuburi de alifie. Nu se gândea prea des la bebelușul ei, nu-și putea permite. Nu fusese vina ei, de fapt nu fusese vina nimănui, dar asta nu oprise potopul de vinovăție. Stătuse și privise mânuța care-i strânsese degetul mic, singura parte a corpului ei destul de mică pentru ca el să se poată agăța de ea, cu ochii închiși, luptându-se pentru fiecare respirație, cufundat sub tuburile impersonale și echipamentul chirurgical anonim. Stătuse și tot stătuse, privise și tot privise cum treptat pierdea lupta, iar puterea și spiritul micuțului ghemotoc se stinseră, nimicite. Nu era vina ei, toată lumea îi spusese asta. Toată lumea, cu excepția ticălosului ei de soț.

– Downing Street, ați spus, comentă taximetristul, ignorând observația cu privire la întârzierea cu care sosise. Lucrați acolo, nu-i așa? Părea ușurat să descopere că și ea era doar un om simplu și chinuit și începu să comenteze și să se plângă de politicieni. Nu neapărat pentru că ar fi fost împotriva guvernului, care nu părea să aibă nimic de-a face cu viața lui de zi cu zi, de vreme ce își încasase toate onorariile în bani gheață și, prin urmare, practic, nu plătea niciun impozit pe venit. Doar că străzile arată urât, dragă. Mai e o săptămână

până la Crăciun și nu se-ntâmplă nimic. Magazinele sunt pe jumătate goale, tot mai puțini oameni au nevoie de taxiuri și cei care au se zgârcesc la bacșișuri. Nu știu ce spun amicii tăi de pe Downing Street, dar spune-le din partea mea că vremuri grele ne-așteaptă după colț. Bătrânul Francis Urquhart ar face bine să-și suflece mânecile și să se-apuce de treabă sau n-o să dureze mult până o să-l urmeze pe cum îl cheamă... ăă, Collingridge.

Trecuse mai puțin de o lună de când nu mai era în funcție și deja amintirea lui începea să se șteargă inexorabil din mințile oamenilor.

Ignoră pălăvrăgeala șoferului în timp ce merseră șerpuind pe străzile întunecate ale Covent Garden, pe care acum cădea burnița, pe lângă monumentul restaurat Seven Dials care străjuia ceea ce fusese una dintre cele mai rele mahalale ale Londrei lui Dickens, cu febră tifoidă și tâlhari, și care acum trona deasupra zonei teatrelor londoneze. Trecură pe lângă un teatru încă întunecos și gol; spectacolele se încheiaseră în perioada anului care ar fi trebuit să fie cea mai aglomerată. „Paie în vânt, se gândi ea, amintindu-și avertismentul lui Landless, sau poate căpițe mari de fân."

Taxiul o lăsă în capătul Downing Street și, în ciuda aluziilor lui evidente, refuză să-i lase un bacșiș. Polițistul de la poarta din fier forjat consultă stația radio vârâtă sub pelerina de ploaie, auzi un răspuns pârâit și o lăsă să treacă. La vreo sută de metri distanță se vedea ușa neagră, care se deschise chiar înainte ca ea să pășească pe treapte. Semnă în registrul vizitatorilor din holul de la intrare în, care se aflau doar câțiva polițiști. Nu văzu nimic din animația și activitatea la care se așteptase, nici îmbulzeala din seara în care-l cunoscuse pe Urquhart. Se părea că aici Crăciunul venise mai devreme.

În trei minute trecu prin tot atâtea perechi de mâini, fiecare funcționar public încercând să pară mai important decât ultimul, în timp ce fu condusă pe scări, prin coridoare, pe lângă vitrine pline de porțelanuri, până când fu introdusă într-un birou și ușa se închise în urma ei. Erau singuri.

– Domnișoară Quine. Mă bucur că ai venit. Francis Urquhart stinse țigara și întinse mâna, conducând-o spre scaunele confortabile din piele plasate în colțul biroului lui de la etajul întâi. Camera era întunecată, ticsită de cărți și foarte masculină, fără lumină de deasupra, singurele surse de lumină fiind o lampă de birou și două becuri laterale. Îi amintea de atmosfera plină de fum și suspendată în timp a clubului pentru domni de pe strada Pall Mall pe care-l vizitase într-o seară rezervată doamnelor.

În timp ce-i oferi o băutură, ea îl studie cu atenție. Avea tâmple proeminente și ochi obosiți, dar îndrăzneți, care păreau să nu se odihnească niciodată. Era cu 30 de ani mai în vârstă decât ea. De ce o adusese acolo? Ce fel de analize îl interesau cu adevărat? În timp ce el se ocupa pregătirea paharelor de whisky, ea observă că avea mâini moi, cu forme perfecte, cu degete subțiri și unghii cu manichiură impecabilă. Foarte diferite de ale fostului ei soț. Nu-și putea imagina acele mâini încleștate și strânse lovindu-i fața sau burta până la pierderea sarcinii, actul final al nebuniei lor matrimoniale. La naiba cu toți bărbații!

Amintirile o tulburau când luă paharul de cristal oferit și sorbi din whisky. Se strâmbă dezgustată.

– Aveți niște gheață și apă minerală?

– E whisky *single malt*, protestă el.

– Iar eu sunt o fată singură. Mama mi-a spus să nu-l beau niciodată sec.

Părea amuzat de sinceritatea ei.

– Nicio problemă. Dar permite-mi să îți cer să ai puțină răbdare. E un whisky foarte special, distilat lângă locul nașterii mele, în zona muntoasă, și orice altceva ai pune în el, în afară de puțină apă, i-ar strica aroma. Încearcă doar câteva guri, să-i prinzi gustul și, dacă tot nu-ți place, o să-l înec în toată apa minerală și în toate cuburile de gheață pe care le pot găsi.

Ea sorbi din nou, era mai puțin aprig. Dădu aprobator din cap.

– Am învățat ceva în seara asta.

– Unul dintre nenumăratele beneficii ale înaintării în vârstă este că am învățat multe despre bărbați și whisky. Cu toate astea, se pare că sunt destul de ignorant în privința femeilor. După părerea ta.

– Am adus niște cifre... Se aplecă și se întinse după geanta ei.

– Înainte să ne ocupăm de asta, am altă temă de discuție. Se așeză din nou pe scaun, cu o expresie meditativă, ținându-și paharul cu ambele mâini, ca un profesor care examinează un elev. Spune-mi, cât de mult respect ai pentru Familia Regală?

Ea strâmbă din nas când adulmecă întrebarea neașteptată.

– Din punct devedere profesional, sunt complet neimplicată. Nu sunt plătită să respect nimic, doar să analizez. Și personal...? Ridică din umeri. Sunt o americancă din ținutul lui Paul Revere. Acolo, pe vremuri, când vedeau unul dintre oamenii regelui, îl împușcau. Acum avem alte moduri de a ne distra. E vreo problemă cu asta?

El evită întrebarea.

– Regele dorește să țină un discurs despre unitatea națiunii, despre depășirea dezbinării din țară. O temă populară, nu crezi?

– Bineînțeles. E genul de discurs pe care lumea îl așteaptă de la liderii unei națiuni.

– Asta înseamnă că e și o temă puternică?

– Depinde. Dacă vrei să candidezi pentru postul de arhiepiscop de Canterburry, atunci te va ajuta. Conștiința morală a națiunii și toate poveștilea astea. Făcu o pauză, așteptând un semn că se îndrepta în direcția corectă. Tot ce primi fu sprânceana arcuită a unui profesor în bârlogul lui; nu avea de ales decât să se încreadă în propriile instincte. Dar politica, asta e cu totul altceva. Publicul așteaptă genul ăsta de discurs de la politicieni, dar cam cum se așteaptă la muzica de fundal dintr-un lift. Ce contează pentru votanți nu e muzica, ci dacă liftul urcă sau coboară – sau, mai bine zis, dacă ei *percep* liftul ca urcând sau coborând.

– Aș vrea să aud mai multe despre percepțiile astea. O studie cu un interes care nu putea fi doar profesional. Îi plăcea ce auzea și ce vedea. Când vorbea și, în special, când era însuflețită, vârful nasului ei sălta de parcă ar fi dirijat o orchestră de gânduri. I se părea fascinant, aproape hipnotic.

– Dacă ai fi fost crescut pe o stradă unde nimeni nu-și putea permite pantofi și cu toate astea acum ai avea un sac de pantofi, însă familia ta ar fi singura de pe stradă fără mașină și vacanțe pe continent, ai simți că ai sărăcit. Ți-ai aminti de copilărie ca de vremurile bune, ce distractiv era să alergi până la școală cu picioarele goale, în timp ce ți-ar fi ciudă că nu poți să mergi cu mașina la muncă la fel ca toți ceilalți oameni.

– Și guvernul ar fi de vină.

– Desigur. Dar ce contează din punct de vedere politic e câți oameni de pe stradă simt la fel. Odată ce sunt la ei acasă sau singuri în cabina de vot, ce le spune conștiința în legătură cu fericirea celor mai nevoiași contează mult mai puțin decât

dacă mașina lor e ultimul model. Nu poți hrăni o familie sau umple o butelie cu conștiința morală.

– N-am încercat asta niciodată, spuse el gânditor. Dar celelalte diviziuni? Marginalii celtici contra Sudului prosper. Proprietarii de case contra oamenii fără adăpost.

– O să vă spun fără ocolișuri, oricum mai puțin de douăzeci la sută din electoratul din Scoția vă susține pe dumneavoastră, nu aveți multe locuri în parlament de pierdut pe-acolo. În ceea ce-i privește pe oamenii fără adăpost, e greu să ajungi în registrul electoral cu o adresă cum ar fi Cutia Trei, Rândul D, Orașul de Carton. Din punct de vedere logic, ei nu sunt o prioritate.

– Unii ar spune că asta este un pic cinic.

– Dacă vreți judecăți morale, chemați un preot. Eu analizez, nu judec. Există diviziuni în fiecare societate. Nu poți să faci totul pentru toată lumea și e o pierdere de vreme să încerci. Nasul ei se zbătu agresiv. Ce e important e să devii ceva pentru majoritate, să-i faci măcar pe cei care aparțin majorității să creadă că sunt de partea corectă a diviziunii.

– Așadar, acum și în următoarele săptămâni, de care parte se va afla majoritatea?

Ea se gândi bine, amintindu-și discuțiile cu Landless și cu taximetristul și teatrul închis.

– Aveți un avans discret în sondaje, dar e destul de șubred. Volatil. Lumea încă nu știe ce să creadă despre dumneavoastră. Dezbaterea ar putea evolua în orice direcție.

Se holba la ea direct peste marginea paharului.

– Uită de dezbatere. Hai să vorbim despre un război deschis. Ar putea sondajele tale de opinie să-mi spună cine ar câștiga un asemenea război?

Ea se aplecă înainte în scaunul ei, de parcă ar fi vrut să se apropie de el ca să-i facă o confidență.

– Sondajele de opinie sunt ca niște globuri de cristal tulburi. Te pot ajuta să vezi viitorul, dar depinde ce întrebări pui. Și cât de bună e țiganca pe care-o întrebi.

Ochii lui sclipiră de admirație.

– N-aș putea să-ți spun cine ar câștiga un astfel de război. Dar aș putea să te ajut să-l porți. Sondajele de opinie sunt arme, câteodată foarte puternice. Pui întrebarea potrivită la timpul potrivit, primești răspunsul corect, îl lași să transpire la presă... Dacă plănuiești o campanie alături de cineva cu experiență, poți să-ți consideri oponentul mort înainte ca el să-și dea seama că războiul a început.

– Spune-mi, țiganco, de ce nu aud lucrurile astea de la alți oameni care se ocupă cu sondajele de opinie?

– În primul rând, pentru că majoritatea oamenilor care se ocupă cu sondajele sunt preocupați de ce gândesc oamenii acum, în acest moment. Noi acum vorbim despre deplasarea opiniei de unde este în prezent până unde vrem să fie în viitor. Asta se numește direcție politică și e o calitate rară.

Știa că era lingușit și îi plăcea.

– Și al doilea motiv?

Ea sorbi din pahar, își încrucișă din nou picioarele și își dădu jos ochelarii, scuturându-și părul negru.

– Pentru că sunt mai bună decât ceilalți.

El îi zâmbi drept răspuns. Îi plăcea să aibă de-a face cu ea, atât ca profesionial, cât și ca femeie. Downing Street putea fi un loc singuratic. Avea un cabinet plin cu miniștri așa-zis experți, a căror datorie era să ia majoritatea deciziilor, lăsându-l pe el doar să tragă sforile și să fie țapul ispășitor dacă ei făceau vreo boacănă. Puține acte guvernamentale ajungeau la el dacă nu

le cerea. Era protejat de lumea din afară de un personal foarte profesionist, o armată de paznici, geamuri antiglonț și porți de fier uriașe. Iar Mortima era tot timpul plecată la cursurile ei blestemate de seară... Avea nevoie să se destăinuiască cuiva, să-și adune ideile și să le aranjeze într-o ordine coerentă, cineva încrezător, care nu-i datora slujba pe care o avea și care arăta și bine. Cineva care credea că era cel mai bun.

– Și eu cred că ești.

În ochi li se citi că se bucurau de acest moment.

– Francis, crezi că va fi un război? Pentru unitatea națiunii? Cu opoziția?

Se lăsă pe spate în scaunul lui, holbându-se în depărtare, chinuindu-se să vadă viitorul. Ăsta nu mai era doar un schimb energic de idei abstracte, nici masturbarea intelectuală a unor bătrâni cinici în jurul unei cine dintr-un salon al unui azil de bătrâni. Duhoarea oribilă a realității se agăță de nările lui. Când îi răspunse, cuvintele veniră încet și gândite cu grijă.

– Nu doar cu opoziția. Poate și cu regele – dacă-l las să-și țină discursul. Fu încântat când nu văzu nicio urmă de teamă în ochii ei, ci doar interes intens.

– Război cu regele...?

– Nu, nu... Nu dacă pot evita asta. Vreau să evit orice confruntare cu Palatul, chiar vreau asta. Am destui oameni cu care să mă lupt și fără să-mi pun în cap Familia Regală și pe toți monarhiștii conservatori din țară. Dar... Făcu o pauză. Hai să presupunem. Dacă se ajunge la asta, Sally, voi avea nevoie de multă vrăjitorie țigănească.

Buzele ei erau strânse și cuvintele la fel de chibzuite.

– Dacă asta vrei, ține minte – trebuie doar să spui „te rog". Și la fel dacă te pot ajuta cu orice altceva.

Mișcările vârfului nasului ei deveniră aproape ca ale unui animal și, pentru Urquhart, extrem de senzuale. Se uitară unul la celălalt în tăcere pentru un lung răstimp, având grijă să nu spună niciun cuvânt, în caz că unul din ei ar fi distrus magia aluziei pe care amândoi o savurau. Doar o dată – nu, de două ori, Urquart amestecase consultațiile profesionale cu sexul. Ar fi fost concediat dacă ar fi fost prins, cu toate astea, riscul îi oferise cele mai bune partide de sex din viața lui, ridicându-l nu doar deasupra corpurilor ușoare ale studentelor lui, ci, în același timp, și deasupra banalității și meschinăriei jalnice ale instituției universitare. El era diferit, mai bun, întotdeauna o știuse, dar niciodată mai clar decât pe canapeaua uriașă Chesterfield din biroul lui de la facultate cu vedere la parc.

Sexul îl ajutase să depășească și amintirea fratelui lui mult mai în vârstă, Alistair, care murise apărând o bucată nenorocită de pământ din Franța, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. După aceea, Urquhart trăise în umbra fratelui mort. Nu trebuia doar să-și realizeze propriul potențial substanțial, dar, în ochii mamei lor îndoliate, trebuia să-l împlinească și pe cel a primului născut, căruia timpul și durerea îi oferiseră puteri aproape mitice. Când Francis trecuse examenele, mama lui îi amintise că Alistair fusese comandantul școlii. Când Francis devenise unul dintre cei mai rapid avansați profesori universitari de vârsta lui, în ochii mamei lui, Alistair l-ar fi depășit deja. Când era doar un băiețel, se urca în patul mamei lui pentru alinare și căldură, dar găsea doar lacrimi tăcute care se prelingeau pe obrajii ei. Își amintea doar sentimentul de respingere, de a fi, cumva, insuficient. Nu putuse elimina niciodată din mintea lui privirea nefericită și opacă a mamei lui, care părea să-l bântuie în fiecare dormitor în care intra. Când fusese adolescent, nu dusese niciodată o fată în pat,

asta i-ar fi amintit că, pentru mama lui, el fusese întotdeauna al doilea născut și al doilea după cel mai bun. Fusese cu fete, bineînțeles, dar niciodată în pat – pe podele, în corturi, stând în picioare pe lângă pereții unei case părăsite din sat. Și, în cele din urmă, pe canapelele Chesterfield, în timpul consultațiilor. Ca acum.

– Mulțumesc, spuse el încet punând capăt acelui moment și amintirilor vii, și apoi amestecă whisky-ul în pahar cu mișcări circulare și îl dădu pe gât dintr-o înghițitură. Dar trebuie să mă ocup de discursul ăsta. Luă un teanc de hârtii și îl flutură în fața ei. Paza bună trece primejdia rea sau cum s-o spune pe la voi.

– Francis, ciornele pentru discursuri nu sunt specialitatea mea.

– Dar sunt a mea. Și îi voi acorda toată atenția. Ca un chirurg. Va rămâne un text frumos și respectabil, plin de sentimente înalte și fraze înălțătoare. Doar că nu va mai avea coaie când o să-l trimit înapoi...

CAPITOLUL 11

Cele mai distructive trei forţe din viaţa politică sunt: consensul, compromisul şi copulaţia.

Decembrie: a treia săptămână

Detectivul se agită pe bancheta lui în timp ce încercă să-şi dezmorţească picioarele. Stătuse blocat în maşină timp de patru ore, burniţa îl împiedica să facă o plimbare în jurul maşinii şi îşi simţea gura ca o vizuină de şoareci din cauza ţigărilor fumate. Voia să se lase de mahoarcă. Din nou. „Mâine", îşi jură, aşa cum făcea întotdeauna. „*Mañana.*" Se întinse după termosul cu cafea proaspătă şi turnă o cană pentru el şi una pentru şoferul de lângă el.

Stăteau nemişcaţi şi se holbau la căsuţa din zona numită exotic Grajdurile lui Adam şi Eva. Era în spatele uneia dintre cele mai moderne zone de cumpărături din Londra, dar străduţele erau ferite de agitaţia capitalei şi liniştite, retrase şi, pentru privitori, extrem de plictisitoare.

– Iisuse Hristoase, cred că vorbeşte italiana la perfecţie deja, bombăni şoferul distrat. Îşi spuneau aceleaşi lucruri pe care şi le spuseseră deja în cele cinci vizite în zonă pe care le

făcuseră în ultimele două săptămâni, iar detectivul de la Forțele Speciale și șoferul descoperiseră că discuțiile lor se învârteau în cerc.

Detectivul trase un vânt drept răspuns. Valul de cafea îi ajunsese în burtă și simțea o nevoie disperată de a urina. În instructajul de bază primise indicații despre cum să urineze discret lângă mașină în timp ce se prefăcea că face reparații, pentru a fi permanent în preajma vehicolului și a stației radio, dar dacă ar fi părăsit mașina, burnița l-ar fi udat leoarcă. Oricum, ultima dată când încercase, șoferul pornise mașina, lăsându-l îngenuncheat, cu jetul curgând din plin, în mijlocul străzii blestemate. Un glumeț dat naibii.

Fusese entuziasmat când îi oferiseră o slujbă ca agent de protecție pe Downing Street. Dar nu-i spuseseră că va fi pentru Mortima Urquhart, în rundele ei nesfârșite de cumpărături, distracție și socializare. Și la cursul de italiană. Își aprinse încă o țigară, deschise un pic geamul ca să intre puțin aer proaspăt și tuși când fumul îi ajunse la plămâni.

– Nu, răspunse el. Cred că o s-o ținem așa câteva săptămâni. Pun pariu că profesorul ei e genul acela foarte lent și metodic.

Rămaseră holbându-se la grajdul transformat în case de locuit, cu iedera golașă cățărată pe ziduri, cu coșul de gunoi în nișa lui mică și curată și cu un pom de Crăciun în miniatură în fereastra din față, cu tot cu luminițe și decorațiuni, la 44,95 £, în magazinul Harrod's. Înăuntru, în spatele perdelelor trase, Mortima Urquhart stătea întinsă pe un pat, goală și transpirată, luând încă o lecție lentă și metodică de la cântărețul ei italian de operă cu voce frumoasă de tenor.

Era încă întuneric când Mycroft fu trezit de clinchetul sticlelor de lapte care erau livrate pe treptele din fața ușii. Afară se crăpa de ziuă și se simți târât înapoi spre ceva asemănător cu realitatea. Era prizonierul ei fără voie. Kenny încă dormea, cu un ursuleț de pluș din colecția lui imensă proptit precar lângă pernă și cu ceilalți aruncați pe podea lângă șervețelele Kleenex, victime ale unei lungi nopți de amor. Fiecare bucățică din corp îl durea și tot cerea mai mult. Avea să se asigure cumva că și primește înainte să se întoarcă la lumea reală care-l aștepta dincolo de ușa de la intrare a lui Kenny. Ultimele zile fuseseră ca o nouă viață pentru el, îl cunoscuse pe Kenny, se cunoscuse pe el însuși, se pierduse în misterele și ritualurile unei lumi pe care nu o cunoștea aproape deloc. O făcuse de câteva ori la Eton și la universitate, bineînțeles, în acele zile de fumat haşiş și regulat orice din anii '60, dar asta se dovedise a fi o călătorie limitată de autodescoperire, prea ușuratică și lipsită de direcție ca să fie completă. Nu se îndrăgostise niciodată, nu avusese niciodată șansa asta, aventurile lui fuseseră toate prea scurte și hedoniste. Cu timpul ar fi putut să se cunoască mai pe el însuși, dar venise telefonul de la Palat, o misiune care nu permitea experimente sexuale exhaustive și, la vremea aceea, ilegale. Și așa, mai bine de 20 de ani, se prefăcuse. Se prefăcuse că se uita la bărbați ca și cum ar fi fost doar niște colegi. Se prefăcuse că era fericit cu Fiona. Se prefăcuse că nu era ce știa că era. Fusese un sacrificiu necesar, dar acum, pentru prima oară în viața lui, începea să fie complet sincer cu el însuși, să fie ce era cu adevărat. În sfârșit, picioarele lui atinseseră fundul prăpastiei. Era una adâncă și nu-și dădea seama dacă fusese împins de Fiona sau sărise singur, dar nici nu conta. Era acolo. Știa că se putea îneca în adâncuri, dar era mai bine decât să se înece într-o falsă respectabilitate.

Ar fi vrut ca Fiona să-l vadă şi spera că va fi rănită, chiar dezgustată; era ca şi cum şi-ar fi bătut joc de toată căsnicia lor şi de tot ce însemna ea. Dar ei probabil nu i-ar fi păsat. În ultimele zile avusese parte de mai multă pasiune decât pe tot parcursul căsniciei lui, poate destulă pentru tot restul vieţii, deşi spera că avea să mai urmeze. Mult mai multă.

Lumea reală îl aştepta afară şi ştia că trebuia să se întoarcă în curând la ea. Să-l părăsească pe acest Kenny-Întârziatul, probabil pentru totdeauna. Nu-şi făcea iluzii despre noul lui amant, cu un ursuleţ în fiecare port „şi un Franky şi un Miguel", aşa cum se lăudase. După ce adrenalina iniţierii se consumase, Mycroft se îndoi că vigoarea lui fizică putea ţine pas cu un bărbat cu 20 de ani mai tânăr decât el, cu piele catifelată şi cu o limbă care era atât neobosită, cât şi cu totul lipsită de inhibiţii. Dar ar fi fost amuzant, înainte de a se întoarce în lumea reală...

Ar fi putut un însoţitor de zbor incorigibil şi dezinhibat ca un câine maidanez de pe străzile Calcuttei să coexiste cu datoriile şi obligaţiile celeilalte lumi a lui? Ar fi vrut să fie aşa, dar ştia că alţii nu-i vor permite, nu dacă ar fi aflat, nu dacă l-ar fi găsit acolo, în dezordinea de ursuleţi de pluş, chiloţi şi prosoape murdare. Ar fi spus că nu-l slujea pe rege cum ar fi trebuit. Dar dacă ar fi fugit, atunci s-ar fi dezamăgit pe sine însuşi şi nu ar fi fost asta cu mult mai rău?

Încă era confuz, dar fericit, mai euforic decât îşi amintea să se fi simţit vreodată, şi avea să fie fericit atât timp cât ar fi rămas sub plapumă şi nu s-ar fi aventurat dincolo de uşa de la intrare. Kenny începu să se mişte, bronzul lui de cursă lungă întinzându-se de la barba nerasă de câteva zile până la linia taliei de deasupra feselor lui albe. La naiba, să decidă Kenny. Se aplecă, îşi plimbă buzele pe gâtul lui Kenny, chiar unde vertebra ieşea în afară şi începu să-şi croiască drum mai jos.

În timp ce aștepta, Benjamin Landless se holbă la tavanul boltit, iluminat de șase candelabre mari, unde heruvimii italieni cu obrăjori bucălați se urmăreau printr-o abundență de nori, stele aurite și spirale spectaculoase. Nu mai fusese la un spectacol de colinde de mai bine de 30 de ani și nu mai intrase niciodată în biserica St. Martin-in-the-Fields, dar, după cum spunea el adesea, viața e plină de noi experiențe. Sau măcar de noi victime.

Ea avea reputația de a întârzia la orice, în afară de mese, și acea seară nu făcea excepție. Drumul cu mașina era mai scurt de cinci kilometri, de la Palatul Kensington până la frumoasa biserică hanoveriană cu vedere la Trafalgar Square, și avea escorta motorizată a poliției, dar probabil tot ar fi găsit o scuză ridicolă pentru întîrziere, cum ar fi că fusese blocată în trafic. Sau poate, ca prințesă, nu se mai deranja să inventeze scuze.

Landless nu o cunoștea bine pe Alteța Sa Regală Prințesa Charlotte. Se mai întâlniseră de două ori înainte, la recepții publice, și voia s-o întâlnească într-un cadru mai puțin oficial. Nu era genul de om care să accepte întârzierile sau scuzele, mai ales de la fiul nevoiaș al unui nobil mărunt pe care-l plătea cu douăzeci de mii pe an pentru „servicii de consultanță" – ceea ce presupunea aranjarea cinelor private și seratelor cu oricine voia el să se întâlnească. Cu toate astea, chiar și Landless trebuia să accepte de această dată un compromis; programul de Crăciun al prințesei era atât de încărcat pentru că se pregătea pentru activitățile de sezon și pentru pista austriacă de schi, așa că nu putea obține ceva mai bun decât să împartă o lojă privată cu ea și chiar și asta îl costase o donație substanțială pentru organizația ei favorită pentru copii. Totuși, donațiile caritabile veneau dintr-un trust privat făcut de contabilii lui ca să-i reducă taxele și descoperise că niște donații bine țintite îi

puteau aduce dacă nu acceptare, atunci măcar acces și invitații. Și merita să plătească pentru ele, mai ales că era un băiat din Bethnal Green.

În sfârșit, sosi și ea; organistul cântă primele note ale *Mesiei* lui Handel, și clerul, coriștii și tot alaiul păși pe coridorul central. Când se răsfirară ca să-și ocupe pozițiile, în loja regală de deasupra capetelor lor, Landless făcu un semn respectuos cu capul, iar ea zâmbi de sub borul larg al unei pălării de matador și slujba începu. Loja era, într-adevăr, intimă, la nivelul balconului și dedesubtul unei bolte din secolul al XVIII-lea frumos pictate, de unde corul putea fi văzut cu ușurință, în timp ce ea rămânea la distanță de majoritatea congregației, care era formată în mare parte din turiști veniți cu ocazia Crăciunului și din oameni care se adăpostiseră de frigul de afară. Ea se aplecă într-o parte ca să șoptească ceva, în timp ce corul începu interpretarea lui *O, vino, o, vino, Emanuel.*

– Fac pe mine. A trebuit să vin aici repede direct de la masa de prânz.

Landless nu avea nevoie să se uite la ceas ca să știe că era deja trecut de ora cinci și jumătate. Ce mai prânz! Simțea mirosul vinului vechi în respirația ei. Prințesa era renumită pentru stilul ei direct: îi relaxa pe oameni, spuneau cei care-i țineau partea, în vreme ce detractorii ei, mult mai numeroși, susțineau că asta demonstra fondul ei vulgar și lipsa constitutivă de autenticitate. Ajunsese să facă parte din Familia Regală prin căsătorie, era fiica unei familii care nu se distinsese prin nimic și care avea mai mulți actuari decât aristocrați printre membrii ei, un fapt pe care cei mai puțin respectabili membri ai presei nu încetau să-l amintească cititorilor lor. Cu toate astea, își făcuse datoria, permițând ca numele ei să fie folosit de nenumărate organizații de caritate la deschiderea noilor secții

de spital, la tăierea panglicilor inaugurale și pentru umplerea rubricilor mondene. Oferise națiunii o fiică și doi fii, cel mare putând moșteni tronul dacă vreo zece dintre rudele lui regale mai în vârstă ar fi sucombat brusc. „Un dezastru în așteptarea unui alt dezastru", așa o descrisese cu răutate *Daily Mail* după o cină la care fusese auzită sugerând că fiul ei ar fi un monarh excelent.

Se uită mirată la Landless. Avea cearcăne mici și fragile și riduri în colțurile ochilor ei verzi ca ardezia, care deveneau mai evidente când se încrunta, și carnea din partea de jos a gâtului ei începea să-și piardă elasticitatea, așa cum se întâmpla la femeile de vârsta ei, dar încă-și păstra mare parte din frumusețea și farmecul pentru care prințul se însurase cu ea în urmă cu mulți ani, ignorând sfatul celor mai apropiați prieteni ai lui.

– N-ai venit aici ca să scrii vreo aberație scandaloasă despre mine, nu-i așa? întrebă ea pe un ton tăios.

– Există destui jurnaliști de scandal care profită de numele familiei dumneavoastră și fără să mă alătur și eu lor.

Ea dădu din cap în semn de acord, borul pălăriei ei săltându-i în față.

– Riscurile meseriei. Dar ce poți să faci? Nu poți să ții închisă o familie întreagă, nici măcar una regală, nu în zilele și în era noastră. Trebuie să ni se permită să trăim la fel ca toți ceilalți oameni.

Cu refrenul ăsta se văita și se justifica întotdeauna: lăsați-ne să fim o familie normală. Totuși, dorința ei de a fi normală n-o împiedicase să îmbrățișeze paparazzi, târând toate primele doamne de pe Fleet Street în culise, în spatele luminilor rampei, ca să scrie omagii entuziaste sau să fie văzută mâncând la cele mai moderne restaurante londoneze și asigurându-se

cu asiduitate că primea mai multe rânduri la rubrica mondenă decât majoritatea membrilor Familiei Regale, inclusiv soţul ei. Cu fiecare an care trecea, dorinţa ei de a nu dispărea din lumina reflectoarelor devenea tot mai evidentă. Asta însemna o monarhie modernă, susţinea ea, să nu fie izolată, să se poată alătura lumii. Era un argument împrumutat de la rege, dinainte să urce pe tron, dar era unul pe care ea nu-l înţelese niciodată. El încercase să găsească un rol concret, dar constituţional, pentru moştenitor, în timp ce ea îl vedea în termenii găsirii unei forme de împlinire personală şi o distracţie care să ocupe locul unei vieţi de familie care încetase să existe, în mare parte.

Dădură din cap cu respect în timpul unei rugăciuni înainte de a relua conversaţia în timpul citirii unei învăţături din Isaia – „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat şi domnia va fi pe umărul Lui; îl vor numi... "

– Despre asta voiam să vă vorbesc, despre presa de scandal.

Ea se aplecă mai aproape, iar el încercă să-şi mişte corpul greu în scaunul strâmt, dar era o luptă inegală.

– Mă tem că circulă o poveste care vă poate face rău.

– Nu cumva îmi numără iar sticlele goale de lichior din coşul de gunoi?

– O poveste despre cum luaţi haine de designer în valoare de mii de lire de la case de modă de top şi, cumva, uitaţi să le plătiţi.

– Prostii vechi! Circulă de ani de zile. Uite cum stă treaba, eu sunt cea mai bună reclamă pentru acei designeri. Pentru ce alt motiv ar continua să-mi trimită haine? Primesc de la mine atât de multă publicitate gratuită că eu ar trebui să le cer bani.

„Şi ţi-au oferit darurile cele mai rare, la leagănul Tău simplu şi gol", cântă corul.

– Asta e doar o parte, doamnă. Se mai spune în povestea asta că luați aceste haine care au fost, să zicem, donate și le vindeți pe bani prietenilor dumneavoastră.

Urmă un moment de tăcere vinovată înainte ca ea să răspundă, profund iritată.

– Ce știu ei? E absurd. Nu pot avea nicio dovadă. Cine, spuneți-mi cine. Cine se presupune că are aceste haine blestemate?

– Amanda Brathwaite. Fosta dumneavoastră colegă de apartament, Selena Chiselhurst. Doamna Olga Wickham-Fumess. Onorabila doamnă Pamela Orpington. Ca să numesc doar patru. Ultima doamnă a primit o rochie de seară unicat de la Oldfield și un costum de la Yves Saint Laurent, cu tot cu accesorii. Ați primit o mie de lire. Conform raportului.

– Nu există nicio dovadă pentru acuzațiile astea, izbucni prințesa într-o șoaptă înăbușită. Acele femei niciodată n-ar...

– Nici nu trebuie s-o facă. Acele haine sunt cumpărate ca să fie purtate, să fie arătate. Probele sunt într-o serie de fotografii cu dumneavoastră și cu aceste doamne făcute în ultimele luni, cum se cuvine, în locuri publice. Făcu o pauză. Și există un cotor de carnet de cecuri.

Ea se gândi în tăcere pentru un moment, descoperind că ar fi avut nevoie de ceva care să o liniștească, în timp ce corul cânta despre sentimentele date de o iarnă tristă, cu vânturi geroase.

– Nu va da prea bine, nu-i așa? O să fie un scandal urât. Părea descurajată, își pierdea încrederea în sine. Își cercetă mănușile cu atenție un moment, netezindu-le distrată cutele. Lumea se așteaptă de la mine să fiu în cinci locuri diferite într-o zi, dar să nu port niciodată aceeași îmbrăcăminte de două ori. Lucrez din greu ca să fac alți oameni fericiți, să aduc

puţină plăcere regală în vieţile lor. Ajut să se strângă milioane, literalmente milioane, în fiecare an pentru acţiuni caritabile. Pentru alţii. Şi se aşteaptă să fac toate astea pe salariul de mizerie pe care-l primesc prin Lista Civilă. E imposibil. Vocea ei deveni o şoaptă când înţelese cât de inevitabil era ceea ce-i spusese Landless. Of, la naiba cu toate, oftă ea.

– Nu vă faceţi griji, doamnă. Cred că sunt în poziţia de a pune mâna pe acele poze şi de a mă asigura că nu vor vedea niciodată lumina zilei.

Ea îşi ridică privirea, cu ochii plini de uşurare şi recunoştinţă. Nu-şi dădu seama niciun moment că Landless deja avea fotografiile, că fuseseră făcute după instrucţiunile lui explicite, după un pont de la o menajeră spaniolă nemulţumită, care îi ascultase o conversaţie telefonică şi care îi furase cotorul carnetului ei de cecuri.

– Dar nu asta e ideea, continuă Landless. Trebuie să găsim o cale de a ne asigura că nu veţi mai avea niciodată astfel de probleme. Ştiu cum este să fii victima batjocurii constante a presei. Simt că suntem în aceeaşi barcă. Eu sunt britanic, născut şi crescut aici şi mândru de asta, şi nu am timp pentru târâturile astea străine care deţin jumătate din presa noastră, dar nu înţeleg şi îi doare-n cot de ceea ce face ţara noastră măreaţă.

Umerii ei se încordară din cauza impactului flatării lui bombastice, în timp ce vicarul începu un apel pentru ajutorarea oamenilor fără adăpost construit în mare parte în jurul imaginilor cu hangii indiferenţi şi citate din raportul anual al unei organizaţii caritabile care le oferea adăpost.

– Aş vrea să vă ofer consultanţă printr-una dintre companiile mele. În întregime confidenţial, doar noi doi vom şti despre asta. Eu o să vă ofer un onorariu potrivit şi, în schimb, dumneavoastră o să-mi oferiţi câteva zile din timpul

dumneavoastră. O să inauguraţi unu sau două dintre noile noastre birouri. O să vă întâlniţi cu unele dintre cele mai importante contacte de afaceri străine la cină. Poate o să găzduiţi ocazional o cină la Palat. Şi mi-ar plăcea să fac ceva asemănător pe iahtul regal, dacă e posibil. Dar spuneţi-mi dumneavoastră.

– Cât?

– Poate de zece-douăsprezece ori pe an.

– Nu. Pe câţi bani?

– O sută de mii. Plus o garanţie de acoperire favorabilă şi interviuri exclusive în ziarele mele.

– Şi cu ce vă alegeţi dumneavoastră din asta?

– Cu şansa de a vă cunoaşte. De a-l întâlni pe rege. De a obţine un mare sprijin în relaţiile cu publicul pentru mine şi afacerea mea. De a avea acel gen de acoperire regală exclusivă care vinde ziarele. Aveţi nevoie de mai mult?

– Nu, domnule Landless. Nu-mi prea pasă de slujba mea, nu mi-a adus nicio mare fericire personală, dar, dacă fac ceva, îmi place s-o fac cum se cuvine. Fără să fac prea mare caz de asta, am nevoie de mai mulţi bani decât cei disponibili prin Lista Civilă. În aceste împrejurări, atât timp cât rămâne un aranjament în întregime privat şi nu presupune nimic care să aducă atingere Familiei, aş fi încântată să accept. Şi vă mulţumesc.

Era mai mult, bineînţeles. Dacă l-ar fi cunoscut pe Landless mai bine, ar fi ştiut că întotdeauna era mai mult. O legătură regală ar fi avut foloasele ei, umplând golul făcut de comunicarea tăiată cu Downing Street, ar fi fost o unealtă pentru a-i impresiona pe cei care încă mai credeau că regalitatea conta. Dar era o legătură versatilă. Ştia că prinţesa era neobişnuit de indiscretă, ocazional lipsită de înţelepciune,

frecvent fără inhibiții – și infidelă. Era disperarea care aștepta să fie expusă în inima Familiei Regale și când, în sfârșit, disperarea ar fi devenit prea mare ca să mai poată fi ascunsă – și s-ar fi asigurat el ca, în cele din urmă, să fie –, atunci ziarele lui ar fi fost în fruntea haitei de șacali, înarmate cu informațiile lor exclusive, gata s-o sfâșie în bucăți.

CAPITOLUL 12

Un editor va lua, de obicei, toate în mâna lui, mai ales legea și reputația soțiilor altor bărbați.

Camera avea o atmosferă discretă, aproape respectuoasă. Era un loc de reculegere, o evadare din lumea exterioară cu telefoanele ei insistente și întreruperi, un refugiu în care oamenii de afaceri se puteau reface după o masă grea, ca să-și adune gândurile. Cel puțin asta le spuneau secretarelor lor, dacă nu cumva, bineînțeles, secretarele lor nu îi așteptau într-unul dintre dormitoarele simple de la etaj. Baia turcească a Clubului Automobilistic Regal din Pall Mall e una dintre numeroasele instituții londoneze care nu-și făceau niciodată reclamă pentru toate serviciile minunate pe care le ofereau. Nu era un caz de modestie englezească, ci, pur și simplu, dacă o instituție e destul de bună, reputația ei circula din gură în gură fără să provoace năvala a ceea ce se numește „genul nepotrivit de oameni". E imposibil de definit ce înseamnă genul nepotrivit de oameni, dar cluburile pentru domni au experiență de generații întregi în a-i depista imediat pe cei care intră pe ușă și a-i conduce înapoi afară. Printre acești oameni nu se numără, în mod normal, politicieni sau editori de ziare.

Politicianul Tim Stamper și editorul Bryan Brynford-Jones stăteau într-un colț al saunei. Era încă dimineață și nu era prea aglomerat; în orice caz, aburii făceau ca vizibilitatea să scadă sub un metru și jumătate, luminile slabe de pe pereți semănau cu ceața londoneză și înăbușeau orice sunet. Nu aveau să fie nici văzuți, nici auziți. Era un loc bun pentru a face schimb de informații sensibile. Cei doi bărbați se aplecară înainte pe banca lor de lemn și se șterseră pe față, transpirația picurându-le de pe nas și prelingându-se pe gât în jos. Stamper se acoperise cu un prosop mic purpuriu, în timp ce BBJ, cum îi plăcea editorul să i se spună, rămăsese complet gol. Era supraponderal și cărnos, spre deosebire de Stamper, care era sfrijit, iar burta îi acoperea, practic, părțile intime când se apleca în față. Era extrovertit, încăpățânat, nesigur, de vreo 45 de ani și părea a fi la trecerea delicată dintre maturitate și decrepitudine fizică.

Era și profund nemulțumit. Stamper tocmai îi arătase lista titlurilor oferite de Anul Nou și el nu era pe ea. Mai rău, unul dintre cei mai feroce rivali ai lui dintre editorii naționali urma să primească un grad de cavaler, alăturându-se altor doi cavaleri de pe Fleet Street.

– Nu atât că aș merita gradul de cavaler, explicase el. Dar când toți rivalii tăi sunt pe listă, asta îi face pe oameni să arate cu degetul spre tine, ca și cum n-ai fi la fel de bun. Nu știu ce naiba trebuie să fac ca să-mi stabilesc acreditările cu guvernul ăsta. Până la urmă, am transformat *The Times* în cel mai mare suporter al vostru din presa de calitate. Poate n-ați fi reușit la ultimele alegeri dacă v-aș fi atacat cum au făcut alții.

– Te înțeleg, chiar te înțeleg, îi răspunse președintele partidului, părând nu foarte sincer când oferea această consolare, în timp ce citea concentrat *The Independent*. Dar știi că lucrurile astea nu depind în întregime de noi.

– Aiurea.

– Trebuie să fim imparţiali, ştii...

– Ziua în care un guvern începe să fie imparţial cu prietenii şi cu duşmanii lui e ziua în care nu mai are prieteni.

– Toate recomandările trebuie să ajungă înaintea Comisiei de Control. Ştii, control şi echilibru între puteri, ca sistemul să nu se împută. Noi nu le controlăm deliberările. Adesea, ei recomandă împotrivă...

– Nu iar prostia aia veche, Tim. Brynford-Jones începea să se simtă tot mai indignat pe măsură ce ambiţiile lui erau date la o parte, fără ca Stamper să-şi ridice măcar ochii de pe ziar. De câte ori trebuie să-ţi explic? S-a întâmplat acum mulţi ani. A fost un delict minor. Am pledat vinovat doar ca să scap. Dacă m-aş fi împotrivit, toată treaba ar fi fost târâtă până la tribunal şi reputaţia mea ar fi fost pătată mult mai rău.

Stamper îşi ridică privirea încet din ziar.

– Bryan, să pledezi vinovat la o acuzaţie de a-ţi fi arătat părţile intime unei femei într-un loc public nu este o bună recomandare în faţa grozavilor şi cinstiţilor membri din Comisa de Control.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu era un loc public. Stăteam la fereastra băii mele. Nu ştiam că pot fi văzut din stradă. Femeia a mințit când a spus că am făcut gesturi obscene. Tim, totul a fost o înscenare dezgustătoare.

– Ai pledat vinovat.

– Avocaţii mei mi-au spus să fac asta. Era cuvântul meu împotriva cuvântului ei. Aş fi putut lupta pentru cazul ăla un an şi tot aş fi pierdut, cu fiecare ziar din ţară sărbătorind pe socoteala mea. Aşa cum a fost, a căpătat doar câteva rânduri într-o rubrică dintr-un ziar local doi bani. Doamne, probabil

atât a şi vrut baba aia băgăcioasă, câteva rânduri. Poate ar fi trebuit să i le dau.

Stamper se chinuia să îndoaie paginile ziarului *The Independent* care se felşcăise în atmosfera umedă, aparenta lui lipsă de interes înfuriindu-l şi mai tare pe Brynford-Jones.

– Sunt persecutat! Plătesc pentru minciunile unei bătrâne stafidite din urmă cu aproape cincisprezece ani. Am muncit pe brânci încercând să repar greşeala aia, s-o las în urmă. Dar se pare că nu pot să mă bazez nici pe sprijinul prietenilor. Poate ar trebui să mă trezesc şi să-mi dau seama că nu sunt cu adevărat prietenii mei. Că nu sunt oamenii care credeam că sunt.

Amărăciunea şi ameninţarea implicită că-şi va retrage sprijinul editorial fură imposibil de înţeles greşit, dar Stamper nu-i răspunse imediat, încercând întâi să îndoaie ziarul cu grijă, fără niciun succes: *Independent* începea să se dezintegreze printre norii de aburi şi Stamper îl aruncă, în cele din urmă, ud cum era, într-o parte.

– Bryan, nu e o chestiune de prietenie. Ca să treci peste obiecţiile Comisiei de Control şi să suporţi atacul care va rezulta ai nevoie de un prieten foarte bun. Ca să fiu sincer, Henry Collingridge nu a fost niciodată genul ăsta de prieten pentru tine, nu şi-ar fi riscat gâtul pentru tine. Făcu o pauză. Francis Urquhart, pe de altă parte, e altfel de animal. Seamănă mult cu un terrier. Şi chiar acum, cu recesiunea după colţ, crede mult în prietenie.

Făcură o pauză când, prin ceaţă, apăru umbra unui corp, dar atmosfera densă fu prea mult pentru noul venit şi, după două respiraţii adâncii, tuşi şi plecă.

– Continuă.

– Hai să nu ne mai învârtim în jurul cozii, Bryan. N-ai nicio şansă să câştigi dacă nu găseşti un prim-ministru dispus

să lupte până la ultima suflare pentru tine. Un prim-ministru nu o să facă asta dacă nu ești dispus să-l răsplătești. Își șterse fruntea cu mâna ca să-și limpezească vederea. Cu sprijinul tău total și cooperarea ta până la următoarele alegeri. În schimbul întâlnirilor informative, informațiilor exclusive, al primului loc pentru cele mai bune articole. Și un grad de cavaler la sfârșit. Bryan, e o șansă de a-ți șterge greșelile și de a uita trecutul. Nimeni nu se pune cu un cavaler.

Brynford-Jones continuă să se holbeze drept înainte, cu coatele pe genunchi și cu pliurile burții strânse unele peste altele. Un zâmbet începu să i se deseneze pe fața umedă, ca o rază de lumină în acea lume întunecoasă și cețoasă plină de piepturi căzute și scroturi lăsate.

– Știi ceva, Tim?

– Ce?

– Cred că tocmai mi-ai redat credința.

CAPITOLUL 13

Regalitatea e o instituție care se bazează, până la urmă, pe nimic mai mult decât pe spermă și lingușeală.

Palatul Buckingham
16 decembrie

Dragul meu fiu,

În curând vei fi iar cu noi de Crăciun, dar am simțit nevoia să împărtășesc asta cu cineva. Sunt atât de puțini oameni în care pot avea încredere.

Viața mea, la fel cum va fi și a ta, e plină de frustrare. Lumea se așteaptă ca noi să fim niște exemple – dar pentru ce! Se pare că pentru slugărnicie. Uneori mă apucă disperarea.

După cum am discutat când ai venit ultima dată la Eton, am plănuit să țin un discurs ca să atrag atenția națiunii asupra diviziunilor din țară, care continuă să ia amploare. Dar politicienii mi-au „reformulat" unele gânduri, așa că nu le mai recunosc ca fiind ale mele. Încearcă să mă transforme într-un eunuc și să mă forțeze să-mi neg bărbăția.

Oare rolul regelui e să domnească mut peste o națiune condusă spre dezintegrare și diviziune? Mi se pare că există puține reguli clare, cu excepția prudenței. Furia mea provocată de modul cum a fost tratat discursul meu de către guvern trebuie să rămână secretă. Dar nu pot fi monarh fără să-mi păstrez respectul de sine ca bărbat – după cum vei afla și tu când îți va veni vremea.

Dacă nu avem libertatea de a apăra acele lucruri în care credem cu pasiune, atunci măcar putem evita să participăm la acele acțiuni cărora ne opunem și pe care le considerăm extrem de nedrepte. Nu-i lăsa niciodată să-ți pună vorbe în gură. Am omis, pur și simplu, părți mari din ciorna guvernului.

Sarcina mea, care va fi și a ta, e o povară grea. Suntem sortiți să fim conducători numai cu numele, să simbolizăm virtuțile națiunii. Asta devine tot mai dificil într-o lume modernă care ne înconjoară cu multe tentații, dar cu atât de puține sarcini constructive. Dar, dacă e să însemnăm ceva, atunci ar trebui, cel puțin, să ni se permită să avem o conștiință. Aș semna un document prin care să proclam țara asta drept republică și mâine dacă mi l-ar aproba cele două Camere, dar nu voi susține absurditățile politicienilor ca și cum ar fi ale mele.

Tot ce fac, fiecare greșeală pe care o fac, fiecare bucățică de respect pe care o câștig, toate îți vor fi trasmise ție, în timp. N-am reușit să fiu întotdeauna genul de tată care aș fi vrut să fiu. Formalitatea, convenția și distanța au intervenit prea des între rege și fiul lui – între noi doi, la fel ca între mine și tatăl meu. Dar nu te voi trăda și nu voi trăda nici moștenirea ta, ai cuvântul meu pentru asta. În vremuri de mult apuse, ne-au luat strămoșii, i-au dus

într-un loc public și le-au tăiat capetele! Măcar ei au au avut demnitatea de a muri cu conștiința împăcată.

Lumea mi se pare întunecată acum. De-abia aștept bucuria reîntoarcerii tale pentru sărbătorile sezonului.

Cu cea mai caldă afecțiune pentru tine, fiul meu,
Tata

CAPITOLUL 14

Avea două calități. Nu mi-o amintesc pe prima și a trecut foarte mult timp de când a dat cu nasul de a doua.

Mycroft își petrecuse seara plimbându-se neconsolat prin casa lui rece și goală, căutând ceva care să-l liniștească. Fusese o zi mizerabilă. Kenny fusese invitat pe neașteptate într-o călătorie de zece zile prin Orientul Extrem, așa că nu avea să fie prin preajmă de sărbători. Mycroft era cu regele când sunase Kenny, așa că primise doar un mesaj, prin secretara lui, în care Kenny îi ura Crăciun fericit. Stând cu ochii pe pereți, Mycroft și-l imagină pe Kenny făcându-și de cap deja pe o plajă însorită, râzând și distrându-se cu alții.

Nici regele, care scotea flăcări pe nas din cauza discursului masacrat de guvern, nu-i făcuse ziua mai ușoară. Mycroft se simțea oarecum responsabil. Nu era treaba lui să se asigure că opiniile regelui erau respectate? Simțea că dăduse greș. Era încă o mustrare de conștiință care-l chinuia când nu mai era în preajma lui Kenny și sub vraja lui.

Casa era atât de curată, ordonată și impersonală, că îi era dor să vadă un pic din dezordinea Fionei, dar nu era nici măcar o farfurie murdară în chiuvetă. Se învârtise prin casă

toată seara, incapabil să stea într-un loc, simțindu-se tot mai singur, și băuse prea mult, în încercarea zadarnică de a uita, înecându-se încă o dată. Când se gândea la Kenny, simțea doar gelozie. Încercă să-și distragă atenția gândindu-se la cealaltă viață a lui, dar simți doar intensitatea zbuciumului regelui și supărarea lui din cauza prim-ministrului.

– Dacă n-aș fi fost atât de deschis cu el! Am crezut că el va fi diferit de ceilalți. E vina mea, spusese regele. Dar Mycroft se considera chiar el vinovat.

Se așeză la biroul lui, pe care stăteau ciorna mutilată a discursului regelui, poza Fionei în rama argintie, jurnalul său deschis, cu un cerc în jurul datei întoarcerii lui Kenny, și paharul cu alcool care lăsase cercuri umede pe masa acoperită cu piele. Doamne, avea nevoie să vorbească cu cineva, să-și amintească de lumea care exista undeva, să spargă tăcerea apăsătoare din jurul lui și să-și distragă atenția de la sentimentele de vinovăție și eșec. Se simțea confuz și vulnerabil, iar băutura nu-l ajuta. Încă se mai simțea confuz și vulnerabil când sună telefonul.

– Bună, Trevor, îl salută el pe corespondentul regal de la *Chronicle*. Speram să mă sune cineva. Cum te pot ajuta? Dumnezeule, ce-ai auzit... ?

– Asta nu-mi convine. La dracu, asta nu-mi convine deloc. Editorul de la *Sun*, un om subțire și mic de statură, de prin văile Yorkshire, începu să înjure încet, ca pentru sine, când citi articolul principal din prima ediție a *Chronicle*. Înjurăturile deveniră mai zgomotase pe măsură ce parcurgea articolul, până când nu-și mai putu controla frustrarea. Sally! Fă-mi legătura cu nemernicul de Incest!

– E în spital. Tocmai i-au scos apendicele, se auzi vocea unei femei prin ușa deschisă.

– Nu-mi pasă nici dacă e într-un blestemat de sicriu. Dezgroapă-l şi dă-mi-l la telefon.

Roderick Motherup, cunoscut ca Incest în lumea ziariştilor, era corespondentul regal al ziarului, omul plătit să ştie cine cu cine o făcea în spatele faţadelor discrete ale reşedinţelor regale. Chiar şi când zăcea întins pe un pat de spital.

– Incest? De ce naiba am pierdut povestea asta?

– Ce poveste? se auzi o voce slabă în telefon.

– Ţi-am dat o căruţă de bani să împarţi pe la servitori, şoferi şi turnători de la Palat să ştim ce se-ntâmplă. Dar ai dispărut şi ţi-a scăpat.

– Ce poveste? interveni vocea din nou, şi mai slabă.

Editorul începu să citească despre faptele şocante. Fragmentele din ciorna discursului regelui eliminate de guvern. Fragmentele pe care guvernul sugerase ca regele să le introducă în locul celor eliminate, pline de date economice şi optimism, şi pe care regele refuzase să le folosească. Concluzia că în spatele recentului discurs al regelui în faţa Societăţii Naţionale a Fundaţiilor Caritabile zăcea un mare scandal.

– Aşa că vreau articolul, Incest. Cine i-a tras-o cui. Şi îl vreau pentru următoarea ediţie, în patruzeci de minute. Pe o ciornă deja nota variante de titluri.

– Dar nici măcar n-am văzut articolul, protestă corespondentul.

– Ai un fax?

– Sunt în spital! protestă el plângăcios.

– Ţi-l trimit cu un curier. Între timp, pune mâna pe telefon şi sună-mă cu ceva în zece minute.

– Eşti sigur că-i adevărat?

– Nu-mi pasă dacă-i adevărată porcăria asta. E o poveste fantastică şi o vreau pe prima pagină în patruzeci de minute!

În birourile editoriale din toată Londra, cuvinte asemănătoare de motivare fură transmise corespondenților regali băgați în sperieți. Se simțea mirosul declinului în aer, veniturile din publicitate începeau să scadă, iar asta însemna că patronii îngrijorați ar fi fost mai bucuroși să-și sacrifice editorii decât câștigurile. Fleet Street avea nevoie de o poveste ca lumea, care să crească tirajul ziarelor. Asta ar fi adăugat multe zeci de mii la cifrele vânzărilor de a doua zi și promitea să fie o poveste care ar fi continuat să vândă. Și să tot vândă.

CAPITOLUL 15

El o dă cotită toată ziua în lux. Eu o dau cotită, foarte rar, în Camera Comunelor - sau, cel puțin, distribui adevărul un pic inegal. Asta mă ajută să-mi dau seama ce vulnerabilități am.

În urmă cu mult timp, într-o perioadă pierdută în negura vremurilor, un incident avu loc pe parcursul unui război purtat în Canada între britanici și francezi. Probabil că era în Canada, dar ar fi putut avea loc în aproape orice loc de pe glob unde se înfruntau două națiuni teribil de imperialiste, dacă într-adevăr a avut loc vreodată. Conform rapoartelor, cele două armate, britanică și franceză, mărșăluiră de o parte și de alta a aceluiași deal, descoperind că în vârf îi aștepta o confruntare neprevăzută. În rânduri compacte, infanteriștii se priviră unii pe alții, pregătindu-se pentru bătălie, preparându-și în grabă muschetele într-o cursă mortală pentru a vărsa primii sângele.

Dar trupele erau conduse de ofițeri care erau și gentlemeni. Ofițerul englez, văzându-și omologul la câțiva metri, se grăbi să respecte normele curtoaziei și, dându-și jos pălăria și făcând o plecăciune, îl invită pe francez să tragă primul. Francezul

nu putu fi mai puțin galant decât dușmanul lui englez și, cu o plecăciune și mai adâncă, îi făcu următoarea ofertă:

– Nu, domnule. Insist. După dumneavoastră.

La care infanteriștii englezi traseră și îi făcură praf pe francezi.

Pentru prim-ministru, sesiunea interpelărilor în Camera Comunelor semăna foarte mult cu acea confruntare legendară din Canada. Tuturor membrilor parlamentului li se spune „onorabile" și tuturor celor care poartă pantaloni „domnule", chiar și de către cei mai înverșunați dușmani. Sunt așezați față în față, pe mai multe rânduri, la o distanță de doar două lungimi de sabie și, în ciuda scopului aparent de a pune întrebări și de a cere informații, adevărata intenție e de a lăsa cât mai multe cadavre ale oponenților sângerând pe podeaua Camerei. Dar există două diferențe cruciale față de confruntarea din vârful dealului. Cel care lovește al doilea, prim-ministrul cu ultimul lui cuvânt, e în mod normal avantajat. Iar membrii parlamentului de pe ambele laturi învață că nu e cazul să fii gentleman în mijlocul unei bătălii.

Vestea disputei legate de discursul regelui ajunse în ziare în ultima zi de lucru înainte de vacanța de Crăciun. Cu greu puteai găsi o oarecare bună dispoziție de sărbători pe undeva, iar opoziția loială Maiestății Sale realiză că avea o bună ocazie pentru a testa caracterul noului prim-ministru. La trei și un sfert după-amiaza, ora stabilită pentru ca prim-ministrul să răspundă întrebărilor, sala Camerei Comunelor era arhiplină. Băncile opoziției erau acoperite cu ziare din acea dimineață, de pe ale căror prime pagini țipau titlurile scrise cu litere de-o șchioapă. Editorii lucraseră din greu noaptea precedentă, întrecându-se unul pe altul cu titluri ca „UN ADEVĂRAT SCANDAL REGAL", care făcură loc unora ca „CIORNA

REGELUI E PROASTĂ, SPUNE PRIM-MINISTRUL", pentru a deveni, în cele din urmă, „REGELE ORAŞULUI DE CARTON". Totul era foarte amuzant şi plin de speculaţii sinistre.

Liderul opoziţiei, Gordon McKillin, se ridică să-şi rostească întrebarea în mijlocul unui freamăt de nerăbdare venind din toate părţile. La fel ca Urquhart, McKillin se născuse la nordul graniţei, dar aici se oprea orice asemănare. Era mult mai tânăr, cu talia mai groasă, cu părul mai negru, cu opinii politice mai ideologice, iar accentul mai puternic. Nu se făcea remarcat prin farmec, dar avea mintea unui avocat, ceea ce-i făcea cuvintele întotdeauna precise, şi îşi petrecuse dimineaţa cu consilierii săi, întrebându-se cum era mai bine să ocolească regulile Camerei care interziceau orice menţionare controversată a Familiei Regale. Cum să aducă vorba de subiectul discursului regelui fără să se atingă de rege?

Zâmbi când se întinse ca să rezeme de tribuna oficială din lemn care-l separa de adversarii lui, la mai puţin de doi metri.

– Oare ne va spune prim-ministrul dacă e de acord – privi teatral la notiţele lui – că e vremea să recunoaştem că mai mulţi oameni ca niciodată sunt nemulţumiţi în societatea noastră şi că sentimentul crescând de diviziune e un motiv serios de îngrijorare?

Toţi recunoscură citatul direct din parta cenzurată a discursului regelui.

– De vreme ce întrebarea este una simplă, pe care până şi dânsul ar trebui s-o înţeleagă, un simplu da sau nu va fi suficient. Chiar foarte simplă. Nu aveţi cum să evitaţi un răspuns direct.

Se aşeză într-un cor de aprobări ale parlamentarilor care îi erau colegi de partid şi în zgomotul ziarelor fluturate în aer. Când Urquhart se ridică pentru a răspunde şi zâmbi relaxat,

unora li se păru că văd indignare pe faţa prim-ministrului. Dar nu părea să vrea să evite situaţia. Cu toate astea, singurul curs logic al acţiunii era să respingă direct întrebarea, pentru a nu risca o avalanşă de alte întrebări cu privire la opiniile regelui, cu toate că nu-i plăcea să pară că se fereşte de ceva. Dar ce putea face?

– După cum ştie şi onorabilul domn, nu stă în obiceiul acestei Camere să discute chestiuni legate de monarh şi nu intenţionez să-mi fac un obicei din a comenta scurgerile de informaţii.

Nici nu se aşeză bine că un strigăt de furie prefăcută se ridică de pe băncile dinaintea lui. Nemernicii se bucurau de asta. Liderul opoziţiei era din nou în picioare, cu un zâmbet încă mai larg pe buze.

– Prim-ministrul a înţeles probabil că am pus o altă întrebare. Nu-mi amintesc să o fi menţionat pe Maiestatea Sa. Dacă prim-ministrul alege să cenzureze şi să taie părţi din remarcile Maiestăţii Sale, este o chestiune în întregime între Domnia Sa şi Palat. Nici n-aş visa să aduc în discuţie asemenea chestiuni în acest loc. Un urlet batjocoritor fu îndreptat spre Urquhart din băncile opoziţiei. Sub peruca ei lungă de judecător, preşedinta Camerei Comunelor îşi scutură capul în semn de dezaprobare faţă de o asemenea eludare evidentă a regulilor Camerei, dar hotărî să nu intervină. Aşa că ar putea să se întoarcă prim-ministrul la întrebarea care a fost pusă de fapt şi să dea un răspuns direct?

Membrii opoziţiei din parlament arătară cu degetele către Urquhart, încercând să-l scoată din sărite.

– E un laş, fuge! strigă unul.

– Nu poate să dea socoteală, spuse altul.

– Crăciun fericit, Francis, glumi altul.

Cei mai mulți se bâțâiau pe băncile din piele de bucuria provocată de disconfortul prim-ministrului. Urquhart îi aruncă o privire președintei, sperând că ea va pune capăt unui asemenea comportament și, odată cu el, întregii discuții, dar ea găsi brusc ceva de mare interes de studiat în documentul privind ordinea de zi. Urquhart era pe cont propriu.

– Scopul întrebării este clar. Răspunsul meu rămâne același.

Tot iadul se dezlănțui și liderul opoziției se ridică pentru a treia oară. Se sprijini cu un cot pe tribuna oficială, așteptând momente întregi fără să vorbească, savurând înflăcărarea publicului, așteptând ca zarva să se domolească, bucurându-se să-l vadă pe Urquhart prins în cârligul lui.

– N-am cum să știu ce s-a-ntâmplat între prim-ministru și Palat. Știu doar ce am citit în ziare – flutură o copie a ziarului *Sun* pentru beneficiul camerelor de filmat – și am încetat de mult să cred tot ce citesc aici. Dar întrebarea e simplă. Preocuparea privind diviziunea în creștere din societatea noastră este împărtășită de milioane de oameni obișnuiți, fie că este sau nu înțeleasă de cei care sunt, să spunem, mai puțin obișnuiți. Dar, dacă prim-ministrul are probleme cu această întrebare, permiteți-mi s-o reformulez. Este de acord prim-ministrul – McKillin se uită în jos, cu o copie a ziarului *Chronicle* în mână – cu ideea că nu putem să stăm liniștiți în timp ce zeci de mii de concetățeni dorm pe străzile noastre, dar nu din vina lor? Acceptă el că, într-un regat cu adevărat unit, sentimentul de apartenență al agricultorilor șomeri din Munții Scoției este la fel de vital ca și al proprietarilor de case din suburbiile din sud? Ar subscrie la noțiunea că e un semn de îngrijorare, mai degrabă decât de sărbătorire, că mulți oameni conduc Rolls-Royce-uri pe străzile noastre, în timp ce persoanele cu

dizabilități, în scaunele lor cu rotile, sunt lăsate pe marginea drumului pentru că nu se pot urca încă în autobuzul 57? Toți recunoscură rândurile care fuseseră eliminate din discursul cenzurat. Și dacă nu-i plac aceste întrebări, am mai multe.

Acum îi întindeau o capcană lui Urquhart. Nu voiau răspunsuri, voiau doar sânge și, în convențiile din parlament, îl și obțineau. Dar Urquhart știa că odată ce ar fi răspuns oricărei întrebări care avea legătură cu discursul regelui, urma să piardă tot controlul asupra chestiunii și să deschidă calea atacului fără rețineri.

– Nu mă voi lăsa târât. Mai ales de o haită de șacali. Din băncile din spate ale guvernului, care deveniseră tot mai tăcute în timpul schimbului de replici, se auzi un mormăit de sprijin. Acesta semăna mai mult cu schimburile de replici cu care erau obișnuiți și insultele începură să zboare prin Cameră în timp ce Urquhart continuă, strigând ca să se facă auzit prin hărmălaia generală. Înainte de se preface că îi pasă prea mult de condiția oamenilor fără adăpost și a șomerilor, poate onorabilul domn ar trebui să vorbească cu patronii sindicatelor și să le spună să mai renunțe la revendicările salariale inflaționiste, acest lucru face doar ca britanicii decenți să-și piardă slujbele și casele. Strigătele erau aproape asurzitoare. Onorabilul domn vorbește despre problemele altora cu pofta cu care un gropar vorbește despre decese!

Era o strategie abilă de apărare. În sfârșit, insultele distraseră atenția de la chestiune și o furtună de proteste străbătu Camera, creând valuri de brațe ridicate și de noi insulte, care se sparseră de ambele laturi ale sălii. Liderul opoziției se ridică în picioare pentru a patra încercare, dar doamna președintă, conștientă că poate ar fi trebuit să facă mai mult ca să pună capăt interogatoriului și să-l protejeze

pe prim-ministru, decise că era suficient şi îi oferi cuvântul lui Tony Marples. Acesta era un gardian de închisoare ales să reprezinte circumscripţia electorală marginală din Dagenham la ultimul scrutin, care se considera salvatorul „cetăţeanului de rând" şi care nu făcea un secret din ambiţia lui de a primi o slujbă de ministru. Bineînţeles că n-ar fi primit-o, nu doar pentru că, probabil, nu ar fi rezistat mult timp în Cameră şi nici pentru că era homosexual, ci pentru că un fost iubit se răzbunase recent pe el distrugându-i apartamentul din Westminster, înainte de a fi luat de poliţie. Iubiţii nemulţumiţi trăseseră în jos mulţi oameni mai buni decât Marples şi niciun prim-ministru nu i-ar fi dat şansa de a le călca pe urme, oricât ar fi fost de bătătorite. Dar, în ochii doamnei preşedinte, ambiţia lui îl făcea pe Marples omul potrivit care să-i paseze prim-ministrului o minge uşor de lovit şi să le ofere membrilor Camerei o şansă de a reveni la ordine.

– Oare prim-ministrul va fi de acord cu mine, începu Marples, cu un puternic accent muncitoresc londonez (nu-şi pregătise întrebarea în avans, dar avea o idee cum să-şi ajute liderul atacat), că acest partid stă mai bine decât oricare altul când vine vorba de respectul pentru instituţiile acestei ţări şi, în special, cu respectul, dragostea şi devotamentul pentru minunaţii membri ai Casei noastre Regale?

Dar se opri brusc. Acum, că se ridicase în picioare, dintr-odată, nu mai ştia cum să termine. Tuşi, ezită îndelung, expunând un gol într-o armură medievală. Opoziţia sări la atac. Se auziră strigăte de pretutindeni la adresa lui, derutându-l şi mai tare, până când mintea i se blocă complet. Falca i se lăsă în jos şi ochii i se măriră de groaza cuiva care se trezeşte dintr-un coşmar doar ca să constate că visul a devenit realitate şi e gol într-un loc public.

– Minunații membri ai Casei noastre Regale, repetă el mai încet.

Un parlamentar al opoziției îi dădu lovitura finală, curmându-i suferința cu o șoaptă care se răspândi în toate părțile Camerei.

– Mai ales reginele noastre!

Nici măcar cei care erau de partea lui Marples nu putură să-și rețină rânjetele arogante. Marples văzu un membru al opoziției trimițând în direcția lui o bezea în batjocură, își pierdu încrederea în văzul tuturor și se lăsă cu un aer jalnic înapoi pe locul lui în timp ce opoziția ajunse din nou într-o stare de euforie.

Urquhart închise ochii disperat. Sperase că va opri vărsarea de sânge; acum avea nevoie de un bandaj de compresie. Se gândi că l-ar fi aplicat pe gâtul lui Marples.

CAPITOLUL 16

Un rege nu-și poate cumpăra principiile de la Tesco. Cum poate să sângereze pentru popor în papuci cu monogramă?

Regele stătea lângă fereastra salonului, cum îi era obiceiul. Se juca stingher cu inelul cu sigiliu de pe mâna stângă și nu făcu nicio mișcare spre Urquhart. Prim-ministrul fusese lăsat să aștepte pentru o perioadă în limitele politeții, dar considerabil mai lungă ca de obicei, iar după aceea fu nevoit să străbată întreaga încăpere înainte ca regele să-i întindă mâna. Încă o dată, Urquhart fu surprins de strângerea sa de mână, remarcabil de moale pentru cineva care se mândrea cu condiția lui fizică. Era un semn de slăbiciune sufletească? Sau un accident de muncă? La îndemnul tăcut al regelui, se așezară pe cele două scaune de lângă șemineu.

– Maiestatea Voastră, trebuie să încheiem acest conflict deschis.

– Sunt de acord, domnule prim-ministru.

Caracterul neoficial al primelor lor întâlniri fusese înlocuit de o precizie aproape teatrală, care-i făcea să pară doi jucători de șah care-și așteptau răbdători rândul la mutarea

pieselor. Stăteau la o distanță de un metru unul de altul, cu genunchii apropiați, fiecare așteptând să înceapă celălalt. În cele din urmă, Urquhart fu nevoit să facă prima mutare.

– Trebuie să vă cer să nu se mai întâmple asta niciodată. Asemenea materiale care emană de la Palat îmi fac sarcina imposibilă. Și, dacă scurgerea a provenit de la un servitor din Palat, atunci ar trebui să fie disciplinat ca un exemplu pentru alții în viitor.

– Controlați-vă insolența!

– Pardon?

– Ați venit aici să-mi contestați integritatea, să sugerați că eu sau cineva din personalul meu a lăsat să se scurgă acele documente blestemate!

– Doar nu credeți că *eu* le-am deconspirat, nu după toată paguba pe care au provocat-o...

– Asta, domnule Urquhart, este politica și e jocul dumneavoastră, nu al meu. Downing Street e faimoasă pentru scurgerea informațiilor când servește scopurilor ei. Eu nu particip la acest joc!

Regele plecă înainte capul, ca un taur gata să atace, iar tâmplele pleșuve îi luceau din pricina indignării, în timp ce rădăcina osoasă a nasului lui lung și rupt de mai multe ori ieșea în evidență. Strângerea moale de mână fusese înșelătoare. Urquhart remarcă sinceritatea furiei lui și își dădu seama că apreciase greșit situația. Roși și înghiți în sec.

– Îmi... cer scuze, Sire. Vă asigur că nu am jucat niciun rol în scurgerea acestor informații și am presupus că, poate, un servitor din Palat...? Am interpretat greșit. Încheieturile mâinilor lui încleștate trosniră din cauza frustrării, în timp ce regele pufni pe nas de câteva ori, lovindu-și cu mâna genunchiul drept, de parcă ar fi vrut să-și consume furia și

să-şi recapete controlul. Amândoi rămaseră tăcuţi câteva clipe, adunându-şi gândurile.

– Sire, nu ştiu ce diavol e de vină pentru scurgere şi pentru neînţelegerea noastră.

– Domnule prim-ministru, sunt foarte conştient de datoriile şi restricţiile mele constituţionale. Le-am studiat în profunzime. Un război deschis cu prim-ministrul nu e una dintre prerogativele mele şi nici dorinţa mea. Un asemenea curs al acţiunii poate fi doar dăunător, poate chiar dezastruos, pentru amândoi.

– Paguba deja a fost făcută pentru guvern. După sesiunea de interpelări din această după-amiază, nu mă îndoiesc că ziarele de mâine vor fi pline de articole care vor susţine ceea ce cred că e opinia dumneavoastră şi vor ataca dur ceea ce vor descrie ca fiind un guvern insensibil şi tiranic. Vor spune că e cenzură.

Regele zâmbi trist, pentru a marca faptul că Urquhart apreciase corect partea de care se plasa opinia publică.

– O astfel de expunere mediatică ne face rău amândurora, Sire. Va pune un obstacol între noi şi va expune acele părţi ale Constituţiei care ar rămâne mai bine în obscuritate. Ar fi o gravă eroare.

– Din partea cui?

– Din partea tuturor. Trebuie să facem tot ce putem ca să evităm asta. Urquhart lăsă declaraţia să plutească în aer în timp ce încercă să judece reacţia bărbatului din faţa lui, dar văzu doar încreţiturile de exasperare din jurul ochilor lui. Trebuie să împiedicăm ziarele să ne saboteze relaţia.

– Ei bine, ce aşteptaţi să fac? Să ştiţi că nu eu am început scandalul public.

Urquhart inspiră adânc pentru a-şi domoli vârful limbii.

– Știu, Sire. Știu că nu l-ați început. Dar puteți să-l opriți.

– Eu? Cum?

– Puteți să-l opriți sau măcar să limitați paguba, de aici, din Palat. Secretarul dumneavoastră de presă trebuie să sune la birourile editorilor în această seară ca să le spună că nu există nicio dispută între noi.

Regele dădu din cap în timp ce lua în considerare propunerea.

– Să menținem ficțiunea constituțională că regele și guvernul sunt uniți, nu-i așa?

– Exact. Și trebuie să sugereze că speculațiile din presă pe baza scurgerilor de informații au fost greșite, că ciorna nu reprezintă opiniile dumneavoastră. Ar putea să sugereze că discursul a fost pregătit pentru dumneavoastră de un anume consilier?

– Să-mi neg cuvintele?

– Să negați că există un dezacord între noi.

– Permiteți-mi să fiu clar în legătură cu asta. Vreți să-mi reneg propriile credințe. Urmă o pauză. Vreți să mint.

– E mai mult o netezire a crăpăturilor. Pentru a repara paguba produsă...

– O pagubă pe care nu eu am cauzat-o. Nu am spus nimic în public care să conteste poziția dumneavoastră și nici nu o să fac asta. Opiniile mele sunt în întregime intime.

– Nu sunt intime când sunt răspândite pe prima pagină a tuturor ziarelor! Urquhart nu-și mai putu controla exasperarea; câștigarea discuției era crucială.

– Asta e problema dumneavoastră, nu a mea. Am discutat despre ideile mele doar cu un mic cerc din familia mea, la cină. Fără servitorii Palatului. Fără jurnaliști. Și, cu siguranță, fără politicieni.

– Atunci ați discutat despre ele.

– În intimitate. Așa cum trebuie s-o fac, dacă vreau ca sfatul meu pentru guvern să fie de vreun folos.

– Există anumite sfaturi de care guvernul se poate lipsi. Până la urmă, noi suntem aleși să conducem țara.

– Domnule Urquhart! Ochii lui albaștri erau aprinși de indignare, iar mâinile i se albiseră în timp ce strângeau brațele scaunului. Permiteți-mi să vă aduc aminte că nu ați fost ales ca prim-ministru, nu de către popor. Nu aveți un mandat. Până la următoarele alegeri, nu sunteți mai mult decât un intendent constituțional. Între timp, eu sunt monarh și am un drept acordat de tradiție și de toate cărțile despre legislația constituțională scrise vreodată de a mă consulta cu dumneavoastră și de a vă da sfaturi.

– În intimitate.

– Nu am nicio datorie constituțională de a minți în public pentru a salva pielea guvernului.

– Trebuie să ne ajutați cu editorii.

– De ce?

– Pentru că... Pentru că dacă n-o făcea, Urquhart ar fi eșuat și ar fi fost distrus din prima rundă a alegerilor anticipate. Pentru că nu puteți părea că dezbateți chestiuni politice cu guvernul.

– Nu-mi voi nega propriile opinii. Ar fi ceva o ofensă pentru mine, nu doar ca monarh, ci și ca simplu cetățean. Și nu aveți niciun drept să-mi cereți asta!

– În calitatea dumneavoastră de monarh, nu aveți dreptul la opinii personale, nu în chestiuni sensibile politic.

– Îmi negați drepturile de cetățean? De tată? Cum vă puteți privi copiii în ochi?

– În asemenea chestiuni nu sunteți un simplu cetățean, sunteți o instituție constituțională...

– O ștampilă de cauciuc pentru nebunia dumneavoastră? Niciodată!

– ...care trebuie să sprijine în public în toate chestiunile guvernul ales democratic.

– Atunci vă sugerez, domnule Urquhart, să fiți ales de popor. Spuneți-le oamenilor că nu aveți nicio grijă pentru viitorul lor. Spuneți-le că sunteți mulțumit să-i vedeți pe scoțieni îndepărtându-se nemulțumiți și disperați. Că nu vi se pare groaznic să vedeți că mii de englezi nu au altă casă decât o cutie de carton într-un pasaj subteran urban infect. Părți mari din centrele orașelor noastre sunt zone calamitate, inaccesibile atât poliției, cât și asistenților sociali. Spuneți-le că nu vă pasă de nimic altceva în afară de a umple buzunarele celor care vă susțin. Spuneți-le toate astea, faceți-i să vă aleagă și apoi întoarceți-vă aici și dați-mi ordine. Dar, până atunci, nu voi fi aici pentru dumneavoastră!

Regele se ridică în picioare, propulsat mai degrabă de energia furiei lui incontrolabile decât de intenția asumată de a pune capăt audienței. Dar Urquhart știa că nu avea niciun rost să continue. Regele era neclintit, nu ar fi fost de acord să se plece, cel puțin până când Urquhart ar fi câștigat un scrutin care să-l facă prim-ministru de drept. Și, pe când Urquhart ieși încet din încăpere, realiză că intransigența regelui îi făcuse praf orice șansă de a organiza alegerile anticipate și de a câștiga.

CAPITOLUL 17

Cei care vor să călărească o prințesă ar trebui să folosească un frâu lung.

Telefonul sună în apartamentele private ale Palatului Kensington. Era trecut de opt seara și Landless nu se aşteptase s-o găsească pe prințesă acasă. Soțul ei era plecat în Birkenhead, la deschiderea unei centrale de gaz, și presupunea că va fi ori cu el, ori în oraș, sărbătorindu-și libertatea. Dar răspunse chiar ea la telefon.

– Bună seara, Alteța Voastră Regală. Sunt încântat că vă găsesc.

– Benjamin, ce surpriză plăcută. Părea rezervată, un pic distrată, ca și cum s-ar fi abținut să spună ceva. Mă recuperez după o zi solicitantă, petrecută alături de două mii de membri ai Institutului Femeilor. Nu-ți poți imagina cât de obosit poți să fii după ce strângi atâtea mâini și după ce asculți atâtea opinii sincere. Sunt în mijlocul unui masaj.

– Atunci îmi cer scuze că vă deranjez, dar am niște vești bune.

Își petrecuse după-amiaza gândindu-se la cum va reacționa ea la furorile cauzate de discursul pe care tot ea îl pasase ca

urmare a proaspetei lor înțelegeri. Intenția ei fusese să ilustreze discret integritatea și grijile profunde ale regelui; nu-i trecuse prin minte că va fi publicat și habar n-avea de furtuna pe care avea s-o provoace. Ar fi putut să urmeze și o anchetă oficială. I se făcuse frică?

– Voiam doar să știți că mâine ziarele vor fi pline de articole care-l vor lăuda pe rege. E remarcabil, i-am făcut foarte mult bine. Și totul pentru că ne-am ocupat de chestiune cum trebuie. Ați făcut o treabă bună.

Ea se întinse pe masa de masaj în căutarea unui pahar cu șampanie.

– Suntem o echipă grozavă, nu-i așa, Benjamin?

– Da, doamnă, o echipă grozavă. Ea încă ezita; oare deja stricase înțelegerea? se întrebă Landless. Și, mă gândeam, am făcut o recalculare. Știți, acum, că am avut șansa să vă întâlnesc și am văzut cât de eficientă sunteți, cred că valoarea ajutorului dumneavoastră va fi mai mare decât am considerat la început. Cu încă cincizeci de mii de lire. Cum vi se pare?

– Benjamin, vorbești serios? Mi se pare super.

El tresări la tentativa ei de a vorbi în argou, rezultatul unei culturi a consumului permanent de știri mondene, reviste de modă și benzi desenate pentru adulți. Landless abandonase școala la cincisprezece ani și își croise calea prin viață împovărat de grosolănia lui, de vorba simplă și de accentul dur. Cu toate astea, își câștigase singur stima de sine, dar fusese un drum greu, pe care nu și-l dorea pentru cele trei fiice ale lui, care-și găsiseră drumul în viață presărat cu cele mai rafinate oportunități educaționale. Și de aceea nu-i putea nici înțelege, nici suporta pe cei care, asemenea prințesei, avuseseră parte de la naștere de toate avantajele, dar își băteau joc de ele. Totuși, știa că-și găsise femeia. Chicoti amabil în telefon.

După ce puse receptorul la loc, prințesa sorbi încă o dată din pahar. Se întrebă dacă se afunda prea tare în povestea asta. Învățase de multă vreme că niciun membru al Societății Regale nu primea nicio masă pe gratis, darămite cincizeci de mii de lire. Se trăgeau sfori pretutindeni peste tot și bănuia că Ben Landless va trage tare de ele.

– Sunteți încordată, doamnă.

Ea se rostogoli, prosopul alunecându-i de pe corp în timp ce-și examină sânii proaspăt întăriți.

– Brent, uită de mușchii de la umeri. E timpul să te ocupi de femeia din mine.

Locotenentul Brentwood Albery-Hunt, un gardian de un metru și nouăzeci detașat la Palat ca ordonanță personală a prințesei, o salută iute și luă poziția de drepți, în timp ce prosopul din jurul lui căzu la podea, iar prințesa păru că îl inspectează în glumă. Locotenentul știa din experiență că prințesa era un colonel exigent și că schimbul lui de noapte sub supravegherea ei va fi greu.

CAPITOLUL 18

Scopul alegerilor este să-i separe pe fraieri de restul. Nu şi-l ating întotdeauna. O monarhie ereditară nici nu se mai deranjează să încerce.

Decembrie: săptămâna Crăciunului

– Francis, nu se poate.

– Eu nu numesc miniştri ca să-mi spună că nu se pot face anumite lucruri. Urquhart urla pe dinăuntru. Dar ministrul de Finanţe era insistent şi Urquhart ştia că avea dreptate.

Erau înghesuiţi în colţul unei săli de primire de la sediul partidului, unde greii partidului economiseau bani şi timp sărbătorind Crăciunul şi luându-şi rămas-bun de la un funcţionar care se pensiona după o îndelungată carieră în serviciul public. Funcţionarii erau plătiţi mizerabil, iar condiţiile lor de muncă erau, de obicei, demne de milă şi nimeni nu aştepta de la ei prea multă independenţă în comportament sau în gândire. În schimb, ei se aşteptau, după mulţi ani de serviciu public, să primească recunoaştere sub forma unei invitaţii la petrecerile în aer liber de la Palatului Buckingham, a unei modeste distincţii oficiale sau a unei

petreceri de rămas-bun la care miniștrii ocupați se adunau să bea vin dulce nemțesc și să înfulece cârnăciori în timp ce funcționarul pensionat și decrepit era sărbătorit. Dar Urquhart fusese convins să participe la astfel de reuniuni, de o doamnă în vârstă, dar exuberantă, care făcea și servea ceaiul, numită Doamna Stagg. Nimeni nu era destul de vechi în partid ca să-și amintească de când era femeia acolo. Ceaiul ei era otravă curată, iar cafeaua cu nimic mai bună decât ceaiul, dar simțul ei al umorului trecuse de pompozitatea care-i zăpăcește frecvent pe politicieni, iar prezența ei energică reușea de obicei să înveselească până și cea mai sobră atmosferă. Urquhart se îndrăgostise de ea în urmă cu mai bine de treizeci de ani, ca parlamentar aspirant, pe când privise transfigurat cum ea descoperise un nasture desprins la sacoul lui Ted Heath și insistase să-l dezbrace pe liderul burlac al partidului până ce acesta rămase în cămașă, în timp ce ea îi repara haina. Urquhart era conștient că asta era a treia încercare de pensionare a ei, la șaptezeci și doi de ani, probabil ultima, iar el de-abia așteptase să scape de treburile oficiale. Dar acest moment nu avea să țină prea mult.

– Pur și simplu nu se poate, repetă ministrul. Crăciunul de-abia a intrat în magazine și recesiunea o să ajungă aici mai devreme decât ne-am așteptat. Ne putem juca un pic cu statisticile, putem să explicam o lună sau două că sunt greșite, dar nu vom putea să ascundem absolvenții care vor inunda piața muncii de Paște. Majoritatea vor merge direct din sala de clasă la coada de ajutor de șomaj și n-o să putem face nimic în legătură cu asta.

Cei patru bărbați care stăteau strânși unul lângă celălalt, cu capetele plecate, se apropiară, de parcă ar fi trebuit să protejeze un mare secret. Urquhart îl întrebase pe ministru

dacă impactul recesiunii putea fi întârziat cu o lună sau două, pentru a câștiga puțin timp. Dar ministrul de Finanțe doar îi confirmase ceea ce deja știa.

Stamper fu următorul care rosti câteva cuvinte. Erau destule vești rele.

– Patru puncte, Francis.

– În față?

– În spate. Escalarea situației cu regele ne-a făcut mult rău. Patru puncte și ne mișcăm în direcția greșită.

Urquhart își plimbă limba de-a lungul buzelor subțiri.

– Dar tu, Algy? Au adus și tu o găleată cu lături să mi le torni în cap?

Când Urquhart se întoarse spre trezorierul partidului, trebuiră să se strângă mai tare unul lângă altul pentru că specialistul în finanțe avea puțin peste un metru cincizeci și erau nevoiți să facă un efort ca să-l audă în salonul plin de zumzetul conversațiilor. Spre deosebire de ministrul de Finanțe și de Stamper, acestuia nu i se spusese nimic referitor la planurile pentru alegeri anticipate, dar nu era nici el prost. Când un trezorier e întrebat cum un partid care trăiește dintr-o descoperire de cont ar putea să strângă zece milioane de lire în grabă, știe că se pregătește ceva. Se uită la ceilalți cu o figură grăsuță și îmbujorată, lungindu-și gâtul cât să-i poată vedea.

– Nu se poate. Atât de repede după alegeri și imediat după Crăciun, chiar înainte de-a intra în recesiune... N-aș putea să strâng zece milioane de lire tot anul, darămite într-o lună. Să fim realiști, de ce ar vrea cineva să împrumute atâția bani unui partid cu o majoritate slabă care va fi și mai slabă?

– Ce vrei să spui? întrebă Urquhart.

– Îmi pare rău, Francis, îi explică Stamper. Mesajul te aşteaptă probabil pe birou. Freddie Bancroft a murit în dimineaţa asta.

Urquhart cântări vestea cu privire la dispariţia colegului de prin zona lui. Nu era chiar o surpriză. Bancroft fusese un cadavru politic de ani buni şi era timpul să-i vină rândul.

– Păcat, cu cât a câştigat? Urquhart făcu un efort pentru a lăsa o pauză între cele două gânduri. Ştiau cu toţii ce îl preocupa, anume că titlurile dramatice din presă cu privire la alegerile locale aveau obiceiul de a crea o nouă stare la nivel naţional, de obicei împotriva guvernului, ceea ce ducea la sacrificarea ritualică a candidatului partidului aflat la guvernare.

– Nu destul de mult.

– La naiba!

– O să pierdem. Şi cu cât întârziem mai mult, cu atât mai rău va fi.

– Primele mele alegeri locale ca prim-ministru. Nu-o să fie o recomandare grozavă pentru mine, nu-i aşa? Speram să fiu locomotiva care conduce partidul, nu să fiu strivit sub roţile ei.

Deliberările fură întrerupte de un tânăr cu faţa pământie, îmbrăcat într-un costum foarte şifonat şi cu o cravată strâmbă. Ezitase să întrerupă ceea ce era, în mod clar, o discuţie foarte intimă, dar această ezitare fusese înăbuşită de vinul Liebfraumilch şi de un pariu făcut cu o secretară zveltă care pusese la bătaie un loc în patul ei contra timidităţii lui.

– Mă scuzaţi, tocmai m-am alăturat departamentului de cercetare al partidului. Pot să vă cer un autograf? Întinse o bucată de hârtie şi un stilou murdar între grupul de miniştri şi grei ai partidului.

Aceştia aşteptară ca Urquhart să facă o mişcare, să ordone ca tânărul să fie pedepsit pentru obrăznicia lui şi dat afară pentru imprudenţa lui. Dar Urquhart zâmbi, acceptând cu bunăvoinţă întreruperea.

– Vezi, Tim, cineva mă vrea! Mâzgăli pe hârtie. Şi care sunt ambiţiile tale, tinere?

– Vreau să fiu ministru de Finanţe, domnule Urquhart.

– Postul e ocupat! insistă ministrul de Finanţe.

– Deocamdată..., îl avertiză prim-ministrul.

– Încearcă în Brunei, adăugă Stamper pe un ton mai puţin frivol.

Veselia spori când bucata de hârtie porni să circule, dar, după ce gluma se fâsâi şi tânărul se retrase în direcţia secretarei foarte îmbujorate, Urquhart se trezi holbându-se în ochii lipsiţi de umor şi intransigenţi ai lui Stamper. Spre deosebire de ceilalţi, ei doi ştiau cât de importante erau alegerile anticipate. Dacă recesiunea şi descoperirea de cont erau ca nişte ştreanguri în jurul gâturilor lor, atunci vestea alegerilor locale venise ca sunetul trapei care-şi începea alunecarea finală. Trebuia să existe o ieşire sau...

– Crăciun fericit, Tim!

Stamper spuse aceste cuvintele oftând de parcă tocmai începea o noapte arctică veşnică.

– Nu anul ăsta, Francis. Nu se poate. Trebuie să accepţi. Nu acum, nu după povestea cu regele. Pur şi simplu, nu se poate.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 19

Anul Nou

Palatul Buckingham
31 decembrie

Dragul meu fiu,

Astăzi se împlinește primul meu an ca rege și am numai presimțiri rele.

Noaptea trecută am avut un vis. Eram într-o cameră, toată albă și neclară, cum sunt lucrurile câteodată în vise, cred că într-un spital. Stăteam lângă o baie, albă ca toate celelalte lucruri, în care două asistente îl spălau pe tatăl meu, bătrân și slab, cum era înainte de a muri. Îl tratau cu nesfârșită blândețe și grijă, lăsându-l să plutească în apa caldă; era împăcat și așa eram și eu. Am simțit un calm și o seninătate cum n-am mai simțit de multe luni.

Apoi apăru altă asistentă. În brațe purta ceva înfășurat. Un copil. Pe tine! Înfășurat într-un șal alb. Dar chiar când mi-am întins mâinile nerăbdător spre tine, asistenta și celelalte două care-l îngrijeau pe tata au dispărut. Te-am luat în brațe, dar tata e rămas fără

sprijin pentru a pluti și s-a scufundat dintr-odată în cadă, iar capul i-a picat sub apă cu ochii închiși. Am întins o mână spre el, dar atunci mi-ai scăpat din brațe. Ca să-l ajut pe el, ca să-l salvez, a trebuit să te las pe tine să cazi. Nu puteam să vă salvez pe amândoi. N-am avut decât o clipă ca să mă hotărăsc, el se îneca, tu îmi căzeai din brațe... Apoi m-am trezit.

Totul mi-a fost foarte clar. Familia Regală simbolizează continuitatea dintre trecut și viitor; ceea ce nu mai cred că e posibil. Un rege poate să se agațe de trecut, de tradiții, de ruine. Sau poate alege să-și întindă mâinile spre viitor, cu toate incertitudinile, pericolele și speranțele lui. Trebuie să alegem.

Mă aflu la o răscruce, atât ca om, cât și ca monarh. Știu că sunt foarte iubit, dar nu mă bucur de asta. Când această popularitate e afirmată, în parte, pe cheltuiala prim-ministrului, nu poate aduce nimic bun. Domnul Urquhart e un om foarte hotărât și, cred, fără scrupule. Cere să aibă drept exclusiv asupra viitorului – poate orice prim-ministru ar face asta –, dar el o face fără rețineri. Totuși, dacă eu nu pot lua parte la construirea viitorului, fie ca om, fie ca monarh, atunci nu am bărbăție, nu am suflet, nu am nimic.

Nu voi căuta confruntarea pentru că, în cele din urmă, voi pierde. Dar nu voi deveni doar un figurant mut pentru un guvern lipsit de scrupule și de înțelepciune. Urmărește atent cum se va desfășura această mare dispută. Și învață, pentru că va veni și vremea ta.

Devotatul tău

Tată

CAPITOLUL 20

În politică nu e important să poți recunoaște pe toată lumea. Dar e important să fii recunoscut de toți.

Trebuia să fie un bal mascat de Anul Nou, dar Stamper refuzase să coopereze. Pentru prima dată în cariera lui politică, oamenii începuseră să-l recunoască, să facă toate acele mișcări lingușitoare care-i sugerau că era important și era doar vina lor dacă se plictiseau când vorbeau cu el. Nu voia nici în ruptul capului să ascundă totul în spatele unei măști ridicole, doar ca să facă pe plac gazdei. Doamna Susan „Deccy" Kassar era soția directorului general al BBC. Acesta își petrecuse tot anul încercând să se asigure că bugetul tot mai sărac al corporației pe care o conducea era suficient cât să-i acopere obligațiile, în timp ce ea și-l petrecuse plănuind cum să-i distrugă jumătate din salariu dintr-odată cu ocazia renumitei și monumentalei petreceri din ajunul Anului Nou. Pe cât de extravagantă era organizarea evenimentului, pe atât de selectă era lista oaspeților, alcătuită pe computer pe parcursul anului, pentru ca doar cei mai puternici și mai faimoși membri ai elitei să fie incluși. Se spunea că nu era destul să fii un maestru al spionajului sau un jefuitor de bănci ca să participi, trebuia să fii

prins şi identificat public ca atare, preferabil de BBC. Stamper fusese invitat doar după a doua numărătoare. „Deccy" – numită astfel după decolteul pentru care era în mod justificat celebră, din adolescenţă până la primul dintre cei trei soţi ai ei – hotărâse că invitarea lui fusese o greşeală imediat ce-l văzu pe Stamper venind îmbrăcat într-un smoching banal. Ea avea o pasiune pentru balurile mascate care-i ascundeau ochii şi îi permiteau să fie într-o căutare continuă de victime mai faimoase, în timp ce atenţia totală a oaspeţilor se concentra pe decolteul ei. Nu-i păsa de rebelii de la petrecerea ei, mai ales de cei care-şi ungeau părul. Pe Stamper îl confundase intenţionat şi cât se poate de public cu un actor de seriale de televiziune care ieşise recent dintr-o clinică de dezalcoolizare, în timp ce în intimitate se jură să nu-l invite la petrecerea de anul următor dacă până atunci nu ajungea măcar ministrul Afacerilor Interne. În scurt timp plecă în căutarea unei victime mai cooperante, fluturându-şi masca cu agresivitate ca să-şi croiască drum prin mulţime.

Mai era puţin până la miezul nopţii când Stamper recunoscu silueta amplă a lui Bryan Brynford-Jones sub faldurile uniformei Cavalerului Vesel şi îi ieşi înainte.

– Tim! Mă bucur să te văd!

– Bună, BBJ. Nici nu te-am văzut.

– Asta ar fi merge în ziar. Preşedintele partidului vine deghizat ca o fiinţă umană.

– Ar merita măcar o menţiune pe prima pagină.

– Nu şi dacă vinzi informaţia, bătrâne. Scuze, am uitat. Scurgerea de informaţii nu e o expresie favorită a guvernului în momentul ăsta.

Ceilalţi oaspeţi se distrau pe seama schimbului de replici, dar Stamper avu o puternică senzaţie că nu era preferatul

publicului. Nu era o senzație care-i plăcea. Îl trase pe editor într-o parte.

– Apropo de scurgeri, bătrâne prieten, spune-mi. Cine-a fost nemernicul care-a sifonat discursul regelui? Întotdeauna m-am întrebat asta.

– Și o să te mai întrebi. Știi că un jurnalist nu-și poate dezvălui sursele. Brynford-Jones chicoti răutăcios, dar râsul lui părea oarecum anxios.

– Da, bineînțeles. Dar ancheta noastră informală s-a împotmolit, până după Crăciun nu avem nicio șansă. Asta e doar între prieteni. Prieteni foarte apropiați, ține mine. Cine-a fost?

– Niciodată! Secret profesional, să știi.

– Mă pricep la secretele profesionale. Sau ai uitat?

Editorul părea perplex.

– Uite, Tim, te ajut în orice fel pot, știi asta. Dar sursele... sunt bijuteriile coroanei. Integritate jurnalistică și toate celelalte.

Ochii negri ai lui Stamper ardeau strălucitor. Avea pupilele mici, aproape nefirești, și-i dădeau lui Brynford-Jones impresia că îl sfredeleau.

– Doar ca să nu ne înțelegem greșit, BBJ..., început Stamper, dar gălăgia din jurul lor se transformă în așteptare tăcută când o voce de la radio anunță că urma să bată clopotele din Big Ben. Stamper trebui să-și coboare vocea până la o șoaptă, dar nu atât de jos încât Brynford-Jones să fie sigur că nu-l auzeau și alții. Integritatea vine în multe forme și mărimi, dar nu în mărimea ta și nu pe geamul unei băi deschise. Nu face pe nevinovatul cu mine.

Urmă o tăcere de mormânt când roțile marelui ceas începură să se întoarcă și să se angreneze. Editorul se agită jenat.

– Adevărul e că nu pot fi sigur. Pe bune. *Chronicle* l-a obținut primul. Noi am preluat povestea pe parcurs.

– Dar.

Brynford-Jones își aruncă agitat privirea peste tot prin cameră, fără să se oprească. Sunetul de început al clopotelor îi acoperi parțial vocea. Nemernicul nu avea de gând să renunțe.

– Dar articolul a fost scris de corespondentul lor la Curte, au contacte bune la Palat. Când ne-am interesat pe Downing Street și în alte departamente ale guvernului, ni s-a răspuns doar cu țipete jignite și confuzie.

– Și de la Palat?

– Nimic. Nici negare, nici indignare. Dar nici confirmare. Am vorbit cu omul de presă al regelui, Mycroft. Mi-a spus că va verifica și îmi va răspunde dacă va putea, dar n-a făcut-o. Știa că vom fi nevoiți să publicăm totul dacă nu ne dădea o dezmințire fermă.

– Așa.

– A venit de la Palat. De la rege sau de la unul dintre oamenii lui veseli. Ar fi putut să oprească știrea. N-au făcut-o. Omul de presă transpira, ștergându-și fruntea rozalie cu o batistă pe care o vârâse între volanele din dantelă ale mânecii lui de cavaler. Doamne, Tim. Nu știu sigur.

Se auziră clopotele Big Benului și în cameră răsună din nou ecoul petrecerii. Stamper se aplecă mai aproape, fiind nevoit să strige în urechea celuilalt.

– Mi-ai spus doar niște bârfe și integritatea ta e intactă. Vezi ce ușor a fost, bătrâne prieten? Stamper strânse tare brațul editorului, cu o forță surprinzătoare pentru cineva care părea atât de mic și de palid.

– Pace și prosperitate pentru toți oamenii, nu-i așa, Tim?

– Nu fi prost.

Într-un bar aflat la nu mai mult de trei kilometri de petrecerea doamnei Susan, Mycroft întâmpina și el Noul An. Ar fi fost ușor, prea ușor, să fi fost deprimat. În acel moment al anului era singur. Kenny era plecat. Casa lui era goală și mohorâtă. Dar Mycroft nu-și plângea de milă. Din contră, se simțea mai bine, mai împăcat cu el însuși și mai curat decât își amintea să se fi simțit vreodată. Aceste sentimente îl surprindeau și pe el însuși, dar nu exista nimic mai murdar decât a face sex prefăcându-te că e dragoste când, de fapt, nu exista niciun pic de dragoste la mijloc și își dădu seama că se simțise murdar în toată viața lui de om căsătorit. Cu Kenny se simțise luat prin surprindere, uimit de unele dintre lucrurile pe care el îi ceruse să le facă, dar complet neîntinat. Se plimbase prin apartamentul lui Kenny toată după-amiaza, citindu-i cărțile poștale, ascultându-i discurile, lipăind în papucii lui de casă și îmbrăcat cu unul dintre puloverele lui preferate, încercând fie aproape de el în orice fel putea. Nu fusese niciodată îndrăgostit și era prea bătrân pentru asta, dar simțea pentru Kenny ceea ce nu mai simțise pentru nicio altă persoană. Nu știa dacă era dragoste, dar, la naiba, măcar simțea o recunoștință imensă pentru ceea ce-i dăruia Kenny, pentru înțelegerea lui, pentru că-l îndrepta! Îl îndrepta! Mycroft zâmbi în timp ce se amuza de propria-i glumă.

Dorința de a rămâne cumva în legătură cu Kenny în ajunul Anului Nou îl conduse înapoi la locul în care se întâlniseră. De data asta, clubul era arhiplin, cu toate luminile licărind și cu un DJ cu mustața vopsită mov pentru petrecere, care ținea un ritm constant în discotecă. Se propti liniștit în colț, bucurându-se de spectacol. Trei tineri foarte atletici ofereau un adevărat spectacol pe ringul de dans, făcând ceva cu niște baloane, ceva care presupunea să se dezbrace de aproape toate hainele, iar

„lucurile nu se vor opri aici", cum promise DJ-ul entuziasmat. Mycroft se temuse că-l va deranja cineva, că va încerca să-l agațe – „poponarii sunt niște curve", îl tachinase Kenny o dată. Nu știa dacă va putea face față la așa ceva, dar nu încercă nimeni să-l abordeze. Era împăcat cu el însuși și cu sticla lui de bere mexicană cu o o felie de lămâie verde și, oricum, se gândi Mycroft, probabil era cu zece ani mai bătrân decât oricine din acel bar. Bunicul merita să fie lăsat un pic în pace.

Pe parcursul serii, nivelul zgomotului crescu și publicul se animă. Bărbații făceau coadă ca să-și facă fotografii provocatoare cu una dintre vedetele spectacolului de pe ringul de dans, un travestit care urma să urce pe scenă pentru cabaretul de după miezul nopții. În partea cea mai îndepărtată a sălii, prea departe ca el să poată vedea prea bine, bărbații dispăreau în mulțimea de pe ringul de dans și reapăreau după câteva minute, încinși și îmbujorați, adesea cu hainele șifonate. Presupuse că nu i-ar fi plăcut să afle tot ce se petrecea sub laserele stroboscopice ale discotecii, hotărând că era mulțumit cu ignoranța lui. Erau uși pe care nu era încă pregătit să le deschidă.

Miezul nopții se apropia. Era tot mai aglomerat. Toată lumea se înghiontea, dansa, fura săruturi, aștepta. Radioul era pornit. Big Ben. Un bărbat era deja copleșit, lacrimile-i curgeau în cascadă pe obraji și pe tricou, dar era evident că erau lacrimi de fericire. Atmosfera era caldă și emoționantă, căci peste tot în jurul lui cupluri de bărbați se țineau de mână. Și-l imagină pe Kenny. Apoi bătu ora, începură uralele și tot barul explodă într-o confuzie de baloane, panglici, *Auld Lang Syne* și îmbrățișări pasionale. Zâmbi mulțumit. Îmbrățișările deveniră repede mai puțin romantice și mai libertine când toată lumea începu să sărute pe toată lumea într-un joc de buze

muzicale. Unu sau doi îşi încercară norocul cu Mycroft, dar, cu un zâmbet, le făcu un semn timid să plece. Zări o altă umbră lângă el, aplecându-se pentru un sărut, un bărbat corpolent cu vestă de piele, care puse o mână pe umărul lui Mycroft, cealaltă fiind ataşată de un tânăr cu înfăţişare bolnăvicioasă şi cu o iritaţie urâtă de la bărbierit.

– Nu cumva te cunosc?

Mycroft încremeni. Cine naiba putea să-l cunoască acolo?

– Nu-ţi face griji, bătrâne. Nu trebuie să te sperii atât de tare. Mă numesc Marples, Tony Marples. Doamna Clarissa pentru prieteni. Ne-am întâlnit la petrecerea în aer liber de astă-vară. Evident, nu mă recunoşti în rochiţa mea de petrecere.

Începuse să-şi amintească. Faţă aia. Firele de barbă de pe pomeţi pe care uita să le radă de obicei. Buzele groase şi dintele strâmb din faţă, transpiraţia adunată de-a lungul adânciturii din bărbie. Îşi aminti.

– Nu cumva eşti... ?

– Deputat de Dagenham. Iar tu eşti Mycroft, secretarul de presă al regelui. Nu ştiam că eşti fetiţă de-a noastră.

Tânărul cu coşuri arăta de aproape şaisprezece ani şi avea pete galbene şi urâte pe dinţi. Lui Mycroft i se făcu rău.

– Nu-ţi face griji, bătrâne. Nu sunt de la *Ştirile Bulangiilor* sau ceva de genul ăsta. Dacă vrei să te ascunzi, secretul tău teribil şi murdar e în siguranţă cu mine. Solidaritate între surori, nu-i aşa? La mulţi ani! Un gâlgâit se auzi din adâncul gâtului lui Marples, ceea ce trecu trept un chicotit, şi se aplecă să-l sărute pe Mycroft. Când două buze groase şi umede se întinseră spre el, Mycroft ştiu că era pe punctul de a vomita şi sări disperat, împingându-l pe parlamentar la o parte în timp ce se repezi spre uşă.

Afară ploua cu găleata, iar el își lăsase paltonul de mohair înăuntru. Îngheța și avea să fie ud leoarcă în scurt timp. Nu mai conta. Pe când se chinuia să scape de gustul scârbos și să-și cureţe plămânii cu aer proaspăt, se hotărî că paltonul era ultima lui grijă. Decât să se întoarcă să-l ia și să dea peste creaturi ca Marples înauntru, prefera să moară de pneumonie.

CAPITOLUL 21

Maiestatea Sa e genul de om a cărui singură activitate mintală constă în a trage concluzii pripite. O viață de mormăieli și marmeladă. Dar, dacă ne-am descotorosi de el, ce chip am mai pune pe toate cănile?

Ea îi studie fața cu atenție. Își pierduse luminozitatea și energia. Ochii i se lăsaseră, păreau mai bătrâni, fruntea înaltă era brăzdată de riduri, buzele erau uscate și lipsite de elasticitate, falca îi era încordată. Atmosfera – încărcată de fum de țigară.

– Ajungi aici crezând că vei remodela lumea după placul tău. Dar ce se întâmplă e că se strânge în jurul tău până când simți că nu mai ai nicio scăpare. Îți amintește că ești muritor.

Nu mai era un prim-ministru, o figură elevată deasupra tuturor. Tot ce vedea ea era un om ca oricare altul, cu o grămadă de probleme pe umerii lui.

– Doamna Urquhart nu-i aici...?

– Nu, răspunse el gânditor, iar apoi păru să realizeze că ar fi putut să lase o impresie greșită. Ridică privirea spre ea din paharul cu whisky. Nu, Sally. Nu e vorba de asta. Nu e niciodată chiar așa.

– Atunci ce-i?

Ridică din umeri încet, de parcă îl dureau sub povara nevăzută.

– În mod normal, nu sunt predispus la îndoieli. Dar sunt vremuri în care tot ce-ai plănuit pare să-ţi alunece ca nisipul printre degete, cu cât strângi mai tare, cu atât mai eluziv şi mai intangibil devine. Aprinse încă o ţigară, aspirând fumul dens cu poftă. Au trecut cele două săptămâni, cum se spune.

O privi tăcut pentru un lung moment prin ceaţa rece şi albastră care plutea ca tămâia într-o catedrală. Stăteau în cele două fotolii de piele din biroul lui, era trecut de zece şi camera lui era întunecată, cu excepţia luminii celor două lămpi standard, care părea să se întindă şi să-i îmbrăţişeze, formând o mică lume doar a lor şi separându-i de ce zăcea în întunericul de dincolo de uşă. Ea îşi dădu seama că el băuse câteva whisky-uri.

– Sunt recunoscător că-mi distragi atenţia.

– Ţi-o distrag de la ce?

– Eşti o adevărată femeie de afaceri!

– Sau o ţigancă. Francis, ce te deranjează?

O privi fix cu ochii roşii, întrebându-se câtă încredere putea avea în ea, încercând să pătrundă adânc în mintea ei pentru a descoperi ce gânduri se ascundeau sub aparenta ei modestie. Nu descoperi nicio urmă de sentimentalism feminin, doar tenacitate şi duritate. Se pricepea bine, foarte bine, să ascundă cele mai intime gânduri şi sentimente. În privinţa asta semănau. Îşi umplu încă o dată plămânii cu nicotină; până la urmă, ce avea de pierdut?

– Voiam să organizez alegeri anticipate în martie. Acum nu mai vreau. Nu se mai poate. Probabil totul se va termina cu un dezastru. Şi Dumnezeu să-l ocrotească pe rege.

Nu-şi putea ascunde amărăciunea, nici angoasa autentică din aceste cuvinte. Se aşteptase ca ea să fie luată prin surprindere de revelaţia planurilor lui, dar nu părea să fie mai emoţionată decât s-ar fi aflat în faţa unei reţete noi.

– Francis, regele nu poate candida la alegeri.

– Nu, dar opoziţia merge în umbra lui, care se dovedeşte a fi extraordinar de lungă. Suntem cu... cu opt puncte în urmă? Şi asta din cauza unui naiv care taie panglici.

– Şi nu te poţi descurca cu opoziţia fără să te iei de rege?

Făcu un semn afirmativ din cap.

– Atunci care-i problema? Înainte de Crăciun voiai să te dai la el.

O privi trist.

– Voiam să-l reduc la tăcere, nu să-l măcelăresc. Şi am pierdut. Îţi mai aminteşti? Din cauza unui simplu discurs idiot. Dar acum cuvintele lui au devenit arme pe câmpul bătăliei parlamentare şi nu pot să le discreditez fără să-l discreditez pe rege.

– Nu trebuie să-l omori, trebuie doar să-i distrugi popularitatea. O persoană publică e populară doar atât timp cât stă bine în sondajele de opinie, iar astea se pot aranja. Cel puţin o vreme. N-ar fi de ajuns pentru tine?

Luă încă o gură de whisky, holbându-se fix la corpul ei.

– Of, ţiganco, ai foc în piept. Dar deja m-am luat de el o dată şi am pierdut. Nu-mi pot permite să pierd şi a doua oară.

– Dacă ceea ce spui despre alegeri e adevărat, mi se pare că nu-ţi permiţi să nu te iei de el. E doar un om, insistă ea.

– Nu înţelegi. Într-un sistem ereditar, omul e totul. Voi, americanii, vă credeţi toţi George Washington. O desconsidera, adâncit în paharului lui.

Ea îi ignoră sarcasmul.

– Te referi la acel George Washington care a ajuns bătrân, puternic, bogat – şi a murit în patul lui?

– Un monarh e un mare stejar sub care ne adăpostim cu toţii...

– Washington tăia copaci când era mic.

– Un atac la adresa monarhiei va transforma electoratul într-o mulţime pusă pe linşaj. Vor atârna trupuri – mai ales pe al meu – de cele mai înalte crengi.

– Dacă nu tai copacul cu tot cu crengi.

Erau implicaţi într-un duel verbal, lovitură şi blocaj, blocaj şi lovitură, răspunsuri automate, folosind tăişul intelectului lor. Abia atunci se opri Urquhart să reflecteze, o privi de jos până sus şi simţi cum tensiunea începea să se scurgă din el, cum malţul începea să dizolve cioburile de gheaţă dinăuntru. Ea îi simţi privirea rătăcindu-i pe glezne, pe genunchi, admirându-i talia. Apoi zăbovi pe sânii ei, o, şi cum zăbovi, dând jos strat după strat, iar ea ştia că relaxarea fusese deja înlocuită de o nouă încordare interioară. Se transforma, din victimă devenea vânător. Simţul îndrăznelii şi al autorităţii revenea în el, în timp ce energia ideilor noi începu să-i curgă prin vene şi să şteargă ridurile de deznădejde care se îngrămădiseră în jurul ochilor. În mica lor lume cu fotolii, Urquhart începu să se ridice deasupra necazurilor lui şi să simtă din nou că deţinea controlul. De parcă era înapoi în Chesterfieldul lui. Când, în cele din urmă, gândurile lui îşi terminară călătoria pe corpul ei şi ochii li se întâlniră, ea zâmbi, un pic batjocoritor, mustrător, dar nu descurajator. Corpul ei fusese masat de imaginaţia lui şi răspunsese. El se lumină.

– Să mă lupt cu monarhul ar fi...

– Necorespunzător din punct de vedere constituţional? Îl provoca.

– E o politică proastă. Cum am învățat pe pielea mea. Discursul i-a oferit regelui un avantaj și nu-mi pot permite să mă pun în postura unei dispute publice cu el... Își arcui o sprânceană, într-un mod minunat de expresiv. Ea nu mai văzuse niciodată o sprânceană care să exprime atâta pasiune. Dar poate că ai dreptate. Dacă nu mi se permite să fiu nobil, atunci o să fiu josnic. Era viu din nou și simțea din nou speranță și furnicături de energie, iar ea le simțea la el, de asemenea. Monarhia ereditară este o instituție care sfidează orice logică. Opiul pe care-l presărăm maselor din când în când ca să le liniștim, să le umplem piepturile de mândrie și de respect, pentru a primi loialitatea lor fără să ne pună prea multe întrebări.

– Nu asta înseamnă tradiția?

– Dar, odată ce încep să pună întrebări cu privire la sistemul ereditar, rămân puține argumente logice care să-l susțină. Endogamia și izolarea, palatele și privilegiile princiare. Nu sunt lucruri care aparțin lumii moderne. Sau o dezbatere despre cei defavorizați. Bineînțeles, n-aș putea fi văzut conducând un asemenea atac. Dar, dacă un asemenea atac ar fi organizat...

– Regele e mort! Trăiască prim-ministrul!

– Nu, mergi prea departe! Vorbești de revoluție. Dacă începi să tai cel mai mare copac din pădure, nu se știe cât de mulți vor cădea împreună cu el.

– Dar poate că asta nu e necesar, continuă ea urmându-i gândul. Poate trebuie doar să-l tai până la o anumită dimensiune. Ca să nu mai aibă opoziția o umbră sub care să se poată ascunde.

– Să nu mai aibă crengi pe care să mă linșeze.

– Fără scoarță regală? zâmbi ea.

– Poţi să spui şi aşa. El dădu din cap în semn de apreciere.

– Nu-i mai tăiem capul... ci îi tăiem membrele?

– *Tu* ai putea să spui asta, Sally. Dar, ca prim-ministru, eu nu pot comenta.

Îşi întinse mâinile larg în timp ce amândoi începură să râdă. Ei i se păru că aude sunetul făcut de un topor în timp ce era ascuţit cu grijă.

– Te gândeşti la anumite membre?

– Iubita noastră Familie Regală are multe ramuri. La unele e mai uşor de ajuns decât la altele.

– Regele şi neamul lui, făcuţi de ruşine, hărţuiţi şi în defensivă. O lumină de reflector cercetând colţurile întunecate ale Palatului. Poleiala dată jos de pe el şi de pe cuvintele lui, motivele lui discreditate. Şi totul sprijinit de un sondaj de opinie sau două? Întrebările potrivite, nu-i aşa?

Brusc, faţa lui deveni rigidă. Se aplecă peste ea şi îşi puse mâna cu fermitate deasupra genunchiului ei. Mult deasupra genunchiului faţă de cât era permis. Degetele îi erau rigide din cauza tensiunii şi simţi mirosul whisky-ului din respiraţia lui.

– Doamne, dar va fi periculos. Ne vom lupta cu sute de ani de istorie. O ceartă în culise din cauza unui simplu discurs m-a lăsat umilit. Dacă se va ajunge la o luptă publică între mine şi rege, nu va exista nicio cale de întoarcere. Dacă voi pierde, va fi sfârşitul meu. Şi al tuturor celor care au fost de partea mea.

– Dar, dacă nu faci alegeri în martie, vei muri oricum. Îşi puse mâna pe mâna lui, încălzind-o cu blândeţe, îndepărtându-i tensiunea cu palma şi cu mângâierea degetelor ei, venindu-i în întâmpinare.

– Ţi-ai asuma asemenea riscuri? Pentru mine?

– Doar spune „te rog", Francis. Ţi-am mai spus, tot ce vrei. Totul. Doar spune „te rog". Îi întoarse mâna cu palma în sus şi

începu s-o mângâie cu vârfurile degetelor. Nasul îi tremura. Și acum știi să spui „te rog", nu-i așa?

El întinse cealaltă mână pentru a potoli senzualitatea degetelor ei. Relația lor nu putea fi doar profesională, nu dacă s-ar fi aruncat cu toată forța asupra regelui. Erau prea multe în joc. Știa că trebuia să facă angajamentul ei mai profund, mai personal, s-o lege de el.

– Funcționarii statului sunt dincolo de ușă. Și nu e încuiată...

Ea își dădu jos ochelarii și își scutură părul. Strălucea aidoma cerului înstelat la miezul nopții, în lumina felinarelor.

– Viața e plină de riscuri, Francis. Mi se pare că riscurile fac viața plăcută.

– Fac viața plăcută?

– Anumite părți ale ei. Francis, ce riscuri ești pregătit să-ți asumi?

– Cu regele? Cât se poate de puține. Cu tine...?

Și deja era în brațele lui.

CAPITOLUL 22

Dacă trebuie să aleg între curaj, nebunie şi laşitate, daţi-mi voie să aleg banii de fiecare dată.

Lui Urquhart nu-i plăcea opera, dar faptul că era prim-ministru îl implica în multe lucruri care nu-i plăceau. Trebuia să frecventeze „abatorul" de două ori pe săptămână pentru sesiunea de interpelări. Trebuia să fie afabil cu preşedinţii aflaţi în vizită, cu feţe negre zâmbitoare care se autointitulau luptători pentru eliberarea coloniilor şi îşi aduseseră ţările în sărăcie şi sub dictatură, despre care Urquhart îşi amintea că în tinereţe nu fuseseră decât nişte criminali cu sânge-rece. Trebuia să asculte cum uşa din faţă a aşa-zisului apartament privat de pe Downing Street, uşa fără încuietoare, sărea din ţâţâni în timp ce funcţionarii de stat îi aduceau în cascadă tot mai multe cutii roşii şi documente ministeriale. Descoperise că, în calitate de prim-ministru, nu avea unde să se ascundă.

Mortima insistase să meargă la premiera unui spectacol de operă şi fusese atât de insistentă, că el fusese nevoit să cedeze, chiar dacă nu avea ureche muzicală pentru Janacek sau pentru coruri de patruzeci de voci care păreau hotărâte să cânte de pe patruzeci de partituri diferite, toate în acelaşi timp. Mortima

stătea transfigurată, cu toată atenția îndreptată spre tenorul care se lupta să-și aducă înapoi iubita de pe tărâmul morții. „Ca un lider al Partidului Liberal", se gândi Urquhart.

Stamper îl încurajase și el să vină și le făcuse rost de loja privată. „Merită să te întâlnești cu oricine-și permite trei sute de lire pentru un loc în lojă", spusese. Aranjase cu conducerea operei, căreia îi oferise la schimb o invitație pe Downing Street, peste o săptămână, pentru toți patronii operei, o scrisoare vagă privind sprijinul acordat pe viitor artelor și un telefon prin care opera solicita bani, contra publicității cu ocazia prezenței lui Urquhart la spectacol. În lojă se mai afla Alfredo Mondelli, un bărbat cu o față ca un bec, rotundă, solidă, numai oase fără păr, cu ochi bulbucați de parcă papionul costumului lui de seară îl strângea de gât. Omul de afaceri italian era așezat, împreună cu soția lui, chiar lângă Stamper și soții Urquhart – judecând după agitația care se auzea din direcția lui, și el era la fel de plictisit. Timp de câteva minute nesfârșite, Urquhart încercă să-și distragă atenția de la muzică cu procesiunea de siluete feminine aurite care urmăreau heruvimii din ghips din jurul tavanului boltit, în timp ce lângă el scârțâitul scaunului lui Mondelli devenea tot mai persistent. Când, în cele din urmă, veni pauza, fu o ușurare pentru toți; Mortima și doamna Mondelli, evident euforice, se grăbiră la toaletă, permițându-le celor trei bărbați să se retragă cu o sticlă de Bollinger vechi.

– E păcat să strici afacerile cu atât de multă plăcere, nu credeți, domnule Mondelli?

Italianul își frecă fesele și coapsele ca să le readucă la viață.

– Domnule prim-ministru, când Dumnezeu a împărțit darurile și a ajuns la mine, nu prea a mai avut de dăruit simțul aprecierii muzicale. Engleza lui era foarte bună, pronunțarea lentă și distinctă, în stilul bistrourilor din Soho.

– Atunci, haideți să ne asigurăm că o să folosim bine pauza, înainte să fim cufundați în altă doză de cultură. Să trecem direct la treabă. Cum pot să v-ajut?

Italianul dădu din cap recunoscător.

– După cum cred că v-a spus domnul Stamper, sunt mândru să fiu unul dintre principalii producători de bunuri prietenoase cu mediul din țara mea. Sunt Domnul Verde pentru jumătate din Europa. Angajez zeci de mii de oameni, comunități întregi depind de afacerea mea. Un mare institut de cercetare din Bologna a fost numit după mine...

– Admirabil. Urquhart recunoscu exagerările tipic latine. Mondelli conducea o companie care, deși semnificativă după standardele italiene, nu era în aceeași ligă ca multinaționalele puternice și mult mai importante.

– Dar acum, acum, totul e amenințat, Excelența Voastră. Birocrații nu înțeleg nimic din afaceri și din viață. Mă terorizează și amenință tot ce-am construit. Șampania se revărsă peste marginea paharului lui, iar în glas se distingea patima. Acești *bambini* prostălăi de la Comunitatea Europeană și proiectele lor de regulamente. Știți, în doi ani vor să schimbe cu totul modul în care înlăturăm deșeurile chimice.

– De ce vă îngrijorează asta?

– Domnule Akat... Scoase un sunet ca și cum își dregea glasul. Mi-am petrecut viața eliminând aceste chimicale din produsele mele. Cele cu care vă ambalați mâncarea, cu care vă spălați, în care vă îmbrăcați, hârtia pe care scrieți. Le fac prietenoase cu mediul scoțând blestematele... – gesticulă cu degetele lui scurte și groase de parcă ar fi prezentat un spectacol pe scenă – blestematele de chimicale din ele. Ce naiba ar trebui să fac cu ele acum? Guvernele dumneavoastră dețin centralele nucleare și își îngroapă toate deșeurile nucleare, dar asta nu

e suficient pentru oamenii de afaceri. Nouă nu ni se va mai permite să îngropăm produsele secundare, să le ardem pur și simplu sau să le aruncăm în adâncimea oceanului. Nemernicii aceia de la Bruxelles vor să mă împiedice să le export pentru a le depozita în deșerturile lumii a treia, chiar dacă oamenii din acele țări mor de foame și au nevoie disperată de o sursă de venit. Africanii vor muri de foame, italienii vor muri de foame, familia mea va muri de foame. E o nebunie! Luă o gură uriașă de șampanie, golind paharul.

– Scuzați-mă, domnule Mondelli, dar nu sunt toți competitorii dumneavoastră în aceeași situație?

– Competitorii mei sunt, în mare parte, germani. Au destul capital german pentru a face investițiile uriașe care sunt necesare pentru a scăpa de chimicale așa cum vor birocrații. Eu nu am. E o conspirație a germanilor pentru a forța competiția să iasă din afaceri.

– Și de ce veniți la mine? De ce nu vă duceți la guvernul dumneavoastră?

– Of, domnule Akat, nu cunoașteți politica italiană? Guvernul meu nu o să mă ajute pentru că a făcut o înțelegere cu germanii cu privire la surplusul de vin. Fermierii italieni vor continua să producă vin subvenționat, pe care nu-l vrea nimeni, în schimbul noilor regulamente pentru depozitoarea reziduurilor chimice. Există trei sute de mii de producători italieni de vin și doar un Mondelli. Dumneavoastră sunteți politician, știți ce înseamnă numerele.

Mondelli se abținuse să adauge că avea probleme notorii pentru că fugise cu o tânără actriță de televiziune din Napoli, în timp ce era încă însurat cu sora ministrului Finanțelor din Italia. Acum era întâmpinat la Roma cu căldura cu care italienii îi primeau pe suporterii de fotbal englezi.

– Foarte trist, domnule Mondelli, îmi pare rău pentru dumneavoastră. Dar, cu siguranţă, asta e o chestiune între italieni.

– E o chestiune între europeani, domnule Akat. Birocraţii acţionează în numele Europei. Se întind prea mult. Iar dumneavoastră şi britanicii, în general, sunteţi cunoscuţi ca fiind cei mai mari şi mai puternici oponenţi ai intervenţiilor birocraţilor de la Bruxelles. Aşa că vă solicit atenţia. Şi ajutorul. Opriţi directiva. Comisarul de mediu de la Bruxelles. E englez. E prietenul dumneavoastră, nu-i aşa?

– Se poate spune asta...

– Un om bun – poate un pic prea slab. Prea uşor influenţat de funcţionarii lui. Dar bun.

– Se poate spune asta...

– Înţeleg că doreşte să-l numiţi din nou când îi expiră mandatul. O să vă asculte.

Bineînţeles că fiecare cuvânt era adevărat.

– Domnule Mondelli, dumneavoastră puteţi ajunge la concluzia asta, dar eu nu aş putea să comentez.

– Domnule prim-ministru, nici nu vă pot spune cât de recunoscător v-aş fi.

Asta nu era adevărat. Urquhart ştia de la preşedintele partidului lui că Mondelli îi descrisese cu exactitate cât de recunoscător voia să fie. Sugerase o sută de mii de lire plătite în fondurile partidului. „Ca recunoştinţă pentru un mare internaţionalist", cum se exprimase el. Stamper se crezuse foarte priceput pentru că adusese un asemenea premiu partidului; Urquhart avea să-l deziluzioneze.

– Mă tem că nu vă pot ajuta, domnule Mondelli.

– Ah, simţul umorului tipic britanic. Nu părea să-l aprecieze.

Expresia feţei lui Urquhart sugera că ar fi înghiţit ceva acru.

– Problemele dumneavoastră personale trebuie rezolvate de autoritățile italiene. Trebuie să înțelegeți asta.

– Voi fi ruinat.

– Mare păcat.

– Dar am crezut... Italianul îi aruncă o privire rugătoare lui Stamper, care ridică din umeri. Am crezut că mă puteți ajuta.

– Nu vă pot ajuta, domnule Mondelli, deoarece sunteți cetățean italian. Nu direct.

Mondelli se trăgea de cravată, iar ochii păreau să i se umfle și mai tare din cauza consternării.

– Totuși, în circumstanțele acestea grave, vă pot împărtăși ceva. Nici guvernul britanic nu e entuziasmat de propunerile Bruxelles-ului. În interesul nostru, înțelegeți. Dacă ar depinde în totalitate de mine, aș vota contra întregii scheme. Orchestra începea să se reasambleze pe scenă și un zumzet de așteptare începu să se ridice prin clădirea operei.

– Din păcate, continuă Urquhart, asta e doar una dintre nenumăratele probleme pe care trebuie să le negociem cu partenerii noștri europeni și cu comisarii europeni, chiar și cu cei britanici. Va trebui să dăm ca să primim. Și avem multe probleme pe frontul de acasă care ne distrag atenția. E posibil să vină vremuri grele, foarte tulburi.

– Afacerea mea e în joc, domnule prim-ministru. Ori pică reglementările, ori eu.

– Atât de grav e?

– Da!

– Ei bine, ar fi o coincidență fericită dacă interesele guvernului meu s-ar potrivi cu ale dumneavoastră.

– V-aș fi foarte recunoscător.

– Dacă aş fi în situaţia dumneavoastră, domnule Mondelli, faţă-n faţă cu falimentul... Făcu o pauză ca să adulmece aerul ca un lup în căutarea prăzii. Cred că aş fi de zece ori mai recunoscător.

Urquhart râse indiferent ca să sugereze că era relaxat, dar italianul înţelese. Urquhart îl conduse la marginea prăpastiei şi îl făcuse să se uite peste ea; acum îi oferea o frânghie. Mondelli se opri să se gândească timp de câteva momente şi, când vorbi, nu mai avea nicio urmă de teamă în voce. Nu mai vorbeau de frânghii de salvare, ci de afaceri. Suma reprezenta în jur de două procente din profitul lui anual – semnificativ, dar fezabil. Contabilii lui ar fi putut găsi o cale de a le deduce ca taxe pentru o investiţie de peste mări. Dădu încet din cap.

– Cum spuneţi, domnule Akat, într-adevăr, aş fi recunoscător. De zece ori mai recunoscător.

Urquhart păru să nu fi auzit, de parcă şi-ar fi urmărit propria idee, fără legătură cu ce spusese italianul.

– Ştiţi, e timpul să mai facem o încercare de a pune Bruxelles-ul la locul lui. Cred că aceasta ar fi chiar chestiunea cu care să-i înfruntăm. Mai multe companii britanice ar putea avea de suferit...

– Aş vrea să vă ajut în această campanie...

– O, serios? Vorbiţi cu Stamper, el e omul. Asta nu are nicio legătură cu mine.

– Deja i-am spus că, în opinia mea, sunteţi un mare internaţionalist.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră. Chiar a fost o seară splendidă.

– Da. Dar nu sunt un mare iubitor de operă, domnule prim-ministru. Îşi masa coapsele din nou. Mă scuzaţi dacă nu rămân la partea a doua?

– Dar Stamper a plătit pentru bilete...

– El a plătit pentru bilete, dar cred că eu am plătit pentru libertatea mea. Papionul îi atârna desfăcut pe piept.

– Atunci, noapte bună, domnule Mondelli. A fost o plăcere.

Stamper îi oferi câteva cuvinte spăsite de admirație, în timp ce corpul masiv al filantropului italian dispăru pe ușă, iar Mortima Urquhart reapăru, mirosind puternic a parfum și bombănind ceva despre participarea la o recepție pentru artiști după spectacol. Urquhart de-abia auzi un cuvânt. Avea primele fonduri pentru a se avânta în luptă și vântul începea să sufle din nou în direcția lui. Dar, chiar dacă simțea satisfacția, nu îndrăzni să uite că vânturile din politică rar băteau în direcția bună prea mult timp. Nu trebuia să le scape de sub control pentru că, dacă ar fi făcut-o, s-ar fi format un vârtej distructiv, probabil chiar pentru el. Dar, dacă vântul ar fi suflat destul de tare și suficient de mult timp, poate că totul era, până la urmă, posibil. Până în martie. Când talgerele se ciocniră ca să anunțe începutul celui de-al doilea act, se așeză la locul lui și își aținti privirea pe tavan. Fundurile heruvimilor îi aminteau de cineva, de o studentă de pe canapeaua Chesterfield. Nu-și putu aminti numele ei.

CAPITOLUL 23

Nu e nevoie să alergi mai repede decât un leu. Tot ce trebuie să facă un om ca să supraviețuiască e să alerge mai repede decât prietenii lui.

Liderul opoziției era un om zelos, fiul unei familii de fermieri din insulele vestice ale Scoției. Nu se făcea remarcat pentru simțul umorului, mlaștinile cu turbă de pe insule fiind prea mohorâte ca să încurajeze frivolitatea, dar chiar și rivalii lui recunoșteau că era dedicat și muncea din greu. Miniștrii guvernului recunoșteau în privat că era un excelent lider al opoziției, în timp ce public îi ofereau tot ajutorul de care erau în stare pentru a se asigura că avea să-și păstreze slujba, care i se potrivea atât de bine. Uneori părea că inevitabila presiune asupra lui venea mai mult din rândurile echipei lui decât de la oponenții lui politici; fuseseră câteva articole de presă în ultimul timp care sugerau că, după înfrângerea la mustață în alegerile din anul trecut și după venirea unei fețe noi pe Downing Street, partidul lui era din ce în ce mai agitat, iar poziția îi era amenințată. Articolele erau vagi și speculative, tinzând să se inspire unele de la altele la fel de mult ca din surse ceva mai directe, dar *The Times* părea să controleze mai bine

chestiunea şi citase chiar o „sursă superioară din partid" care sugerase că „să conduci un partid nu e o slujbă pentru rataţi la pensie". Era mai mult o ciondăneală decât o revoluţie, căci sondajele încă indicau că opoziţia conducea cu patru puncte în sondaje, dar pentru partidele politice e întotdeauna dificil să controleze ambiţiile personale inflamate ale concurenţilor la conducerea partidului şi, după cum se exprimase un jurnalist, nu iese fum dacă cineva nu aprinde câteva chibrituri. Aşa că Gordon McKillin se bucurase de ocazia de a face lumină cu privire la chestiunile controversate într-o populară emisiune televizată care asmuţea trei jurnalişti de top împotriva unui politician.

Pentru mai mult de patruzeci de minute, emisiunea fusese lipsită de evenimente, chiar un pic plictisitoare, cu siguranţă lipsită de succes din punctul de vedere al producătorului, a cărui slujbă depindea de vărsarea de sânge cu regularitate. McKillin parase fiecare lovitură cu pricepere şi răbdare – presupuşii concurenţi nu fuseseră identificaţi, sugeră el, adevărata problemă fiind nu conducerea lui, ci recesiunea care bătea la uşă şi ameninţa milioane de slujbe, inclusiv slujba prim-ministrului era ameninţată, nu a lui. Susţinea că povestea problemelor lui fusese exagerată de presă, aruncând o privire ameninţătoare în direcţia lui Bryan Brynford-Jones, al cărui ziar publicase primul şi cel mai dramatic reportaj.

– Sunteţi capabil să numiţi măcar o singură sursă pentru acest articol? îl provocă el. Editorul, nedeprins să fie în linia de tragere, împinse repede discuţia mai departe.

Mai rămâseseră două minute până la încheiere şi, spre disperarea producătorului, discuţia se împotmolise în câmpurile mlăştinoase ale credibilităţii politicilor opoziţiei privind mediul. Încă o dată, era rândul lui Brynford-Jones.

McKillin zâmbi, generos, ca un fermier care zăreşte un porc primit ca premiu într-o zi de târg. Se bucura.

– Domnule McKillin, permiteţi-mi ca, în puţinul timp care ne-a mai rămas, să vă pun o întrebare mai personală. Brynford-Jones se juca cu un fel de broşură. Sunteţi un membru de onoare al Bisericii Wee Free a Scoţiei, nu-i aşa?

Politicianul dădu din cap afirmativ cu bunăvoinţă.

– Biserica tocmai a publicat o broşură – o am aici – intitulată *Spre secolul XXI: un ghid de moralitate pentru tineri.* E destul de răspândită şi conţine, după părerea mea, nişte recomandări excelente, însă are o secţiune care m-a intrigat. La pagina... paisprezece, se reafirmă atitudinea bisericii faţă de homosexualitate, care e descrisă ca fiind „un păcat pernicios". Dumneavoastră, domnule McKillin, credeţi că homosexualitatea e un păcat pernicios?

Politicianul înghiţi în sec.

– Nu cred că e timpul potrivit pentru a intra într-o asemenea discuţie complexă şi dificilă. Până la urmă, suntem într-o emisiune unde se discută mai degrabă despre politică decât despre Biserică...

– Cu toate acestea, e o întrebare relevantă, îl întrerupse Brynford-Jones. Şi una simplă. Credeţi că homosexualitatea este un păcat?

O picătură mică de sudoare începu să se adune în perciunii politicianului, sesizată doar de ochiul profesionist al producătorului, care începu să se lumineze.

– Nu ştiu cum aş putea răspunde unei întrebări atât de generale într-o emisiune ca aceasta.

– Atunci permiteţi-mi să v-ajut. Imaginaţi-vă că vi s-au împlinit visurile şi sunteţi prim-ministru, la tribuna oficială, iar eu sunt liderul opoziţiei. Vă adresez o întrebare directă.

Credeți că homosexualitatea e ceva rău, un păcat? Cred că fraza acceptată în parlament sună cam așa: „De vreme ce întrebarea este una simplă, pe care chiar și dânsul ar trebui s-o înțeleagă, un simplu da sau nu ar fi suficient".

Toți cei prezenți și câteva milioane de telespectatori recunoscură fraza lui McKillin pe care o folosise atât de frecvent pentru a-l umili pe Urquhart în cadrul sesiunii de interpelări. Era chiar capcana lui. Picătura de sudoare începea să se prelingă.

– Dacă doriți, premiteți-mi s-o reformulez, îl încurajă editorul. Credeți că îndrumarea morală a Bisericii dumneavoastră este greșită?

McKillin se chinui să-și găsească cuvintele. Cum ar fi putut să explice, într-o asemenea atmosferă, că, din primele zile, îndrumarea Bisericii lui îl făcuse să nutrească dorința de a-i ajuta pe alții și de a-și porni propria cruciadă, oferindu-i un crez personal clar pe care își bazase opiniile politice și îl ghidase prin haznalele morale din jurul Westminsterului, iar ca membru de onoare trebuia să accepte învățăturile Bisericii lui cu inima deschisă și fără întrebări și compromisuri. Înțelegea păcatul și slăbiciunile altora și le putea accepta, dar credința lui nu-i permitea să le nege.

– Sunt membru de onoare al Bisericii Wee Free, domnule Brynford-Jones. Bineînțeles că accept învățăturile Bisericii mele ca orice enoriaș. Dar, ca politician, asemenea chestiuni pot fi mai complicate...

– Permiteți-mi să fiu clar, *absolut* clar. Acceptați edictul Bisericii dumneavoastră cu privire la această chestiune?

– Ca individ, trebuie s-o fac. Dar permiteți-mi să...

Era prea târziu. Genericul de final deja rula, iar muzica invadă studioul. Câteva milioane de telespectatori trebuiră să

se chinuie ca să distingă cuvintele lui Brynford-Jones de final de emisiune.

– Mulţumesc, domnule McKillin. Mă tem că ni s-a terminat timpul acordat. Au fost patruzeci de minute fascinante. Zâmbi. Vă suntem recunoscători.

Kenny şi Mycroft urmăriră ştirile de seară în tăcere. Printre ele figurase un reportaj la obiect despre interviul lui McKillin şi, de asemenea, reacţiile vulcanice la acesta. Se spunea că biroul liderului opoziţiei pregătea o declaraţie de clarificare, dar, inevitabil, era prea târziu. Liderii grupurilor bisericeşti rivale îşi exprimaseră deja opiniile, activiştii gay deja atacaseră, purtătorul de cuvânt al propriului său partid declarase cu îndrăzneală că, în această chestiune, liderul lui greşea complet, jalnic şi fără nicio scuză.

– Există o criză de conducere? fusese întrebat.

– Acum există, fusese răspunsul lui.

Nu mai era nevoie ca ziarele să păstreze anonimatul surselor, cei care protestau la adresa lui McKillin se întreceau acum în graba de a denunţa bigotismul, moralitatea medievală şi ipocrizia. Nici cei care erau de acord cu McKillin nu fuseseră de niciun ajutor, iar una dintre principalele voci împotriva homosexualităţii fusese scoasă de la naftalină ca să-i ceară lui McKillin pe un ton veninos să dea afară toţi parlamentarii homosexuali din partid, pentru a nu fi considerat ipocrit.

Kenny închise televizorul. Mycroft rămase tăcut o vreme, trântit pe fotoliile umplute cu biluţe din faţa ecranului, în timp ce Kenny pregăti în linişte două căni de cafea fierbinte, peste care turnă coniac din sticle miniaturale aduse pe ascuns dintr-una dintre călătoriile lui. Mai văzuse toate astea, indignarea, îngrijorarea, insultele, suspiciunea inevitabilă

care urmară. De asemenea, putea să vadă și cât de supărat era Mycroft. Bărbatul mai în vârstă nu mai văzuse nimic din toate acestea înainte, cel puțin nu din unghiul din care le vedea acum.

– Doamne, sunt confuz, murmură în cele din urmă Mycroft mușcându-și buza. Încă se holba la ecranul gol, nedorind să se uite direct în ochii lui Kenny. Toată agitația asta, vorbăria asta despre drepturi. Nu pot să nu-mi amintesc de omul ăla odios, Marples, târându-l pe băiatul acela. Nu avea și băiatul drepturi?

– Toți homosexualii sunt prezentați la fel, nu-i așa?

– Uneori mă întreb ce naiba fac. Ce înseamnă totul pentru slujba mea, pentru mine. Știi, încă nu mă pot identifica, nu mă pot alătura clubului, nu când văd bărbați ca Marples și pe unii dintre militanții aceia care fac scandal prin presă.

– David, eu sunt gay. Homo. Poponar. Pederast. Fetiță penală. Bulangiu. Spune-mi cum vrei, asta sunt. Vrei să zici că nu te poți identifica cu mine?

– Nu... nu prea mă pricep la asta, nu-i așa? Am fost crescut să mă conformez toată viața, să cred că asemenea lucruri sunt... Doamne, Kenny, jumătate din mine e de acord cu McKillin. E greșit să fii homosexual! Și totuși, și totuși... Își ridică privirea confuză ca să se uite direct la partenerul lui. Am fost mai fericit în ultimele săptămâni decât am crezut vreodată că e posibil.

– David, asta înseamnă să fii gay.

– Kenny, atunci cred că sunt și eu. Trebuie să fiu. Gay. Pentru că am ajuns să cred că te iubesc.

– Atunci uită de toate rahaturile astea. Kenny își flutură mâinile furios în direcția televizorului. Lasă restul lumii să se urce la tribune și să se-aleagă cu aschii-n pulă; nu trebuie să ne-alăturăm lor și să ne batem joc de ceilalți. Dragostea

înseamnă să fii înăuntru, în intimitate, nu un război deschis și sângeros la fiecare colț de stradă. Se uită cu seriozitate la Mycroft. David, nu vreau să te pierd. Nu te simți vinovat din cauza mea.

– Dacă McKillin are dreptate, s-ar putea să nu ajungem niciodată în rai.

– Dacă raiul e plin de oameni care sunt atât de jalnici și de mizerabili că nu pot să accepte ceea ce sunt și ceea ce simt, atunci nu cred că vreau să mă alătur lor. Așa că de ce să nu rămânem la ce avem aici, noi doi, și să fim fericiți.

– Pentru cât timp, Kenny?

– Pentru cât timp avem, bătrâne.

– Vrei să spui pentru cât timp ne lasă în pace.

– Unii oameni ajung la marginea prăpastiei și se uită în jos spre ea, apoi fug departe de frică. Nu-și dau seama niciodată că e posibil să zbori, să se înalți, să fii liber. Își petrec viețile târându-se de-a lungul vârfului stâncii fără să-și găsească curajul. David, nu-ți petrece viața târându-te.

Mycroft zâmbi discret.

– Nu cred că suport prea bine înălțimile.

Kenny își puse cafeaua deoparte.

– Haide, bulangiu bătrân, hai să sărim de pe o stâncă.

CAPITOLUL 24

Politica presupune întotdeauna un pic de furt. Eu încerc să fur o circumscripție electorală sau două, în timp ce el vrea să fure toată țara.

Cătarea era potrivită pe țintă, care se afla la exact douăzeci și trei de metri. Capul lui Gordon McKillin îi privea cu o expresie neclintită. O respirație, un moment, un deget încordat. Se produse un puternic recul când glonțul de calibru 22 prinse viteză. O gaură perfectă apăru pe posterul vechi de campanie, în locul unde fusese gura liderului opoziției, înainte ca ținta improvizată să se dezintegreze și să ajungă fluturând pe podea sub forma unor bucăți de hârtie orfane.

- Nu se mai fac postere cum se făceau odată.
- Nici lideri ai opoziție.

Urquhart și Stamper se amuzară de gluma lor. Chiar sub sala de mese a Camerei Lorzilor, într-o pivniță joasă, lambrisată, plină cu țevi, conducte și alte mărunțaie arhitecturale ale Palatului Westminter, cei doi bărbați stăteau unul lângă altul în poligonul îngust de tragere unde parlamentarii veneau ca să-și reverse instinctele criminale asupra unor ținte de hârtie, în loc de unul pe altul. Aici exersase Churchill arta tragerii cu

arma ca pregătire pentru aşteptata invazie germană, jurând să lupte personal şi până la sfârşit din spatele sacilor cu nisip din capătul Downing Street. Şi acolo exersa Urquhart pentru sesiunea de interpelări, eliberat de inhibiţiile produse de căutătura critică a doamnei preşedinte a Camerei.

– Ai avut noroc cu broşura bisericii, recunoscu Stamper oarecum invidios, ajustând cureaua de piele pentru încheietura mâinii care susţinea puşca grea. Era un trăgător mult mai puţin experimentat decât Urquhart şi nu îl întrecuse niciodată.

– Familia Colquhoun e un trib mai degrabă exotic, membrii lui vin la Mortima din când în când cu tot felul de daruri ciudate. Unul dintre ei a crezut că o să fiu interesat de moralitatea tineretului, ciudat om. Nu a fost niciun noroc, Tim. A fost o căsătorie potrivită.

Fostul agent imobiliar se încruntă.

– Mai vrei să tragi? întrebă el punând încă un glonţ în camera cartuşului.

– Tim, vreau un război adevărat. Urquhart ridică încă o dată puşca la umărul bine căptuşit, privind fix prin lunetă. M-am hotărât. Bătălia a început.

– Altă glumă de campus de-a ta.

Urquhart distruse următorul portret din hârtie înainte de a se întoarce spre Stamper. Zâmbetul îi pieri de pe buze.

– McKillin are probleme. Şi-a riscat pielea şi s-a ars. Ce trist!

– Nu suntem pregătiţi, Francis. E prea devreme, obiectă Stamper, care nu părea deloc convins.

– Opoziţia va fi şi mai puţin pregătită. Înainte de alegeri, partidele sunt ca nişte turişti urmăriţi de un leu mâncător de oameni. Nu trebuie să fugi mai repede decât leul. Tot ce trebuie să faci e să te asiguri că fugi mai repede decât ceilalţi fraieri.

– Ţara ar putea fi îngropată sub treizeci de centimetri de zăpadă în perioada asta a anului.

– Grozav! Avem mai multe vehicule cu tracţiune integrală decât au ei!

– Dar tot suntem cu patru puncte în urmă în sondaje, protestă preşedintele partidului.

– Atunci nu avem timp de pierdut. Şase săptămâni, Tim. Hai să-i prindem din urmă. Un anunţ politic important în fiecare săptămână. Câte o călătorie în străinătate intens mediatizată, noul prim-ministru luând cu asalt Moscova şi Washingtonul. Hai să facem scandal în Europa, să ne cerem banii înapoi. Vreau să iau cina cu fiecare editor prietenos de pe Fleet Street, între patru ochi, în timp ce tu îi măgulești pe corespondenţii politici. Şi, dacă ne iese, o tăiere a ratelor dobânzii. Să castrăm câţiva criminali. Să pornim trenul. L-am trântit pe McKillin la podea, hai să ne asigurăm că-l batem măr cât e jos. Nu luăm prizonieri, Tim. Nu pentru următoarele şase săptămâni.

– Să sperăm că Maiestatea Sa decide să coopereze de data asta. Stamper nu-şi putu ascunde scepticismul.

– Ai dreptate. M-am gândit că ar trebui să avem o abordare nouă pentru Palat. Să construim câteva punţi de comunicare. Pune-ţi urechea la pământ, află ce bârfe circulă. Ce se-ntâmplă în locurile inaccesibile.

Stamper îşi înclină capul, de parcă ar fi vrut să audă şi cea mai mică mişcare din cameră.

– Şi avem nevoie de infanterişti, Tim. Loiali, dedicaţi. Nu prea deştepţi. Oameni gata iasă la atac oricând va fi necesar.

– Asta sună a război.

– Ar fi bine să-l şi câştigăm, bătrâne. Sau o să ne pună pe noi acolo sus ca ţinte. Şi nu vorbesc de imagini pe hârtie.

CAPITOLUL 25

Să fii membru al Camerei Comunelor e adesea ca şi cum ai fi îngropat de viu. Măcar în Camera Lorzilor au bunul-simţ să aştepte până eşti aproape mort.

Ianuarie: a doua săptămână

Pietrişul de pe aleea lungă care ducea de la poartă până în faţa vechiului conac hurui sub roţile maşinii care înainta alături de alte vehicule. Rolls-Royce-ul albastru-închis şi lustruit părea nelalocul lui lângă Land Roverele rablagite şi maşinile împroşcate cu noroi ale domeniului, iar Landless deja ştia că nu-şi va găsi locul acolo. Nu era supărat, era obişnuit cu asta. Conacul era casa strămoşească a lui Mickey, vicontele de Quillington, şi oferea privelişti magnifice ale dealurilor de ţară din Oxfordshire, chiar dacă dimineaţa destul de noroasă de ianuarie nu punea în cea mai bună lumină peisajul. Structura clădirii înfăţişa progresul haotic al unei familii aristocrate străvechi şi aparţinea mai mult stilului lui William şi Mary sau celui victorian, cu o nuanţă de Tudor în aripa cea mai apropiată de capela mică, dar nu purta nicio amprentă a secolului douăzeci.

Umezeala păru să-l urmeze în harababura holului mare de la intrare, cu câini de vânătoare încolăciți, cizme de cauciuc murdare și o grămadă de hanorace și haine de stradă care se uscau greu. Plăcile de pe podea erau ciobite rău și nu exista nicio urmă de încălzire centrală. Era genul de casă care în multe alte părți ar fi fost salvată de la ruină de vreun grup hotelier japonez în expansiune sau de un consorțiu de terenuri de golf, dar nu aici, nu încă. Era bucuros că refuzase invitația de a rămâne peste noapte.

Originea familiei Quillington era atestată de pe vremea când unul dintre strămoșii ei călătorise în Irlanda alături de Cromwell și adunase o avere pentru serviciile sângeroase prestate în Irlanda, apoi se întorsese în Anglia în vremea Restaurației ca să facă și mai multă avere. Era o istorie frumoasă, la care generația actuală a familiei Quillington, sărăcită între timp în urma multor ghinioane și a planificării inadecvate a taxelor, se gândea cu evlavie. Domeniile se micșoraseră treptat, legăturile cu Irlanda se rupseseră într-un final, multe tablouri fuseseră vândute, cele mai bune piese de mobilă și de argintărie fuseseră scoase la licitație, personalul masiv fusese redus treptat. Erau bani vechi și pe zi ce trece tot mai puțini.

Întâlnirea cu ceilalți oaspeți se dovedi un fel de încercare pentru omul de afaceri. Toți erau vechi prieteni, unii chiar de la grădiniță și toți se comportau ca genul acela de clanuri din școlile publice în care băieții din Bethnal Green nu puteau intra. Hainele nu îl ajutaseră. „Haine lejere de țară", i se spusese Landless. Venise într-o haină în carouri, cu vestă și pantaloni maro; toți ceilalți purtau blugi. De-abia când prințesa Charlotte îl salută cu căldură începu să se simtă mai puțin în defensivă.

Totul fusese planificat în jurul prințesei. Organizat de David, fratele mai mic al lui Quillington, weekendul era o ocazie pentru ca ea să se relaxeze printre prieteni vechi, departe de intrigile mărunte ale vedetelor și jurnaliștilor de bulevard din Londra. Aproape toți erau urmași ai unor familii vechi, unele mai vechi decât familia Windsor, și pentru ei era o prietenă care avea o treabă de făcut, dar încă era „Beany", cea cu care se certau în copilărie în piscină și cu care mergeau la baluri mascate organizate de bone îmbufnate. Ea insistase să aibă un dormitor privat departe de alți oaspeți, iar David se ocupase de toate aranjamentele necesare, punându-i pe cei doi detectivi și pe șoferul Serviciului de securitate regală departe, în partea din spate a casei. Prințesa avea Camera chinezească, o încăpere mare aflată la primul etaj al aripii de est, cu David ocupând singurul dormitor de la parter. Intimitatea ei era asigurată.

Aspectul casei provoca o oarecare tristețe, cu instalațiile ei electrice învechite, colțurile ciobite, petele de igrasie și o întreagă aripă închisă aproape de tot, dar avea personalitate și dădea sentimentul apartenenței la istorie, iar sufrageria era magnifică. Lungă de cincisprezece metri, lambrisată cu lemn de stejar, luminată cu două candelabre ca niște ferigi ale căror becuri străluceau și se oglindeau într-o masă lustruită, construită din lemn masiv de prizonierii din flota lui Napoleon, la comanda unui bătrân războinic din familie. Argintăria era veche și cu monograme, cristalurile asortate, efectul era clasic. Oamenii cu bani vechi, chiar dacă puțini, cu siguranță știau cum să mănânce. Quillington prezida din capul mesei, în dreapta lui se afla prințesa, în stânga – Landless, iar ceilalți ceva mai departe și ascultau politicoși poveștile editorului despre

viaţa din City, la fel cum strămoşii lor ar fi ascultat poveştile exploratorilor insulelor Mării Sudului.

După cină, îşi luară vinul de Porto şi coniacul şi merseră în Vechea Bibliotecă, unde tavanul era înalt şi aerul de iarnă se agăţa cu tenacitate de colţurile îndepărtate, unde cărţile îmbrăcate în piele erau îngrămădite pe rafturi nesfârşite şi tablouri în ulei înnegrite de fum acopereau singurul perete liber. Lui Landless i se păru că putea vedea urme pe perete în locurile de unde fuseseră îndepărtate tablourile, probabil pentru a fi vândute la licitaţii, în timp ce cele rămase erau puse la distanţă mai mare unul de celălalt. Mobila părea la fel de veche ca şi restul casei. Una dintre cele două canapele din faţa şemineului unde trosnea un buştean era acoperită cu o husă de maşină ca să ascundă ravagiile vremii, în timp ce cealaltă stătea ponosită şi goală, cu materialul ei verde-închis sfâşiat de câini şi cu umplutura din păr de cal curgând de sub una dintre perne precum ceara dintr-o lumânare. În spaţiul protector al bibliotecii, oaspeţii din jurul mesei se simţeau aproape ca şi cum ar fi făcut parte din familie şi conversaţia deveni tot mai relaxată şi mai lipsită de inhibiţii.

– Păcat de ziua de azi, bombăni Quillington lovind bușteanul cu călcâiul cizmei de piele. Focul protestă trimiţând o arteziană de scântei în sus, pe coşul larg. Era înalt şi avea chipul brăzdat, fiind obişnuit să umble cu blugi strâmţi, cizme înalte şi o pălărie largă din piele de cangur, care arăta excentric, dacă nu chiar ridicol pentru un om de cincizeci de ani. Excentricitatea era o deghizare utilă a sărăciei care-l cuprindea. La naiba cu sabotorii de vânători, bâzâie ca muştele în jurul rahatului de cal. Sunt pe pământul meu şi poliţia refuză să-i aresteze sau măcar să-i mute. Numai dacă atacă pe cineva. Dumnezeu ştie unde-o să ajungă ţara asta dacă nu putem nici

măcar să împiedicăm niște puturoși ca ăștia să facă tărăboi pe pământul nostru. Casa ta e castelul tău și așa mai departe.

Nu fusese o zi de vânătoare încununată de succes. Protestatarii pentru drepturile animalelor își fluturaseră steagurile și împrăștiaseră piper și anason, tulburând caii, zăpăcind câinii de vânătoare și înfuriind vânătorii. Fusese o dimineață umedă, cu o burniță sâcâitoare, nu tocmai bună pentru a da de urma vânatului și se chinuiseră prin noroaiele adânci de la țară fără să dea de urma vreunui animal, în afara unei pisici moarte.

– Nu-i poți da afară de pe pământul tău? întrebă Landless.

– La naiba, puțin probabil. Încălcarea proprietății nu-i o crimă, poliția nu o să facă nimic. Poți să le ceri politicos să plece, iar ei o să-ți spună să te duci naibii. Dacă-i atingi cu un deget, te trezești la tribunal acuzat de vătămare. Pentru că ți-ai apărat nenorocita de proprietate.

– Bagă-i în sperieți pe nesimțiții ăia, eu am făcut-o, interveni prințesa veselă. L-am văzut pe unul învârtindu-se prin spatele calului meu, așa că am ridicat bestia. L-am speriat de moarte când a văzut copitele venind spre el. A sărit, s-a împiedicat și a căzut direct într-o grămadă de rahat proaspăt!

– Bravo, Beany! Sper că i-a umplut pantalonii, interveni David Quillington. Vânați, domnule Landless?

– Doar în City.

– Ar trebui să încercați cândva. Să vedeți tot ce are mai bun de oferit viața la țară.

Landless se îndoia de asta. Ajunsese la timp ca să-i prindă pe ultimii din grup întorcându-se de la vânătoare, cu fețele roșii și pătate, acoperiți de noroi și uzi leoarcă. Pe deasupra, priveliștea unei vulpi sfâșiate, cu intestinele împrăștiate pe pământ și zdrobită sub copitele cailor, îl făcu să-și dea seama că putea trăi foarte bine fără asemenea „plăceri". Oricum, băieții

născuți și crescuți în blocuri de beton înconjurate de felinare stricate și mașini abandonate tind să aibă o înțelegere naivă a zonei rurale și a ființelor care trăiesc în ea. Nu văzuse niciuna dintre pășunile verzi și plăcute ale Angliei până la vârsta de treisprezece ani, cu ocazia unei excursii de o zi cu școala și simpatiza mai degrabă vulpile.

– Vulpile sunt niște paraziți, continuă tânărul Quillington. Atacă găinile, rațele, mieii nou-născuți, chiar și viteii bolnavi. La oraș scormonesc prin gunoaie și împrăștie boli. E ușor să critici proprietarii de pământuri, dar, îți spun eu, fără munca lor pentru protejarea mediului rural, pentru a-l curăța de dăunători ca vulpile, pentru a reconstrui zidurile și gardurile vii, pentru a planta păduri pentru ca vulpile și fazanii să aibă unde să se adăpostească – totul pe cheltuiala lor –, huliganii ăia ar avea prea puțin mediu rural pentru care să protesteze.

Landless observă că Quillington cel tânăr, așezat pe canapea alături de prințesă, era moderat atât în limbaj, cât și la băutură. Asta nu se putea spune despre fratele lui, care se rezema de șemineul Adam, cu paharul în mână.

– Totul e în pericol, să știi. Îți calcă în picioare pământul, strigând, țipând ca dervișii, fluturându-și steagurile și suflând în cornurile lor blestemate, încercând să atragă copoii pe străzile aglomerate și pe căile ferate. Chiar și când ajung să fie arestați, unui nenorocit de judecător tâmpit i se face milă de ei. Iar eu, pentru că am pământ, pentru că familia mea l-a muncit de generații, s-a devotat comunității locale, și-a făcut datoria pentru țară în Camera Lorzilor, pentru că m-am chinuit și am rămas fără rămas bani și fără nimic, în afară de facturi și de scrisori de la bănci, eu sunt un parazit!

– Nu mai există simțul proporției, fu de acord prințesa. De exemplu, familia mea. Era respectată. Acum, jurnaliștii sunt

mai interesaţi de ce se întâmplă în dormitor decât în Sala de Ceremonie.

Landless observă schimbul de priviri dintre prinţesă şi tânărul Quillington. Nu era prima dată. Îşi începuseră seara stând departe unul de altul, la capetele opuse ale canapelei, dar păreau să se apropie unul de celălalt, ca magneţii.

– Categoric, Beany. Ştiu că nu poţi să te aperi şi te atacă fără milă, continuă Mickey din poziţia lui de lângă foc. Toţi am muncit din greu pentru puţinul pe care-l avem. Dar ei sabotează vânătoarea de vulpi, atacă proprietarii de pământuri, subminează principiul ereditar şi, în secunda următoare, te trezeşti că suntem într-o nenorocită de republică. E timpul să începem să ne apărăm, să nu ne-o mai luăm în bot şi să nu mai întoarcem celălalt obraz.

Charlotte termină de băut din pahar şi îl întinse spre Quillington cel tânăr ca să i-l umple din nou.

– Dar, Mickey, eu nu pot, nimeni din neamul meu nu poate. Noi trebuie să servim naţiunea în tăcere. Se întoarse către Landless. Benjamin, tu ce crezi?

– Eu sunt om de afaceri, nu politician, protestă el cu timiditate, dar se controlă. Ea îi oferise şansa de a intra în cercul lor de griji, nu avea niciun rost să refuze asta. Foarte bine, învăţaţi o lecţie din manualul politicianului. Dacă un ministru vrea să spună ceva şi i se pare imprudent s-o spună chiar el, găseşte pe altcineva să vorbească. Un coleg parlamentar, un lider în afaceri, chiar şi un editor de ziar. Aveţi prieteni influenţi. Ca Lordul Quillington de aici, care are o voce şi un loc în Camera Lorzilor.

– Muncă de sclavi, vâslit la galera guvernului, doar pentru asta cred ei că suntem buni, pufni Quillington.

– Şi aşa o să şi rămâneţi dacă nu vorbiţi în interesul vostru, îi avertiză Landless.

– Sună ca o revoltă să te iei de guvern, spuse fratele lui de la masa cu băuturi.

– Şi ce? N-aveţi nimic de pierdut. E mai bine decât să nu ziceţi nimic doar ca să fiţi abuzaţi în continuare. Vă amintiţi ce-au încercat cu discursul regelui? Sunteţi în aceeaşi linie de tragere.

– Nu mi-a plăcut niciodată de Urquhart ăla, bombăni Quillington în paharul lui de coniac.

– Oricum, presa n-ar prelua nimic, comentă fratele lui înapoindu-i prinţesei paharul plin. Când se aşeză, Landless observă că se apropiase mai tare de el. Mâinile lor erau una lângă alta pe husa de maşină.

– O parte a presei ar face-o, interveni Landless.

– Benjamin, bineînţeles, *tu* eşti un drăguţ, spuse Charlotte împăciuitoare, dar restul sunt interesaţi de o poză cu mine cu rochia ridicată peste cap ca să bârfească despre locul din care-mi cumpăr chiloţii.

Nu era o imagine în întregime exactă, se gândi Landless. Presa era interesată mai mult de locul unde-şi lăsa chiloţii, nu de unde îi cumpăra.

– Nu ar trebui să se acorde titluri oamenilor de presă, continuă Mickey. Mai ales ranguri de pair. Le întunecă obiectivitatea. Îi face să se creadă al naibii de importanţi.

Landless nu se simţi insultat; mai degrabă simţi că începeau să-l accepte încet, lăsând la o parte faptul că se născuse într-o lume diferită.

– Ştii, poate ai dreptate, continuă Quillington. La naiba, singurul drept pe care ni-l mai permit zilele astea e să ne ridicăm în picioare în Camera Lorzilor, şi e timpul să ne folosim cum trebuie de dreptul ăsta. Ştii, să facem Camera Lorzilor şi

principiul ereditar prima linie de apărare pentru tine şi pentru ai tăi, Beany.

– Dacă aveţi ceva de spus, eu o să mă asigur că va fi făcut public, se oferi Landless. Cum am făcut cu discursul de Crăciun.

– Beany, cred că e o idee grozavă, spuse Quillington. Deja începea să-şi însuşească ideea ca şi cum ar fi fost a lui. Tot ce vrei să spui, o să spun eu pentru tine. Dacă regele nu poate să ţină un discurs public, atunci o s-o fac eu pentru el. În plină şedinţă publică în Camera Lorzilor. Nu trebuie să-i lăsăm să ne pună căluşul în gură. Dădu din cap aprobându-se singur. Landless, îmi pare rău că nu poţi rămâne şi la noapte, continuă el. Aş vrea să schimbăm mai multe idei. Convertirea era completă. Altă dată, nu-i aşa?

Landless înţelese aluzia şi se uită la ceas.

– E timpul să plec, se oferi el şi se ridică în picioare ca să-şi ia rămas-bun.

Era fericit să poată ieşi afară la aer curat. Nu era locul lui acolo, nu cu acei oameni: oricât de politicoşi erau şi oricât de mult succes ar fi avut, nu şi-ar fi găsit niciodată locul acolo. Ei nu i-ar fi permis. Ar fi putut să-şi cumpere un bilet la masă, dar n-ar fi putut să-şi cumpere niciodată intrarea în club. Nu-l deranja, nu-l interesa să li se alăture. Toate astea aparţineau zilei de ieri, nu de mâine. Şi, oricum, ar fi arătat ridicol pe un cal. Dar nu avea regrete. Privi în urmă din uşă şi-l văzu pe viconte stând lângă şemineu, visând la înfruntări cavalereşti în Camera Lorzilor. Şi îi văzu pe prinţesă şi pe tânărul Quillington ţinându-se de mână pe canapea, odată ce intrusul era ca şi plecat. Erau erau o grămadă de subiecte acolo, le putea descoperi cu răbdare.

CAPITOLUL 26

O conștiință regală e ca vântul într-un lan de porumb. Poate să facă valuri, dar de obicei trece fără efecte durabile.

Angajatul Casei Comunelor intră în toaleta domnilor în căutarea persoanei pe care o urmărea. Avea un mesaj urgent pentru Tom Worthington, un parlamentar al Partidului Laburist dintr-o circumscripție electorală din Derbyshire, zonă importantă pentru industria mineritului înainte de-a închide minele. Worthington se mândrea cu originile lui din clasa muncitorească, în ciuda faptului că trecuseră mai bine de douăzeci de ani de când nu-și mai murdărise mâinile cu altceva în afară de cerneală și ketchup. Toaleta era inconfundabil victoriană, cu plăci de faianță și porțelan vechi, de calitate, întinate doar de un uscător electric modern cu aer cald, de care se folosea acum Jeremy Colthorpe, un parlamentar bătrân și pompos dintr-un ținut cu pretenții nobile.

– L-ați văzut din întâmplare pe domnul Worthington? întrebă angajatul.

– Omule, aici mă ocup de propriul meu rahat, îi răspunse Colthorpe pe nas. Încearcă la vreun bar. Într-un colţ. Sub o masă, cel mai probabil.

Angajatul plecă în fugă, în timp ce lângă lavoarul unde se afla Colthorpe apăru Tim Stamper.

– Timothy, dragul meu băiat. Îţi place la sediul partidului? Sper că nu te deranjează că-ţi spun asta, dar faci o treabă excelentă.

Stamper se întoarse spre el şi plecă fruntea în semn de apreciere, dar cu răceală. Colthorpe era cunoscut pentru aerele lui, se considera liderul societăţii locale, dar îşi căpătase întreaga avere prin căsătorie, ceea ce îl făcea şi mai arogant faţă de foştii agenţi imobiliari. Eliminarea claselor sociale era o idee pe care Colthorpe nu ar fi susţinut-o niciodată, după ce-şi petrecuse aproape toată viaţa încercând să acceadă în clasele superioare.

– Mă bucur c-am avut şansa să vorbesc cu tine, bătrâne, spuse Colthorpe cu un zâmbet, în timp ce cercetă în oglindă pentru a se asigura că erau singuri. Confidenţial, ca de la bărbat la bărbat, continuă el, încercând să privească pe furiş pe sub uşile toaletelor.

– La ce te gândeşti, Jeremy? îi răspunse Stamper, conştient că în timpul tuturor anilor lui în Cameră, Colthorpe nu făcuse niciodată vreun gest în ceea ce-l privea.

– Doamna, soţia mea. Mai are puţin, face şaptezeci anul viitor. Şi nu stă prea bine cu sănătatea. E o fată curajoasă, dar mi-e tot mai greu să ajut în circumscripţia electorală – e a naibii de mare, patruzeci şi trei de sate, ştii şi tu, îţi ia ceva timp să le faci pe toate, îţi spun eu. Merse spre Stamper şi începu să-şi spele mâinile pentru a doua oară, încercând să pară intim, dar era clar că se simţea stânjenit. Îi datorez să petrec

mai mult timp cu ea, să mai scap un pic de presiune. N-am de unde să ştiu cât o mai duce. Făcu o pauză în timp ce se spălă cu o cantitate considerabilă de săpun, de parcă ar fi fost extrem de pretenţios cu igiena lui şi ca să scoată în evidenţă cât de îngrijorat era pentru soţia lui. Ambele indicii îl scăpară lui Stamper care, ca preşedinte de partid, văzuse dosarul privat al lui Colthorpe, ce includea informaţii privind plăţile regulate pe care le făcea unei mame singure, o fostă ospătăriţă într-o taverna rurală.

– Ca să fiu sincer, mă gândesc să renunţ la locul meu la următoarele alegeri. De dragul ei, bineînţeles. Dar ar fi mare păcat să văd că se iroseşte toată experienţa pe care am acumulat-o de-a lungul anilor. Mi-ar plăcea să găsesc o cale să... să mai pot contribui, nu ştiu. Să-mi fac datoria faţă de ţară. Şi faţă de partid, bineînţeles.

– Jeremy, la ce te-ai gândit? Stamper deja ştia exact în ce direcţie se îndrepta conversaţia.

– Sunt deschis la sugestii. Dar, evident, Camera Lorzilor ar părea o opţiune logică. Nu pentru mine, mai mult pentru micuţa mea doamnă. Ar însemna mult pentru ea după toţi anii aceştia. Mai ales când... ştii, s-ar putea să nu aibă mult timp să se bucure de asta.

Colthorpe încă stropea cu apă prin jur ca să lase impresia că totul era ceva neoficial şi reuşi să-şi ude partea din faţă a pantalonilor. Îşi dădu seama că începuse să se facă de râs şi opri robinetele cu o răsucire violentă, întorcându-se direct spre Stamper, cu mâinile în laturi şi cu apa picurându-i de pe manşetele ude.

– Tim, voi avea sprijinul tău? Şi susţinerea maşinăriei partidului?

Stamper se întoarse în altă direcţie şi se îndreptă spre uscătorul de mâini electric, zgomotul lui strident forţându-l pe Colthorpe să-l urmeze prin cameră şi pe amândoi să-şi ridice vocile.

– Jeremy, se vor retrage câţiva colegi la următoarele alegeri. Mă aştept ca mai mulţi dintre ei să-şi dorească un loc în Camera Lorzilor.

– Nu fac presiuni pentru mine, ci pentru soţia mea. Aş munci din greu la slujbă, n-aş trage chiulul ca mulţi alţii.

– Bineînţeles, în cele din urmă, depinde de Francis. Îi va fi greu să decidă între diferite cereri.

– Eu l-am votat pe Francis – asta era o minciună – voi fi loial.

– Vei fi? i-o trânti Stamper privindu-l peste umăr. Francis apreciază loialitatea mai mult ca orice.

– Absolut. Orice vreţi voi doi, bazaţi-vă pe mine!

Uscătoul de mâini îşi încetă brusc suflarea răguşită şi, într-o clipă, atmosfera deveni discretă, aproape ca de confesional. Stamper se întoarse ca să-l fixeze pe Colthorpe de la o distanţă de doar câţiva centimetri.

– Jeremy, putem să ne bazăm pe tine? Loialitatea e pe primul loc?

Colthorpe dădea din cap.

– Chiar şi când e vorba de rege?

– De rege? Îl cuprinse confuzia.

– Da, Jeremy, de rege. Deja ai văzut cum a clătinat barca. Şi Francis se teme că va fi mai rău. Palatului trebuie să i se amintească, foarte ferm, cine e la putere.

– Dar nu sunt sigur...

– Loialitate, Jeremy. Asta va face diferenţa dintre cei care vor obţine ce vor de la acest guvern şi cei care nu vor reuşi

asta. E o treabă neplăcută, chestia asta cu Palatul, dar cineva trebuie să se ridice şi să apere principiile constituţionale care sunt în joc. Vezi tu, Francis nu poate, nu formal şi public, nu ca prim-ministru. Asta ar crea o criză constituţională, ceea ce nu vrea. Singurul mod de a evita asta ar fi să pună pe cineva care nu e ministru, cineva cu vechime şi autoritate – cineva ca tine, Jeremy – să amintească Palatului şi publicului care e miza jocului. Măcar la atât are dreptul Francis să se aştepte de la susţinătorii lui loiali.

– Da, dar... Să intru în Camera Lorzilor atacându-l pe rege?

– Nu atacând. Ci amintindu-i de cele mai înalte principii constituţionale.

– Dar regele e cel care numeşte pairi...

– Numai la sfatul prim-ministrului. Regele nu-i poate refuza recomandările.

– E cam ca *Alice în Ţara Minunilor*...

– La fel e şi ce face acum Palatul.

– Am nevoie să mă gândesc un pic la asta...

– Ai nevoie de timp să te gândeşti să fii loial? Tonul lui Stamper era răstit şi acuzator. Buza i se strâmbă dispreţuitoare şi avea foc în ochii sinistri. Fără niciun cuvânt în plus, preşedintele partidului se întoarse pe călcâie şi porni spre uşă. Mâna lui era deja pe clanţa lucioasă din alamă, iar Colthorpe îşi dădu seama că ambiţiile lui erau distruse dacă uşa acelei conversaţii se închidea.

– O s-o fac! ţipă el. Tim, ştiu cui trebuie să fiu loial. O s-*o* fac. Respira greu din cauza tensiunii şi a confuziei, încercând să-şi recapete autocontrolul, ştergându-şi mâinile de pantaloni. Poţi să te bazezi pe mine, bătrâne.

Stamper îl privi fix pentru un moment, întinzându-şi buzele în cel mai rece zâmbet. Apoi închise uşa în urma lui.

CAPITOLUL 27

Se spune că Guy Fawkes a fost singurul om care a intrat vreodată în clădirea Parlamentului cu o intenție sinceră. Cred că această declarație e puțin nedreaptă față de arhiepiscopi. Cel puțin față de unii dintre ei.

Prânzul începuse excelent. Atât Mickey Quillington, cât și vărul lui primar, Lordul Chesholm de Kinsale, apreciau un vin roșu bun, iar pivnița restaurantului Camerei Lorzilor avea numeroase soiuri din care puteau alege. Se opriră la o sticlă de Leoville-Barton, dar nu putură să se hotărască între vinul din '82 și cel din '85. Prin urmare, comandaseră câte o sticlă din fiecare și se furișaseră ușor, spre după-amiază, în îmbrățișarea caldă a lambriurilor elegante din mahon și a personalului atent. Chesholm era cu douăzeci de ani mai bătrân decât Quillington și considerabil mai bogat, iar pairul mai tânăr și mai sărac sperase să folosească prânzul pentru lansarea unui apel la solidaritatea familială care ar fi implicat ca ruda lui să ia în arendă câteva sute de acri din terenul lui Quillington din Oxfordshire la un preț generos, dar, din păcate, tacticile lui dădură greș. Vinul roșu se dovedi mai mult decât putea suporta pairul mai în vârstă, care nu se concentra

şi tot exclama că el nu locuia în Oxfordshire. Nota de plată, deşi subvenţionată substanţial, reflectă natura excepţională a vinului şi Quillington se simţi rănit. Poate bătrânul nemernic avea să-şi vină în fire până la vremea ceaiului.

Mergeau la Cameră ca să-şi exprime obiecţiile la adresa un proiect de lege care căuta să interzică total vânătoarea de vulpi, iar dezbaterea era de mult timp în curs de desfăşurare când ei îşi ocupară locurile în băncile din marochin roşu-închis ale încăperii în stil gotic. În câteva minute, Chesholm adormi, iar Quillington se sprijini pe genunchi în timp ce ascultă, din ce în ce mai indignat, un fost lector de Politehnică, recent ridicat la rangul de pair pe viaţă pentru sârguinţa lui în studiul problemelor sindicatului. Acesta tocmai îşi expunea opiniile cu privire la decăderea şi corupţia celor care încă se credeau stăpânii ţării prin drept divin. Dezbaterile din Camera Lorzilor sunt conduse într-un stil mult mai mult mai pompos şi mai puţin răutăcios decât cele din Camera Inferioară, cum se cuvine atmosferei ei aristocratice şi aproape familiale, dar lipsa obrăzniciei făţişe nu îi împiedica pe pairi să-şi exprime punctul de vedere cu forţă şi eficacitate. De pretutindeni din Cameră se auzi un murmur de mândrie rănită, ca de mistreţ încolţit, căci încăperea era mult mai populată ca de obicei, un număr impresionant de pairi ereditari şi nobili provinciali de prin circumscripţii rurale îndepărtate fiind prezenţi special cu ocazia dezbaterii proiectului de lege privind interzicerea vânătorii de vulpi. Asemenea manifestări ale emoţiilor erau rare în Camera Superioară, dar la fel de neobişnuită era şi marea concentraţie de pairi, cu excepţia funeraliilor de stat sau a nunţilor regale. Camera Lorzilor nu arăta ca de obicei, poate că nu era nici în cea mai bună formă, dar lorzii erau cu siguranţă mai curtenitori ca niciodată.

Quillington își drese glasul; dezbaterea amenința să-i strice buna dispoziție căpătată de la vinul roșu. Pairul de la Politehnică își extinse atacul de la vânătoarea de vulpi ca atare la cei care vânau vulpile, iar lui Quillington nu-i convenea deloc treaba asta. El nu era genul care călca în picioare drepturile altora – nu dăduse afară niciun muncitor de la fermă sau dintr-o casă închiriată și plătise pentru orice pagubă provocată accidental în timpul vânătorii. La naiba cu omul acela, membrii familiei Quillington fuseseră niște vajnici apărători ai domeniului lor. Asta îi costase averea și sănătatea tatălui lui, iar mama lui nu rămăsese cu nimic altceva în afara lacrimilor ei de văduvă. Iar nerodul acesta, care-și petrecuse toată viața profesională într-o sală de lectură supraîncălzită, trăind dintr-un salariu compensat cu rata inflației, îl acuza acum că era doar un tâlhar. Era prea mult, al naibii de mult. Acest gen de lingușeală și de insinuare insolentă durase prea mult, aducându-i aminte de un tip de luptă de clasă care era depășit de cincizeci de ani.

– Chesy, e timpul să-i punem la locul lor, nu crezi? Aproape fără să-și dea seama, Quillington se ridică în picioare.

– Dezbaterea aceasta este doar cu numele despre vânătoarea de vulpi, aceasta este doar o scuză. În spatele ei se află un atac insidios asupra tradițiilor și valorilor care au ținut nu doar țara noastră unită, au ținut nu doar Camera unită, ci au ținut și toată societatea noastră unită. Există sabotori în ținut, unii chiar printre noi aici – evită intenționat să se uite la vorbitorul dinaintea lui, ca toți să știe exact ce voia să spună –, care, în numele democrației, își forțează opiniile limitate și militante asupra restului oamenilor, majoritatea tăcută care este adevărata și glorioasa coloană vertebrală a Marii Britanii.

Își linse buzele, iar obrajii i se aprinseră, în parte de la Leoville-Barton, în parte de la emoția sinceră care reuși să

acopere anxietatea pe care o simțea de obicei când vorbea în public și care, de mai multe ori, îl lăsase fără cuvinte sau îl făcuse să se bâlbâie chiar și la deschiderea festivalului sătesc anual.

– Ei vor revoluție, nimic mai puțin. Ei vor abandona tradițiile noastre, vor aboli Camera, ne vor încălca drepturile. Quillington flutură un deget spre tronul acoperit cu baldachin care domina un capăt al sălii, acum gol și dat uitării. Ei caută să reducă la tăcere și insignifianță Familia noastră Regală.

Câțiva lorzi ridicară din sprâncene la unison. Regulile discuției despre Familia Regală erau foarte restrictive, mai ales într-o dezbatere despre vânătoare.

– La subiect, domnul meu, bombăni cineva un avertisment.

– Dar, nobili lorzi, acesta *este* subiectul meu, protestă Quillington. Nu suntem aici ca să fim de acord cu tot ce vine din Camera Inferioară. Suntem aici ca să oferim consiliere, sfaturi, avertismente. Și facem asta, la fel cum face și monarhul, pentru că reprezentăm adevăratele interese pe termen lung ale acestei țări. Noi reprezentăm valorile care au adus măreția țării noastre de-a lungul secolelor precedente și care vor continua să ne ghideze în următorul secol. Nu suntem aici ca să fim influențați de fiecare modă trecătoare și de fiecare moft. Noi nu ne-am lăsat corupți și nu trebuie să ne prefacem că reprezentăm interesele tuturor oamenilor sau că facem promisiuni pe care știm că nu le putem respecta, pentru a fi aleși. Noi suntem aici ca să reprezentăm ceea ce este imuabil și constant în societate.

Murmure de acord se auziră din băncile aglomerate din jurul lui Quillington. Lordul cancelar bătu darabana în timp ce se înfoie în toată splendoarea lui, cu perucă și blană de hermină, de pe scaunul lui umplut cu lână; discursul era foarte neobișnuit, dar extrem de distractiv în același timp.

– Poate părea o cale lungă de la comploturile sabotorilor vânătorii până la atacurile la adresa Palatului Buckingham, dar cum ambele au avut loc recent, ar trebui să rămânem fermi în credința noastră, nu să fugim la adăpost, ca niște paraziți speriați. Brațele lui lungi și subțiri erau întinse teatral departe de corp, de parcă ar fi încercat să le atragă simpatia. Nici nu era nevoie să încerce prea tare, pairii deja făceau semne de aprobare din cap și-și loveau ușor genunchii în semn de încurajare. Atât Camera, cât și Familia Regală sunt aici ca să apere aspectele durabile ale interesului național neîntinat de egoism. Această Cameră nu trebuie să se plece în fața puterii banilor și a intereselor comerciale! Pairul de la Politehnică era deja în picioare, gata să intervină cu prima ocazie. Era sigur că Quillington avea să meargă prea departe. Acesta continuă: Nu noi mituim publicul cu propriii lui bani, noi suntem aici ca să apărăm publicul împotriva risipei și a minciunii. Și nicicând această datorie n-a fost mai urgentă ca acum, când avem un nou cabinet și un prim-ministru care nici măcar nu au fost aleși de popor. Lăsați-l să meargă prin țară promițând să castreze monarhul și să desființeze Camera Lorzilor dacă îndrăznește, dar, până nu câștigă acel drept și acea putere prin alegeri, dați-ne voie să nu-i permitem să facă pe tăcute și în secret ceea ce nu a putut face încă în mod public.

Pairul de la Politehnică decise că suportase destul. Nu era sigur ce lege încălca Quillington, dar atmosfera din Cameră se încinsese, iar strigăte de sprijin pentru Quillington veneau din toate părțile. Pairul de la Politehnică simți dintr-odată cum Camera se strângea în jurul lui ca boxa acuzaților dintr-o sală de judecată.

– Liniște! Nobilul lord trebuie să se controleze, interveni el.

– De ce...? Nu, lăsați-l să continue... Permiteți-i să termine... Lui Quillington i se ofereau sfaturi și încurajări din toate părțile, în timp ce pairul de la Politehnică sări în picioare, strigând de se auzi prin toată Camera și agitându-și degetul în zadar. Quillington câștigase, iar el știa asta.

– Am terminat, lorzii mei. Nu vă uitați datoria, nici loialitatea față de rege și nici sacrificiile pe care voi și strămoșii voștri le-ați acceptat pentru această măreață națiune. Proiectul acesta nenorocit este ocazia de a le aminti și celorlalți că nu ați uitat să faceți ca leul să ragă din nou!

Se așeză în timp ce pairii își luară ordinele de zi și loviră tare cu ele în băncile acoperite cu piele din fața lor ca să-și arate aprobarea.

Zgomotele ordinelor lovind băncile în stânga și în dreapta îl făcură pe bătrânul Chesholm să tresară și să se trezească din somn.

– Ce? Ce-a fost asta? Mickey, am pierdut ceva?

– Doamnă președintă, la ordine!

– La ordine, domnule Jeremy Colthorpe.

Vocea stridentă a președintei acoperi zarva din Camera Comunelor, în timp ce parlamentarii se plimbau prin jur pregătindu-se să voteze după o dezbatere provocată de opoziție cu privire la locuințele care nu corespundeau standardelor, discuție care se întinsese pe trei ore furtunoase. În mod normal, președinta Camerei era neiertătoare în legătură cu chestiunile de pe agendă care provocau diviziuni și, într-adevăr, regulile străvechi ale Camerei făceau problematice aceste întreruperi prin cererea ca parlamentarul să aibă capul acoperit – pentru a fi văzut mai bine, așa scria în cartea cu reguli; ca să-i abată pe leneșii care pierdeau vremea, conform bunului-simț. Dar

Colthorpe era un parlamentar foarte vechi şi nu un buclucaş renumit; stătea sfidător şi oarecum absurd îmbrăcat şi cu o pălărie cu calotă înaltă pliabilă pe care o ţinea cu el special pentru acel scop. Ordinele aveau adesea un element de comedie şi forfota din Cameră se potoli când membrii parlamentului se hotărâră să asculte ce îl supăra pe bătrân.

– Doamnă preşedintă, în rare ocazii apare o chestiune care este de o asemenea importanţă pentru activitatea Camerei şi dumneavoastră decideţi că este necesar ca ministrul responsabil să fie chemat în faţa noastră pentru a răspunde pentru ea. Cred că prezenta chestiune solicită exact acest tratament special.

Dar era mai mult decât atât. Veştile despre discursul lui Quillington circulaseră prin ceainăriile şi barurile Casei Comunelor, în timp ce Colthorpe încă mai avea mustrări de conştiinţă pentru că făcuse un târg atât de prost cu Stamper; îşi spuse că nu avea multă experienţă la ploconirea în faţa agenţilor imobiliari şi ştia că intrase într-o încurcătură. Ascultase veştile despre vorbele pairilor cu sentimentul unui om care se îneacă în mare şi tocmai aude sunetul unui vapor apropiindu-se; se grăbi să-l găsească pe Stamper, temându-se că îl va găsi altcineva înaintea lui. În patruzeci de minute se întoarse în Cameră şi era în picioare.

– Mai devreme, în această după-amiază, un nobil lord a acuzat această Cameră de corupţie şi de a căuta să-i deposedeze atât pe Lorzi, cât şi pe Maiestatea Sa Regele de drepturile lor constituţionale, pretinzând că Maiestatea Sa a fost redus la tăcere într-un mod abuziv. O asemenea provocare la acţiunile acestei Camere şi la rolul prim-ministrului este ca şi cum...

– Aşteptaţi un minut! Doamna preşedintă îi ordonă lui Colthorpe să tacă cu un accent lent de Lancashire. Nu am

auzit nimic despre asta. Nu este corespunzător. Știți că este împotriva regulilor Camerei să discutăm chestiuni care au legătură cu persoana regelui.

– Aceasta nu este o chestiune personală, ci o chestiune constituțională de cea mai mare importanță, doamnă președintă. Drepturile acestei Camere au fost stabilite prin convenții și tradiții în cursul multor ani. Când sunt contestate, trebuie apărate.

– Cu toate astea, trebuie să văd ce s-a spus înainte de a permite să continue asta. Președinta îi făcu semn lui Colthorpe să stea jos, dar el nu voia să se abată din drumul lui.

– Doamnă președintă, întârzierea și deraierea ne pune în pericol. Acesta e doar încă un exemplu al tendințelor de interferență ale monarhiei moderne...

– Destul! Ea se ridică în picioare, holbându-se furioasă peste ochelarii în formă de semilună, cerând ca Colthorpe să se potolească.

– Dar, doamnă președintă, trebuie să ni se permită să răspundem atacurilor împotriva noastră, indiferent de sursa acelor atacuri. Dezbaterea, aparent despre vânătoarea de vulpi, a fost transformată într-un atac direct împotriva acestei Camere. Acum, doamnă președintă, nu doresc să contest integritatea celui care dorește să facă asemenea atacuri...

Ei îi plăcu felul cum suna asta și ezită.

– Presupun că este posibil, continuă Colthorpe, să îți pese cu pasiune de bunăstarea țării și de pe spatele unui cal când vânezi vulpi. Se auzi un murmur amuzat de sprijin din băncile din jurul lui. Ar fi posibil și să te identifici cu condiția grea a oamenilor fără adăpost din luxul unui palat – de fapt, al mai multor palate. Nu pot să neg că ar fi posibil ca faptul că ești plimbat prin țară în limuzine cu șofer și trenuri private cu

patruzeci de vagoane să îţi permită să ai o înţelegere unică a problemelor celor ţintuiţi în scaunele cu rotile...

– Patruzeci de vagoane? întrebă o voce. Pentru ce naiba are nevoie de patruzeci de vagoane?

Doamna preşedintă se ridică din nou în picioare, înălţându-se pe vârfuri, parcă, încercând să-şi sporească autoritatea, şi îşi îndreptă furioasă ochelarii în direcţia lui, dar Colthorpe, cu vocea ridicată, o ignoră.

– Ar fi posibil şi ca oamenii care trăiesc doar pe spatele plătitorilor de taxe şi care nu plătesc nicio taxă să-i acuze de lăcomie şi egoism pe cei care o fac. E posibil, doamnă preşedintă, dar nu e mai probabil ca toate astea să fie încă o grămadă din îngrăşământul acela organic care se împrăştie peste tot prin grădinile Palatului?

Strigătele de „Linişte! Linişte!" ale preşedintei se pierdură în tărăboiul iscat.

– Dacă onorabilul domn nu îşi reia locul imediat, voi fi forţată să-l nominalizez, rosti ea ameninţându-l pe Colthorpe cu procedura care l-ar fi dat afară din parlament pentru tot restul săptămânii. Dar deja era prea târziu. Când Colthorpe se uită spre balconul presei, văzu scribii scrijelind cu furie în carnetele lor de notiţe. O grămadă aveau să-l aştepte la ieşirea din Cameră. Îşi prezentase punctul de vedere; urma să fie numit în fiecare ziar de dimineaţă.

– Linişte! Li-ni-şte! strigă preşedinta.

Cu o plecăciune de o mare demnitate, spera el, care făcu pălăria să-i pice de pe cap şi să se rostogolească pe podea, Colthorpe îşi reluă locul.

CAPITOLUL 28

Loialitatea e ca doctrina celibatului, uşor de proclamat, dar al naibii de greu de respectat.

Telefonul sună tocmai când Landless se lăsase pe mâna frizerului său şi nu-i plăcea să fie deranjat în astfel de momente. Secretara lui îşi imagina că neplăcerea de a fi deranjat în acele momente era provocată de jenă, căci frizerul, care-l vizita pe omul de afaceri o dată la două săptămâni la biroul lui, era ceea ce ea numea „sensibil". Dar Landless nu avea nicio problemă cu asta. Quentin era singurul frizer care reuşea să-i ţină părul ca sârma sub control fără să-l încarce cu geluri unsuroase şi, oricum, reputaţia lui Landless cu femeile era suficient de solidă ca să supravieţuiască contactului cu un homosexual afectat. Însă frizerul era un bârfitor neruşinat şi notoriu care avea o grămadă de poveşti despre ceilalţi clienţi importanţi ai săi, toţi părând să-l considere un fel de confesor pentru vieţile lor sexuale. Landless nu înceta să se mire de ceea ce alţii recunoşteau sau începeau să fantazeze doar sub influenţa şamponului şi a unui masaj profesionist al scalpului. El îşi ţinea gura închisă şi asculta. Tocmai asculta cu atenţie un raport fascinant despre ce părţi ale corpului îşi rădea cea mai

cunoscută vedetă de telenovele din țară și în ce forme, când sunetul telefonului îi distrase atenția.

Era redactorul-șef al ziarului lui, care îi cerea un sfat pentru a-și salveze propria piele, ca de obicei. Dar Landless nu obiectă, nu și de această dată. Până la urmă, acesta era subiectul lui.

– Ceilalți cum abordează subiectul? mârâi el.

– Nimeni nu știe. E ceva ieșit din comun.

Chestiunea îi implica pe rege, pe prim-ministru, Camera Lorzilor și Camera Comunelor – arhiepiscopul încă nu era implicat, dar, fără îndoială, *Sun* și *Mirror* aveau să găsească vreo conexiune. Totuși, povestea fusese provocată de două nulități – puțini auziseră de Colthorpe, nimeni de Quillington. Era o problemă sensibilă, poate un articol pe pagina parlamentară?

– Vreo indicație din Downing Street?

– Sunt prudenți. N-au nicio treabă cu asta, insistă ei. Acestea sunt chestiuni serioase și ei înțeleg că trebuie raportate și așa mai departe, dar sugerează că Quillington e un prost, iar Colthorpe a exagerat. Nu vor să se repete ce s-a-ntâmplat înainte de Crăciun.

– Dar n-au cerut nici s-o condimentăm?

– Nu.

– Colthorpe a încercat să schimbe subiectul de la o națiune divizată la problema banilor. Un lucru prea deștept ca să-i fi trecut prin cap de unul singur. Încearcă să vadă de unde bate vântul.

– Și noi ce facem?

Nu conta atât de mult ceea ce îi promisese lui Quillington, era mai mult instinctul unui om care fusese obișnuit cu luptele de stradă toată viața lui, obișnuit să recunoască diferența dintre umbrele care ofereau adăpost și cele care ascundeau dușmanul. Avea încredere în instinctele lui, iar acestea îi spuneau că

printre acele umbre pândea figura lui Francis Urquhart. Dacă Landless ar fi făcut puțină lumină în jur, cine știe ce-ar fi găsit. Oricum, avea o grămadă de bani investiți în Familia Regală și nu ar fi primit dividende dacă Familia Regală nu oferea știri. Știri bune, rele, indiferente, nu-l interesa – atât timp cât erau știri.

– Hai să facem senzație. Titlu principal pe prima pagină.

– Crezi că e atât de important?

– O să facem noi să fie atât de important.

Se auzi o respirație agitată la capătul liniei telefonice, căci redactorul încerca să țină pasul și să înțeleagă logica patronului lui.

– PAIRII ÎL ATACĂ PE URQUHART? sugeră el încercând câteva titluri. PRIM-MINISTRUL NU E ALES ȘI NICI NU E ELIGIBIL, SPUN ALIAȚII REGELUI?

– Nu, tâmpitule. Acum șase săptămâni spuneam lumii ce ființă bună și nobilă era. Nici măcar cititorii noștri nu vor crede că din Roger Rabbit a ajuns dintr-odată Rasputin. Trebuie să fie un titlu echilibrat, corect, autoritar. Dar măreț.

– Vrei să știi și atitudinea celorlalți față de asta. Era o presupunere, nu o întrebare: avea să fie o primă pagină cum nu ar fi fost alta la competiție.

– Nu, nu la asta, îi răspunse Landless gânditor. Împrăștie vestea în redacție.

– Dar asta însemnă că va ajunge pe Fleet Street în mai puțin de o oră. Amândoi știau că existau ziariști în redacție care primeau mită pentru a alerta publicațiile rivale în legătură cu ce se întâmpla, la fel cum ei plăteau pentru informații de culise din cealaltă direcție. O să se ia toți după noi. O să creadă că punem ceva la cale, că știm ceva ce ei nu știu. Nimeni nu

va vrea să rămână pe dinafară, o să fie folosit pe fiecare primă pagină?

– Exact. O să fie un succes pentru că noi o să-l facem să fie un succes. Fără părtinire, corect, în interesul național. Până când va veni vremea să luăm partea cuiva, scandalul pe care o să-l facem o să-i dea domnului Urquhart coșmaruri luni de zile. Atunci o să ne asigurăm nu numai că n-o să fie ales, ci și că n-o să fie eligibil.

Puse telefonul înapoi în furcă și se întoarse la Quentin, care se proptise pe un perete îndepărtat al băii private, uriașe și acoperite cu marmură, părând absorbit în căutarea unei gene răzlețe.

– Quentin, îți amintești de regele Edward al II-lea?

– Vă referiți la cel pe care l-au însemnat cu vătraiul înroșit în foc? Își strânse buzele de scârbă când își aminti de legenda măcelăririi lui sordide.

– Dacă aud că un cuvânt din conversația asta a răsuflat în afara acestor pereți, tu o să devii Quentin I. Și o să-ți administrez vătraiul personal. Ai înțeles?

Quentin încercă cu greu, foarte greu, să-și imagineze că ziaristul glumea. Zâmbi încurajator, dar primi în schimb doar o privire fixă și susținută care nu lăsa loc niciunei îndoieli. Quentin își aminti că Landless nu glumea niciodată. Se apucă din nou de tunsul părului și nu mai spuse niciun cuvânt.

Intră chiar ea cu edițiile de dimineață ale ziarelor. Se ciocnise de mesager pe scări.

– Mă bucur să vă-ntâlnesc din nou, domnișoară.

„Din nou" – lui Sally i se păru că detecta o inflexiune nedreaptă în acele cuvinte. Poate era doar în imaginația ei – sau se simțea vinovată? Nu, nu se simțea vinovată. Hotărâse cu

mult timp în urmă să nu-şi conducă viaţa după coduri şi reguli pe care alţii le ignorau cu atâta indiferenţă. Nu datora nimic nimănui şi nu avea niciun rost să fie singura fecioară săracă din cimitir.

El întinse ziarele unul lângă altul pe podea şi rămase cu privirea asupra lor destul de mult timp, pierdut în gânduri.

– Sally, a început, îi spuse el în cele din urmă. Ea observă o urmă de teamă. În curând va fi prea târziu ca să mai dăm înapoi.

– Ne îndreptăm spre victorie.

– Sau spre iad.

– Haide, Francis, asta ţi-ai dorit. Ca oamenii să înceapă să-şi pună întrebări.

– Nu mă înţelege greşit. Nu sunt descurajat, doar puţin precaut. Până la urmă, sunt un englez şi el e regele meu. Şi se pare că nu suntem singurii care ne punem întrebări. Cine e Quillington ăsta, pairul ăsta necunoscut aşa de pornit?

– Nu ştii? E fratele bărbatului care, după cum se spune, e destul de apropiat de prinţesa Charlotte ca să ia toate răcelile de la ea. E tot timpul în rubricile mondene.

– Tu citeşti rubricile mondene? Era surprins; asta era una dintre cele mai puţin atrăgătoare trăsături ale Mortimei la micul dejun. Se uită de aproape la Sally, întrebându-se dacă va avea vreodată şansa să mănânce micul dejun cu ea.

– Mulţi dintre clienţii mei trăiesc prin ele. Se prefac că sunt supăraţi când apar în rubricile mondene, dar sunt ofensaţi când nu se-ntâmplă asta.

– Aşadar, Quillington e omul regelui, nu-i aşa? Şi oamenii regelui deja răspund chemării la luptă. Încă se uita din picioare pe ziare.

– Francis, apropo de clienți, ai spus că o să mă prezinți unor contacte noi, dar nu am întâlnit pe nimeni în afara mesagerului ocazional și a femeii care aduce ceaiul. Din nu știu ce motiv, se pare că ne petrecem tot timpul singuri.

– Nu suntem niciodată cu adevărat singuri. E imposibil în locul ăsta.

Ea veni prin spatele lui și își lăsă mâinile să alunece în jurul pieptului lui, îngropându-și fața în bumbacul aspru și curat al cămășii lui. Îi putea simți mirosul masculin de mosc amestecat cu amidon de pin și parfum discret de apă de colonie și simți cum temperatura corpului lui deja creștea. Știa că el se bucura de pericol pentru că-l făcea să simtă că n-o cucerea doar pe ea, ci, prin ea, lumea întreagă. Faptul că, în orice moment, un mesager sau un funcționar de stat ar fi putut intra peste ei din greșeală îl făcea mai prezent și îi sporea dorința; în timp ce o poseda, se simțea invincibil. Urma să vină vremea când se va simți așa tot timpul, când se va lipsi de precauție și nu va recunoaște alte reguli decât ale lui și, chiar când va ajunge în vârful puterii, va începe să alunece în jos, spre înfrângere. Asta se întâmpla cu toți. Încep să se convingă că fiecare nouă provocare nu mai e nouă, ci doar o repetare a bătăliilor vechi deja purtate și câștigate. Mințile lor încep să se închidă, pierd legătura cu realitatea și flexibilitatea și nu mai sunt receptive la pericolele cu care se confruntă. Viziunea devine o repetiție învechită. Nu i se întâmplase lui Urquhart, nu încă, dar i se va întâmpla cândva. Pe ea nu o deranja să fie folosită atât timp cât și ea îl putea folosi și atât timp cât își amintea că și asta, ca toate lucrurile, nu putea dura la nesfârșit. Își lăsă mâinile în jos, pe pieptul lui, vârându-și degetele între nasturii cămășii lui. Prim-miniștrii sunt întotdeauna împinși de la spate, la început de propria lor vanitate și de simțul invulnerabilității și, în cele

din urmă, de electorat sau de colegii și prietenii lor politici. Deși nu de rege, nu de mulți ani.

– Sally, nu-ți face griji pentru clienții tăi. O să rezolv asta.

– Mulțumesc, Francis. Ea îi sărută ceafa, iar degetele ei încă mai coborau pe nasturii lui de parcă ar fi exersat o gamă la pian.

– Îți înțelegi slujba extraordinar de bine, șopti el.

– Doamna Urquhart nu e prin preajmă?

– Își vizitează sora. În Fife.

– Mi se pare că-i departe.

– Este.

– Înțeleg.

Ea rămase fără nasturi. El încă stătea în picioare, cu ziarele la picioare, cu fața la ușă ca Horațiu pe pod, gata să înfrunte orice intrus, simțindu-se atotputernic. Când era așa, știa că nimic nu mai conta pentru el. O parte din el își dorea ca ușa să se deschidă și ca toți cei de pe Downing Street să-l vadă cu această femeie mult mai tânără și dorită și să înțeleagă că era un bărbat adevărat. Poate nu-și dăduse seama că ei încetaseră să dea buzna cu mesajele lor interminabile și cu hârtiile cabinetului în timp ce ea era acolo, găsind întotdeauna o scuză să telefoneze înainte sau, pur și simplu, să nu se mai deranjeze să vină până la el. Știau, bineînțeles că știau. Dar poate că el nu știa că ei știau. Poate că deja pierdea contactul cu realitatea.

– Francis, îi șopti ea la ureche. Știu că e târziu. Va fi întuneric, dar... Întotdeauna mi-ai promis că o să-mi arăți cabinetul. Scaunul tău special.

El nu-i putu răspunde. Degetele ei îl lăsară fără glas.

– Francis? Te rog...

CAPITOLUL 29

Un monarh e dezavantajat când scapă săpunul. Ce face când nu e niciun valet să-l ridice pentru el?

Iarăși nu dormise. Și știa că începuse să exagereze în legătură cu anumite lucruri. Lucruri ridicole cum ar fi cana pentru spălatul pe dinți. Valetul o schimbase, pur și simplu, presupunând că știa ce era mai bine pentru el, așa cum făceau cu toții. Provocase o ceartă urâtă și plină de răutate, iar acum se simțea rușinat. Își căpătase cana înapoi, dar, în schimb, își pierduse echilibrul și demnitatea. Dar, cumva, faptul că știa ce se întâmpla cu el părea doar să înrăutățească situația.

Oglinda de la baie arăta o față trasă și îmbătrânită, ridurile din jurul ochilor erau ca niște gheare răzbunătoare, iar focul din el – înăbușit și stins. Când își studie propria imagine, văzu reflectată fața tatălui lui, aprigă, nestăpânită, neînduplecată. Tremură. Îmbătrânea chiar înainte să-și fi început viața cum trebuie, o viață petrecută așteptând ca părinții lui să moară exact așa cum copiii lui așteptau acum ca el să moară. Dacă ar fi murit în acea zi, ar fi avut loc funeraliile de stat uriașe la care ar fi plâns milioane de oameni. Dar câți și-ar fi amintit de el? Nu de el ca rege doar cu numele, ci de el ca om?

Pe când era copil, avusese niște compensații. Își amintea jocul lui preferat, când alerga prin fața gărzii Palatului, fiind salutat tot timpul cu zornăitul cizmelor târșâite și cu brațele ridicate până când și el, și soldatul rămâneau fără răsuflare. Dar nu avusese niciodată o copilărie normală, fusese singur și nu putuse să aibă lucruri normale ca toți ceilalți copii, iar acum erau hotărâți să-l priveze și de bărbăția lui. Se uita la televizor, dar nu înțelegea jumătate din reclame. Erau ca un șuvoi de mesaje despre credite ipotecare, planuri de economisire, distribuitoare automate de bani, lichide noi pentru spălare și înălbire și dispozitive care reușeau să zugrăvească în colțurile dificile. Era ca și cum acele mesaje veneau de pe altă planetă. Deja avea cea mai moale marcă de hârtie igienică, dar nu avea nici cea mai vagă idee de unde ar fi putut s-o cumpere. Nici măcar nu trebuia să scoată capacul de pe pasta de dinți dimineața sau să schimbe o lamă de ras. Totul se făcea pentru el, totul. Viața lui era ireală, cumva irelevantă, o colivie aurită plină de tristețe.

Chiar și fetele pe care ei le găsiseră ca să-l ajute cu lucrurile de bază îi spuseseră „Sire", nu numai când se întâlniseră prima dată în public, ci și mai târziu, când erau singuri, în pat, cu nimic altceva între ei decât sudoarea entuziasmului, când îi arătau cum își petrecea restul lumii timpul liber.

Făcuse tot ce se putuse, tot ce se așteptase de la el și mai mult decât atât. Învățase limba galeză, mersese prin munți, era căpitanul propriei nave, pilotase elicoptere și sărise din avioane de la 1 500 de metri, prezidase comitete de caritate, inaugurase secții de spital și dezvelise plăci comemorative, râsese la umiliri și imitații lamentabile, ignorase insultele, își mușcase buza la minciunile răutăcioase despre familia lui și întoarse și celălalt obraz, se târâse pe burtă prin noroiul și mocirla de pe terenurile pentru antrenamente militare așa cum se așteptă să

se târască şi prin noroiul şi mocirla de pe Fleet Street. Făcuse tot ceea ce ei îi ceruseră să facă, dar tot nu era îndeajuns. Cu cât se străduia mai mult, cu atât deveneau mai crude batjocurile şi înţepăturile lor. Slujba şi aşteptările lor deveniseră prea grele pentru orice om.

Se uită la capul lui osos şi cu chelie, foarte asemănător cu al tatălui lui, şi la ochii lăsaţi. Văzuse deja ziarele de dimineaţă, relatările dezbaterilor, speculaţiile şi insinuările, aerele liderilor de opinie care ori discutau despre el ca şi cum l-ar fi cunoscut atât de bine că puteau vedea ce era în sufletul lui, ori îl tratau de parcă el, omul, pur şi simplu nu exista. Era sclavul lor, o posesiune pe care o expuneau când era în interesul lor să le semneze legislaţia, să taie panglicile şi să-i ajute să-şi vândă ziarele. Nu i-ar fi permis să se alăture restului lumii, dar îl privau şi de simpla consolare de a fi singur.

Ochii lui, odată albaştri şi limpezi, erau congestionaţi din cauza oboselii şi a îndoielii. Cumva, trebuia să-şi găsească curajul şi o cale de ieşire înainte ca ei să-l distrugă. Dar nu exista nicio cale de ieşire pentru un rege. Încet, mâna începu să-i tremure incontrolabil, în timp ce gândurile i se încurcau, confuze, iar cana pentru spălatul pe dinţi îi tremura în mâna nesigură. Degetele umede se strânseră până se albiră în jurul porţelanului, luptându-se să-şi recapete controlul, dar totul aluneca, iar cana zbură de parcă ar fi fost posedată, atinse uşor marginea băii şi sări pe podeaua acoperită cu gresie. El se holbă la ea, captivat, de parcă ar fi urmărit spectacolul unui balet tragic. Cana făcu câteva sărituri mici, toarta sărindu-i încolo şi-ncoace, făcându-i semne, bătându-şi joc de el, până când, cu un salt extravagant şi disperat, se răsuci şi se sparse într-o sută de cioburi furioase şi sălbatice. Până la urmă rămăsese fără cana lui preferată pentru spălatul pe dinţi. Şi era vina lor.

CAPITOLUL 30

Când va muri, se vor alinia pe străzi sute de mii ca să-şi onoreze regele căzut. Bineînţeles că voi fi cu ei când va trece sicriul. Voi dori să mă asigur că a murit.

Ianuarie: a treia săptămână

– Tim, n-aş fi putut să fac asta la finala cupei? Ştii cât urăsc fotbalul. Urquhart deja trebuia să ridice vocea ca să se facă auzit prin mulţime şi meciul nici măcar nu începuse.

– Finala e abia în mai şi nu avem timp. Ochii sclipitori ai lui Stamper cercetară repede terenul. N-avea să lase smiorcăielile şefului lui să-i răpească bucuria acestui moment; fusese un suporter pasionat de pe vrema când nu era mai mare decât o minge de fotbal. Oricum, făcea parte din strategia lui să-l facă pe Urquhart să pară un om al poporului, un prim-ministru care ieşea să se distreze alături de ceilalţi oameni. Mass-media avea să se plictisitească în cele din urmă să tot primească acest mesaj mură-n gură, dar, credea Stamper, nu până în martie. Aceasta era ocazia ideală, un meci de calificare în Campionatul European, în lumina reflectoarelor, împotriva marii rivale Germania, cu pasiunile războaielor victorioase şi

a înfrângerilor la Cupa Mondială reaprinse pe terase și în fața televizoarelor prin fiecare circumscripție electorală. Cum îi amintise recalcitrantului Urquhart de mai multe ori, poate că fanii fotbalului nu aveau atâția bani ca publicul de la operă, dar aveau mult mai multe voturi, iar Urquhart era acolo ca să fie văzut ajutându-i să apere onoarea națiunii.

Strigătele îi învăluiră când publicul se ridică în val în tribune, sărind de pe scaune așa cum strămoșii lor porniseră la atac la Somme, Verdun, Vimy Ridge și în nenumărate ciocniri sângeroase cu hunii. Loja VIP era plină de birocrați supraponderali din fotbal, de o gamă largă de băuturi pe jumătate consumate și de reviste cu ultimele știri despre ligamente sucite și alte bârfe de vestiar distorsionate. Niciuna dintre astea nu era pe gustul prim-ministrului și stătea cocoșat, părând să se fi retras în moliciunea confortabilă a paltonului, dar, când Stamper se aplecă peste umărul lui Urquhart din scaunul lui, își descoperi șeful absorbit de ecranul unui televizor în miniatură, cu latura mai mică de opt centimetri. Se uita la știrile de seară.

– E prea bătrână pentru bikini, dacă vrei să știi părerea mea, glumi Stamper.

Ecranul de cristale lichide strălucea, dezvăluind o fotografie făcută de un paparazzo, un pic tremurată din cauza efectului teleobiectivului, dar care o arăta, fără îndoială, pe prințesa Charlotte făcându-și de cap pe o plajă retrasă. Culorile tropicale erau superbe.

– Tim, nu ești drept cu Familia noastră Regală. Nu face nimic necuviincios. Până la urmă, nu e o crimă pentru o prințesă să fie văzută pe o plajă cu un însoțitor bronzat chiar dacă, din întâmplare, el e mult mai tânăr și mai suplu decât ea. Nici nu contează că săptămâna trecută schia la Gstaad. Tu, pur și

simplu, nu realizezi cât de grea e munca Familiei Regale. Și condamn invidia tipică și neplăcută a britanicilor doar pentru că noi stăm aici până ne îngheață coaiele în ianuarie, în timp ce țara intră în recesiune; nu înseamnă că ar trebui să-i criticăm pe cei care, întâmplător, sunt mai norocoși decât noi.

– Mă tem că alții nu vor fi la fel de generoși ca tine!

Urquhart își strânse pătura în jurul genunchilor și luă o înghițitură dintr-un termos cu cafea fierbinte amestecată cu mult whisky. Se putea preface că era tânăr când o călărea pe Sally, dar aerul rece al nopții îl dezbrăca fără milă de asemenea prefăcătorii. Răsuflarea lui se transforma în norișori.

– Tim, mă tem că ai dreptate. Sunt tot mai multe povești senzaționale despre câte vacanțe a avut în ultimul an, câte nopți și-a petrecut în diferite părți ale țării, departe de prinț, și când și-a văzut ultima dată copiii. Presa de scandal poate vedea orice într-o poză nevinovată de vacanță.

– Bine, Francis. Ce naiba pui la cale?

Urquhart se întoarse pe locul lui pentru ca Stamper să-l poată auzi mai bine prin zgomotul din jurul stadionului. Mai luă o gură de cafea.

– M-am gândit. Acordul din Lista Civilă expiră în scurt timp și tocmai am început să renegociem venitul Familiei Regale pentru următorii zece ani. Palatul a făcut o ofertă destul de umflată, bazată pe ceea ce unii ar spune că e o prognoză supraevaluată a inflației în următorii ani. Bineînțeles, e doar o poziție inițială, un punct de plecare pentru negociere, pentru a se asigura că nu o să fim prea răi cu ei. Ar fi prea ușor, într-o vreme în care se strânge cureaua în general, să o strângem și pe-a lor, să susținem că ar trebui să împartă poverile cu noi. Își arcui sprânceana și zâmbi. Dar eu cred că asta ar fi ceva nechibzuit, tu nu crezi?

– Spune-mi, Francis. Arată-mi cum funcționează mintea ta întortocheată pentru că ești cu mult înaintea mea și nu cred că o să te ajung din urmă.

– O să iau asta ca pe un compliment. Ascultă și învață, Timothy. Urquhart se bucura de asta. Stamper era bun, foarte bun, dar nu avea viziunea magnifică a câmpiilor politice oferite de fereastra de la Numărul Zece. Și n-o avea nici pe Sally. Tot citesc în presă că ne îndreptăm spre o situație de competiție... constituțională, să zicem, între rege și prim-ministru, în care regele pare să aibă un sprijin popular considerabil, chiar dacă din partea unor cetățeni prost informați. Dacă îl presez cu Lista Civilă, o să fiu acuzat de bădărănie. Pe de altă parte, dacă aleg să fiu generos, voi dovedi că sunt imparțial și responsabil.

– Ca întotdeauna, glumi președintele partidului.

– Din păcate, presa și publicul au un fel simplist de a privi Lista Civilă drept un salariu regal. Plata cuvenită pentru o slujbă. Și mă tem că mass-media nu va fi amabilă cu o familie care sărbătorește o mărire uriașă de salariu fugind de pe pârtia de schi pe o plajă albită de soare în timp ce noi tremurăm. Probabil chiar și editorii responsabili ca prietenul nostru Brynford-Jones vor înțelege greșit.

– O să insist pe asta! strigă Stamper mai tare decât difuzoarele care anunțau jucătorii.

– Dacă o să pară că Familia Regală abuzează de generozitatea guvernului, atunci mă tem că asta va fi o problemă mai mult pentru rege decât pentru prim-ministru. Nu pot să fac prea multe în privința asta. Sper că n-o să-l distragă prea mult.

Terenul de joc era în lumina strălucitoare a reflectoarelor, echipele erau aliniate, arbitrul era pregătit, fotografiile oficiale erau făcute, iar stadionul răsuna de strigătele celor șaizeci de

mii de suporteri. Dintr-odată, corul strigătelor răguşite făcu loc unui freamăt conspirativ.

– Tim, Dumnezeu să-l ocrotească pe rege!

Când Urquhart se ridică alături de Stamper pentru intonarea imnului naţional, simţi că-i era mai cald. I se păru că, peste cântecul superficial al mulţimii, auzea sunetul făcut de nişte castele care se prăbuşeau.

Biroul regelui era în dezordine. Mai multe cărţi şi exemplare de *Hansard*[1] stăteau claie peste grămadă pe marginea biroului, iar din ele ieşeau ca nişte buruieni hârtiuţe care marcau fragmentele la care dorea să facă trimiteri; telefonul ajunsese sub un val de foi cu registrele contabile ale ducatului de Lancaster printate la computer, iar o farfurie cu prânzul lui de mai devreme, ce constase într-o chiflă de pâine integrală şi somon afumat, acum goală, trona deasupra. Doar fotografia cu copiii lui, în rama ei de argint, părea imună la invazia dezordinii, singură ca o insulă pustiită în mijlocul mărilor furtunoase. Ca de obicei, fruntea îi era încruntată în timp ce citea raportul privind Lista Civilă.

– E un pic surprinzător, nu crezi, David?

– Sincer să fiu, e uimitor. Se pare că ne bucurăm de roadele unei victorii şi nu ştiu să fi participat la vreo luptă. Nu mă aşteptam la asta.

– Ar putea să fie un semn de pace? S-a bârfit prea mult despre Palat şi despre Downing Street. Poate e o şansă pentru

[1] Numele tradiţional al publicaţiei care conţine transcrierile dezbaterilor parlamentare în Regatul Unit şi în alte ţări aparţinând Commonwealth-ului. (n.red.)

un nou început. Ce zici, David? Vocea lui părea obosită, îi lipsea convingerea.

– Poate, îi răspunse Mycroft.

– Cu siguranţă e generos.

– Mai generos decât aş fi crezut că poate fi.

Ochii lui aruncară o privire de reproş peste biroul dezordonat. Nu era cinic, îi plăcea să creadă despre el că era un tip constructiv, care vedea ce era mai bun în oameni. Mycroft întotdeauna crezuse că asta era una dintre cele mai supărătoare trăsături ale lui. Dar regele nu-l contrazise.

– Ne permite să fim şi noi generoşi la rândul nostru. Regele se ridicase din scaunul lui şi merse să se uite pe fereastră, către grădini, răsucindu-şi încet inelul cu sigiliu. Noile grădini începeau să-şi arate forma definitivă şi distinctivă şi îl relaxa când mintea lui umplea mulţimea de lacune rămase şi crea un peisaj mirific în faţa lui. David, să ştii că întotdeauna mi s-a părut anormal, ba chiar ruşinos, că venitul nostru privat din proprietăţile şi investiţiile deţinute în ducatul de Lancaster şi în alte părţi rămâne scutit de taxe. Sunt cel mai bogat om din ţară, dar nu plătesc nicio taxă pe venit, nicio taxă pe câştigul de capital, nicio taxă pe moştenire, nimic. Şi, pe lângă asta, primesc o alocaţie prin Lista Civilă de câteva milioane care va fi mărită în mod substanţial. Se întoarse şi bătu din palme. E timpul să ne alăturăm restului lumii. În schimbul noii Liste Civile, ar trebui să fim de acord să plătim taxe pentru restul veniturilor noastre.

– Vreţi să spuneţi o taxă simbolică?

– Nu, fără gesturi simbolice. Întreaga taxă pentru totul.

– Dar nu e nevoie, protestă Mycroft. Nu se pune nicio presiune reală pe dumneavoastră, nu există nicio controversă în legătură cu asta. După ce veţi fi de acord cu asta, nu veţi

mai putea să dați înapoi. Îi veți lega pe copiii dumneavoastră și pe copiii copiilor dumneavoastră, indiferent ce guvern va fi la putere și indiferent cât de aspre vor fi taxele.

– Nu intenționez să revoc! Tonul lui era tăios, iar obrajii aprinși. O fac pentru că așa cred că este corect. M-am uitat la fiecare detaliu din registrul contabil al ducatului. Doamne, bunurile acelea ar trebui să furnizeze destule venituri pentru o cinci familii regale.

– Foarte bine, Sire. Dacă insistați. Mycroft simți totul ca o mustrare. Era datoria lui să-i ofere sfaturi și observații raționale și precaute și nu-i plăcea să greșească. Chiar și după atâția ani de prietenie, tot nu se simțea confortabil în momentele de nerăbdare ale monarhului; își spunea că veneau din cauză că așteptase o viață, deși era foarte grăbit. Iar accesele deveniseră mai frecvente în ultimele câteva luni de când urcase pe tron. Dar restul familiei? Vă așteptați ca și ei să se ofere voluntari să plătească taxele?

– Da. Ar fi absurd ca regele să plătească taxe, dar membrii mai tineri ai familiei să n-o facă. Oamenii nu ar înțelege. *Eu* nu aș înțelege. Mai ales după genul de acoperire mediatică pe care au reușit să o atragă în ultimul timp. Știu că mass-media e plină de vulturi, dar chiar trebuie să ne oferim pe tavă, gata să fim devorați? Mai multe haine și mai mult bun-simț n-ar strica din când în când. Era maximumul de duritate pe care și-l permitea în a-și critica propria familie. Dar nu mai era niciun secret nici în bucătăriile și nici în spălătoriile din Palat cât de furios fusese, atât din cauza lipsei de discreție a prințesei Charlotte, cât și din cauza lipsei de reținere a presei.

– Dacă vreți să-i... convingeți să renunțe la un venit substanțial, cuvintele trebuie să vină direct de la dumneavoastră. Nu vă puteți aștepta să le vină genul acesta de idei

de la mine sau din altă parte. Mycroft părea îngrijorat. Mai fusese trimis cu asemenea misiuni la membrii Familiei Regale. Descoperise că cei din rangurile mai joase îl primiseră cu mai multă ostilitate.

Regele schiță un zâmbet trist înclinând capul într-o parte.

– Ai dreptate să faci mofturi. Presupun că orice mesager trimis cu o misiune atât de delicată s-ar întoarce cu turbanul fixat bine în cuie de capul lui. Nu-ți face griji, David, e treaba mea să fac asta. Pune-i în temă, dacă vrei, cu prevederile noii Liste Civile. Apoi pregătește-mi un document scurt în care să stabilești argumentele și fă aranjamentele necesare ca ei să vină să mă vadă. Mai bine separat decât în gașcă. Nu mai vreau să fiu supus unui atac familial la cină, nu în legătură cu asta.

– Unii dintre ei sunt în străinătate acum. S-ar putea să dureze câteva zile.

– David, durează deja prea mult timp, oftă regele. Nu cred că mai contează câteva zile în plus...

CAPITOLUL 31

Locul unei prințese e în cel puțin unul dintre castelele ei. Dacă are minte, va ține podul mobil ridicat, dar prințesele rareori au minte.

Zborul British Airways 747-400 din Kingston ajunse pe aeroportul Heathrow cu zece minute după ora programată, fără a putea recupera întârzierea provocată la plecare de mulțimea de ofițeri de la verificarea pașapoartelor aflați în grevă, care se întinsese în jurul terminalului de plecare și se împrăștiase până pe pistă. Zborul pierduse spațiul de aterizare programat inițial și, în mod normal, ar fi trebuit să se mai învârtă cincisprezece sau douăzeci de minute înainte ca responsabilii de la controlul traficului aerian să-i găsească un loc potrivit la coadă, dar acesta nu era un zbor normal și căpitanului i se dădu imediat permisiunea de a ateriza, în timp ce alte douăsprezece zboruri care ajunseră la timp fuseseră trimise înapoi la grămadă. Prințesa era gata să coboare în momentul în care roțile atinseră pământul.

Boeingul merse până la un terminal într-unul dintre cele mai liniștite colțuri ale aeroportului și, în mod normal, prințesa și alaiul ei ar fi fost conduși direct afară din Heathrow printr-o

poartă privată. Ar fi ajuns la Palatul Kensington chiar înainte ca restul pasagerilor să-şi facă drum cu greu în faţa rândului de taxiuri. Dar, în acea zi, prinţesa nu plecă direct cu maşina. Trebuia mai întâi să intre în posesia cheilor noii ei maşini.

Ultimele luni fuseseră dificile pentru toţi producătorii de maşini de lux, iar perspectivele pentru restul anului arătau şi mai descurajant. Afacerile mergeau prost; vânzările şi promoţiile erau o raritate. Aşa că păruse o idee excelentă ca Maserati UK să-i ofere prinţesei o ediţie gratuită a celui mai recent model sport, sperând să obţină în schimb publicitate considerabilă şi de lungă durată. Ea acceptase cu bucurie. Când aeronava ajunse lângă poarta de sosire, directorul general al Maserati aştepta neliniştit pe trotuar, cu cheile legate cu o fundă roz extravagantă legănându-se pe degetele lui agitate, şi contempla norii. Ziua putea fi mai potrivită, căci burniţa intermitentă făcea dificil de menţinut luciul caroseriei, dar exista şi o parte bună. Atenţia pe care prinţesa o primise în mass-media în ultimele zile făcuse ca mărimea şi entuziasmul contingentului de presă aliniat lângă maşina lui să crească considerabil. Valoarea publicităţii investite de el în prinţesă crescuse şi ea pe măsură.

Ea pluti pe asfaltul umed cu un zâmbet alb şi radios şi cu un bronz nenatural. Ar fi trebuit să dureze mai puţin de zece minute: câteva cuvinte de întâmpinare şi mulţumiri la adresa omuleţului speriat în costumul lucios de mohair care flutura cheile, o scurtă sesiune foto în timp ce camerele îi surprindeau anatomia prin comparaţie cu a Maseratiului roşu şi fioros şi încă câteva minute pentru a conduce încet în cercuri în timp ce ea descoperea cum funcţiona schimbătorul de viteze, iar ei ar fi obţinut un videoclip promoţional cu cei câţiva metri parcurşi. O nimica toată şi un schimb avantajos al timpului ei

pentru o bestie mecanică italiană, nouă și zgomotoasă, turbo, la patru litri și jumătate, în valoare de 95 000 de lire.

Însă bineînțeles că presa avea alte idei, voia să-i pună întrebări cu privire la vacanța ei și să știe unde se aflau acum soțul și însoțitorul ei din vacanță, dar ea nu acceptă nimic din toate astea.

– Prințesa va accepta doar întrebări despre mașină, domnilor, anunțase un asistent. De ce nu un Jaguar? Pentru că era deținut de americani. Câte mașini mai avea? Niciuna ca acea bestie. Ce viteză maximă atinge? O sută zece kilometri la oră când conduc eu. Nu fusese prinsă recent cu peste 160 pe M1? Oferi un zâmbet dulce și ceru următoarea întrebare. Se putea apleca un pic mai jos pe capotă pentru beneficiul camerelor? Băieți, cred că glumiți. Ploaia părea iminentă și era deja timpul pentru câteva ture rapide prin jurul camerelor de luat vederi înainte de a pleca. Se urcă în mașină atât de grațios pe cât îi permise caroseria joasă și coborî geamul pentru un ultim zâmbet către haita de șacali care se apropia.

– Nu e un pic înjositor pentru o prințesă să vândă mașini străine? întrebă răspicat o voce ascuțită.

La naiba, era tipic pentru ei. Întotdeauna făceau asta. Obrajii i se îmbujorară pe sub bronz.

– Îmi petrec toată viața „vânzând", după cum v-ați exprimat cu sarcasm. Vând produsele britanice de export oriunde mă duc. Vând bilete foarte scumpe la dineuri de caritate pentru ajutorarea înfometaților din Africa. Vând bilete de loterie ca să putem construi aziluri pentru pensionari. Niciodată nu mă opresc din vândut.

– Dar să vindeți mașini sport, de lux și străine? continuă vocea.

– Voi cereți luxul. Dacă aș apărea cu haine la mâna a doua sau mașini la mâna a treia, voi ați fi primii care v-ați plânge. Trebuie să-mi câștig existența la fel ca toată lumea. Zâmbetul ei dispăruse.

– Dar cum rămâne cu Lista Civilă?

– Dacă ați ști cât de greu e să faci tot ce se așteaptă de la tine din alocația unei prințese, nu mi-ați pune asemenea întrebări tâmpite!

Era destul. Ei o întărâtau, ea își pierdea cumpătul, era timpul să plece. Dădu drumul ambreiajului, un pic cam nerăbdătoare, pentru că mașina începu să facă niște salturi lipsite de eleganță, ca ale unui cangur, spre cameramanii care se împrăștiară speriați. Așa le trebuia nemernicilor. Motorul V-8 se blocă, bărbatul în costumul lucios păru consternat, iar cameramanii apăsară pe declanșatoare cu furie. Reporni, băgă în viteză și plecă. La naiba cu obrăznicia lor. Înapoi la Palat, după doar o săptămână în care fusese plecată, avea să fie întâmpinată de un maldăr de hârtii conținând nenumărate invitații, multe cereri și scrisori cu solicitări din partea organizațiilor de caritate și a persoanelor defavorizate. Le va arăta ea. Va răspunde tuturor invitațiilor, va accepta cât de multe va putea, va merge să mănânce la toate dineurile și va strânge bani, zâmbindu-le și tinerilor, și bătrânilor, și bolnavilor, și infirmilor și alinându-i pe cei care erau, pur și simplu, nenorocoși. Va ignora jignirile și va continua să muncească din greu, cum făcuse dintotdeauna, săpând prin grămada de scrisori și invitații. N-avea de unde să știe că în vârful teancului de scrisori care așteptau să fie deschise stătea un dosar care o informa cu privire la aranjamentele pentru noua Listă Civilă și că titlurile pentru edițiile de dimineață erau deja pregătite, atacând-o pe prințesa

bosumflată în mașina ei sport nou-nouță și străină, care se plângea că nu e plătită destul.

Sărăcia într-un Maserati.

Imaginea din ecranul televizorului, cu stopurile strălucitoare ale mașinii prințesei, se stinse când Urquhart apăsă pe butonul roșu. Însă privirea îi rămase fixată pe ecranul gol încă multă timp, cravata cu nodul lărgit atârnându-i moale în jurul gâtului.

– Francis, nu sunt destul de bătrână pentru tine? Preferi nimfomanele mature în locul fetelor tinere, bune și curate ca mine, nu-i așa?

El o privi melancolic.

– Nu pot să comentez.

Sally îl înghionti în coaste în joacă; el o împinse distrat la o parte.

– Încetează sau îți revoc viza. Dar avertismentul o făcu doar să-și dubleze eforturile. Sally! Trebuie să vorbim.

– Of, Doamne, nu vreau încă o relație serioasă și plină de semnificație. Abia am început să mă distrez și eu. Se așează pe canapeaua din fața lui, netezindu-și rochia. Își puse lenjeria în poșetă, o va descâlci mai târziu.

– Mâine va fi o adevărată furtună din cauza acelor poze. Titlurile vor fi dure. Și vai, chiar în ziua în care am ales să fac public anunțul cu privire la noua Listă Civilă. Din păcate, anunțul va apărea alături de genul ăsta de imagini, dar – zâmbi larg și teatral, ca Macbeth întâmpinându-și oaspeții la cină – n-am ce face. Ce mi se pare cel mai trist e că va îndrepta atenția nu doar asupra prințesei noastre ghinioniste și prostuțe, ci asupra întregii Familii Regale. Și aici, țiganco, am nevoie de ajutorul tău. Te rog.

– Domnule, sunt o străină în țara ta și focul meu de tabără e mic, glumi ea vorbind tărăgănat, ca în Sud.

– Dar tu ai magia de partea ta. O magie care poate transforma o familie regală într-una obișnuită.

– Cât de obișnuită?

– În ceea ce-i privește pe membrii familiei regale de rang inferior? La fel de obișnuiți ca niște gigolo pe o plajă. Dar nu va fi așa pentru rege. Nu e un război total. Doar asigură-te că nu e dincolo de orice critică. Să reiasă o anumită dezamăgire. Se poate face asta?

Ea dădu din cap.

– Depinde de întrebări, de cum le pui.

– Cum le-ai pune?

– Pot să mă duc la baie mai întâi? Rochia ei era acum perfect netedă, dar, undeva, pe sub, era încă dezastru.

– Sally, spune-mi întâi ce te-am întrebat. E important.

– Porcule. Bine, ți le spun din memorie. Începi cu ceva de genul: „Ați văzut niște știri despre Familia Regală în ultimele zile și, dacă da, despre ce era vorba?" Doar ca să-i facem să se gândească la fotografii fără ca, bineînțeles, să pară că le sugerăm noi ce să spună. Asta ar fi foarte neprofesional! Dacă sunt atât de proști că n-au auzit nimic despre Familia Regală, poți să-i excluzi pentru că sunt niște paraziți cretini. Apoi ceva de genul: „Credeți că este important ca membrii Familiei Regale să ofere un exemplu bun în public și în viețile lor private?" Bineînțeles că oamenii vor spune da, așa că o să continui cu: „Credeți că Familia Regală britanică a oferit un exemplu mai bun sau mai rău în public și în viața privată în ultimii ani?" Pun pariu pe salariul meu pe luna viitoare că opt din zece oameni vor răspunde că mai rău, mult mai rău sau alte cuvinte indecente.

– Bikinii prinţesei s-ar putea dovedi la fel de puternici ca praştia lui David.

– Chiar dacă sunt mai mari, adăugă ea iritată.

– Continuă cu lecţia.

– Apoi poate-i întrebăm: „Credeţi că Familia Regală merită recenta mărire de salariu sau credeţi că, în circumstanţele economice actuale, ar trebui să ofere un exemplu de moderaţie?" Cu vorbe din astea.

– Poate chiar şi cu: „Credeţi că numărul membrilor Familiei Regale întreţinuţi de plătitorii de taxe ar trebui să rămână la fel, să crească sau să fie redus?"

– Înveţi, Francis. Dacă imediat înainte de asta o să-i întrebi dacă simt că primesc ceva de valoare pentru banii daţi pe munca prinţesei Charlotte şi ai altor membri infami sau necunoscuţi ai Familiei Regale, atunci o să fie încălziţi şi o să primeşti un răspuns şi mai furios.

Ochii lui sclipeau.

– Şi abia apoi ajungi la întrebarea ucigaşă: „Familia Regală e mai mult sau mai puţin populară sau face o treabă mai bună sau mai rea pentru ţară decât acum cinci ani?" Automat, oamenii vor spune că încă mai sunt mari fani ai ei. Aşa că va trebui să le scoţi la iveală sentimentele mai profunde, grijile pe care le ascund, genul acela de lucruri de care nu sunt conştienţi tot timpul. Pune întrebarea asta în faţă, prima, şi probabil vei descoperi că membrii Familiei Regale sunt doar un pic mai puţin populari decât au fost. Dar întreabă-i asta după ce le-ai dat şansa de a se gândi la nisip, la sex şi la Listele Civile, şi cetăţenii tăi devotaţi şi loiali vor deveni o mulţime rebelă care o va spânzura pe iubita prinţesă Charlotte cu şnurul bikinilor. E suficient atâta?

– Mai mult decât suficient.

– Atunci, dacă nu te deranjează, o să dispar să mă aranjez puțin. Mâna ei era pe clanță când se întoarse. Nu-ți place regele, nu-i așa? Ca de la bărbat la bărbat, vreau să spun.

– Nu. Răspunsul lui era sec, sincer, șovăitor. Îi alimentă curiozitatea.

– De ce? Spune-mi. Ea bătea la niște uși pe care el nu alesese să le deschidă de bunăvoie, dar trebuia ca relația să evolueze dacă nu voia să ajungă la obișnuință și plictiseală. Trebuia să însemne mai mult decât că și-o trăgeau și o mai trăgeau și opoziției din când în când. Oricum, ea era curioasă în mod natural.

– Face pe sfântul și e naiv, veni răspunsul lui încet. Un idealist penibil care-mi stă în cale.

– E mai mult, nu-i așa?

– Ce vrei să spui? întrebă el fără să-și ascundă iritarea.

– Francis, ești la jumătatea drumului până la declanșarea unei revolte. Nu plănuiești asta doar pentru că face pe sfântul.

– Încearcă să se amestece în toate.

– Fiecare editor de pe Fleet Street încearcă să se amestece, dar îi inviți la cină, nu la propriul linșaj.

– De ce trebuie să insiști? Toată vorbăria asta despre copiii lui și despre viitor! Pe fața lui se vedea suferința, tonul se înăsprise și controlul caracteristic dispăruse. Îmi ține predici tot timpul despre cât de pasionat e să construiască o lume mai bună pentru copiii lui. Despre cum n-ar trebui să construim o conductă de gaz sau o centrală nucleară fără să ne gândim prima dată la copiii lui. Cum prima lui datorie ca viitor rege și monarh a fost să producă moștenitori pentru tron – copiii lui! Pielea din jurul ochilor lui devenise cenușie și avea salivă pe buze în timp ce devenea din ce în ce mai însuflețit. Omul e obsedat de copiii lui. Vorbește întruna de ei de fiecare dată

când îl întâlnesc. Mă bate la cap. Mă hărțuiește. Se vaită. De parcă copiii ar fi un fel de miracol pe care numai el îl poate face. Dar nu e cel mai banal, lacom și egoist lucru să vrei să-ți reproduci propria imagine?

Ea se menținu pe poziție.

– Nu, nu cred că e, spuse ea încet. Se sperie dintr-odată de ochii lui roșii ca focul care o priveau direct, dar în același timp priveau prin ea, către o suferință ascunsă. Nu, nu e. Nu e ceva egoist.

– E pur egoism și iubire de sine, îți spun eu. O încercare penibilă de a atinge nemurirea.

– Se numește iubire, Francis.

– Iubire! Copilul tău s-a născut din iubire? Al naibii de ciudată e iubirea aia care te lasă în spital cu coaste rupte și cu copilul în cimitir!

Ea îl pălmui cu toată forța ei și înțelese imediat că făcuse o greșeală. Ar fi trebuit să recunoască semnele de pericol în venele care-i zvâcneau la tâmple. Ar fi trebuit să-și amintească de faptul că el nu avea copii, nu avusese niciodată copii. Ar fi trebuit să arate milă. Înțelegerea ei veni cu un strigăt de durere când mâna lui o lovi peste față ca răspuns.

Apoi el se retrase, căindu-se pentru ceea ce făcuse. Se prăbuși pe un scaun, toată energia și ura scurgându-se din el ca dintr-o clepsidră din care curgeau ultimele fire de nisip.

– Doamne, Sally, iartă-mă. Îmi pare foarte rău.

În contrast, ea își menținu un calm suprem. Avusese multe experiențe din acestea.

– Și mie, Francis.

Gâfâia, iar suplețea care adesea îi dădea aparența de vigoare și tinerețe acum îl transforma într-un om bătrân și stafidit. Își distrusese propriile mijloace de apărare.

– Nu am copii, spuse el suspinând, pentru că nu pot. Am încercat toată viața să mă conving că n-a contat niciodată, dar de fiecare dată când îl văd pe omul ăla blestemat și îi ascult reproșurile, e ca și cum aș fi dezbrăcat și umilit prin simplul fapt de a fi în prezența lui.

– Crezi că o face intenționat?

– Bineînțeles că e intenționat! Își folosește textele despre dragoste ca niște arme de război. Cât de oarbă poți să fii ca să nu vezi asta? Furia lui făcu loc remușcărilor. O, Sally, crede-mă, îmi pare rău. N-am mai lovit niciodată o femeie până acum.

– Se mai întâmplă, Francis.

Sally se holbă la noua imagine a bărbatului pe care crezuse că-l cunoștea, apoi închise încet ușa în urma ei.

CAPITOLUL 32

Un bun lider face o varză din orice lucru, iar apoi trece cu seninătate mai departe.

Un zumzet de nerăbdare se auzi tot mai tare în timp ce Urquhart intră în Camera Comunelor din spatele scaunului președintei, cu un dosar roșu din piele sub braț, în timp ce funcționarii de stat se îngrămădeau ca niște rățuște în boxa oficialilor din fundul Camerei. Rostul prezenței lor acolo era de a-i oferi informații instantaneu dacă era nevoie, dar nu era cazul. Se informase cu foarte mare grijă de data asta; știa exact ce dorea.

– Doamnă președintă, cu permisiunea dumneavoastră, aș dori să fac o declarație...

Urquhart își plimbă încet privirea pe deasupra băncilor arhipline. McKillin stătea de cealaltă parte a tribunei oficiale, verificând punct cu punct declarația pe care biroul lui Urquhart i-o pusese la dispoziție cu o oră înainte. Avea să îl susțină. Chestiuni de acest fel trebuiau să fie dincolo de orice controverse și, în orice caz, de când relația personală a lui Urquhart cu regele devenise unul dintre principalele subiecte de controversă din presă, și preocuparea liderului opoziției

pentru interesele monarhului crescuse. Dușmanul tău e prietenul meu. Așa funcționa opoziția. Liderul micului Partid Liberal, care stătea cu gașca lui de optimiști incurabili spre capătul îndepărtat al Camerei, avea să fie probabil mai puțin entuziasmat. Avea șaptesprezece parlamentari în partidul lui și un ego mai mare decât toți ceilalți la un loc. Ajuns deputat la o vârstă fragedă, își făcuse un nume prin introducerea unui proiect de lege care restângea Lista Civilă la numai cinci membri ai Familiei Regale și redefinea succesiunea titlului regal prin transmiterea acestuia către cel mai mare vlăstar al regelui, indiferent de sex, și nu exclusiv primului fiu – pentru a impune principiul egalității sexelor. Astfel obținuse zece minute la tribuna parlamentului, înainte ca proiectul de lege să fie respins, însă mass-media îi oferise câteva ore de expunere la televizor în intervalul orar cu cea mai mare audiență și acoperire largă în ziare. Acum trebuia să-și apere reputația; fără îndoială, avea s-o facă cu decență, dar, privind prin restul Camerei, prim-ministrul observă că decența avea un termen scurt de valabilitate în politică.

Privirea i se opri asupra „Fiarei din Bradford". Îmbrăcat în obișnuita lui jachetă sport fără nicio formă, coloratul și excentricul reprezentant al circumscripției Bradford Central deja se aplecase înainte în așteptare, cu părul lung și drept căzându-i pe ochi, în timp ce își frângea mâinile și se pregătea să sară în picioare cu prima ocazie. Acest parlamentar din opoziție era un fost luptător de stradă care considera orice chestiune o șansă de a continua războiul de clasă împotriva capitalismului, pe care-l ducea cu multă înverșunare, alimentată de un accident petrecut într-o fabrică în care muncise pe când era student și care-i scurtase două degete de la mâna stângă. Republican înflăcărat, era pregătit să explodeze pe orice temă

ce implica drepturile ereditare. Era şi extrem de previzibil, de aceea Urquhart se asigurase că unul dintre parlamentarii din partidul lui, un Cavaler al Suburbiilor Bogate renumit pentru figura bucolică şi temperamentul lui certăreţ, fusese plasat vizavi de Fiara din Bradford. Cavalerul fusese delegat să „se ocupe" de Fiară în timpul declaraţiei; ce însemna asta mai precis era la latitudinea cavalerului, despre care se ştia că era fragil, dar nerăbdător „să se întoarcă pe câmpul de luptă", cum se exprimase chiar el, după tratamentul pentru o uşoară problemă la inimă. Deja se uita încruntat spre onorabilul reprezentant al circumscripţiei Bradford Central, aşezat la doar doi metri de el.

– Aş dori să fac o declaraţie cu privire la sprijinul financiar pentru Maiestatea Sa Regele pentru următorii zece ani, continuă Urquhart. Făcu o pauză, privi direct către Fiară şi zâmbi cu superioritate. Celălalt îi răspunse cu un bombănit audibil, care-l făcu pe prim-ministru să zâmbească şi mai larg. Fiara deja zgâlţâia cuşca.

– Aranjamentul este unul consistent şi, sper eu, generos, dar, cum priveşte o perioadă de zece ani, fluctuaţiile inflaţiei trebuie luate în considerare.

– Dacă inflaţia se va dovedi mai mică decât s-a prevăzut, surplusul se reportează mai departe...

– Cât primeşte prinţesa? izbucni Fiara.

Urquhart îl ignoră şi continuă explicaţia.

– Haide. Spuneţi-ne. Cu cât o plătim pe Charlotte să şi-o tragă în Caraibi anul viitor?

– Linişte! Linişte! ceru doamna preşedintă pe un ton strident.

– Doar întrebam...

– Taci, prostule! izbucni cavalerul, comentariul lui fiind auzit de toţi cei din Cameră, cu excepţia reprezentanţilor oficiali care înregistrau pentru *Hansard*.

– Continuaţi, domnule prim-ministru.

Atmosfera era deja încărcată, dar temperatura se ridică şi mai mult după anunţul lui Urquhart. Trebui să acopere zarva în creştere, în timp ce cavalerul îşi continua cearta personală peste podeaua Camerei. Fiara bombăni pe parcursul scurtei intervenţii de susţinere a liderului opoziţiei care, într-o tentativă timidă de a intra sub pielea lui Urquhart, exageră cu laudele la adresa contribuţiei regelui în domeniile protecţiei mediului şi responsabilităţii sociale.

– Spune-i asta nemernicului ăstuia! tună cavalerul fluturând un deget acuzator către Fiara care tocmai îl provoca contestând fidelitatea soţiei lui. Primi ca răspuns un gest vulgar care implică două degete amputate.

Când îi veni rândul, liderul liberalilor nu se arătă la fel de entuziast.

– Este prim-ministrul dispus să recunoască faptul că, deşi contribuţia Familiei Regale este extrem de valoroasă, în privinţa finanţelor lasă mult de dorit? Lista Civilă reprezintă doar o parte din cheltuielile contribuabilului cu Familia Regală dacă luăm în considerare avioanele regale, iahtul regal, trenul regal...

– Porumbeii zburători regali, îl întrerupse Fiara.

– ...ale căror costuri sunt ascunse în bugetele diferitelor departamente guvernamentale. N-ar fi mai bine, mai transparent şi mai sincer să consolidăm toate aceste cheltuieli într-un singur buget ca să ştim exact care sunt cifrele?

– E o păcăleală. Ce ascunzi?

– Îmi displace insinuarea onorabilului domn că nu aş fi nici transparent, nici sincer... începu Urquhart.

– Atunci, cât ne costă?

– Nu există nicio conspiraţie secretă în privinţa acestor chestiuni. Familia Regală ne răsplăteşte excelent pentru banii respectivi...

– O, câţi bani?

Câţiva se alăturară întreruperilor venite de pe băncile opoziţiei. Părea că găsiseră o slăbiciune în apărarea prim-ministrului şi nu puteau rezista ispitei de a o exploata.

– Cifrele variază foarte mult de la an la an din cauza unor lucruri excepţionale...

– Cum ar fi?

– ...cum ar fi reparaţiile şi modernizarea trenurilor regale. De asemenea, şi palatele regale necesită o întreţinere considerabilă care, în anumiţi ani, are costuri grele. Adesea este foarte dificil să extragi costul exact din marile bugete guvernamentale. Urquhart părea să sufere din cauza întreruperilor. Se vedea că era sub presiune, ezita să dea detalii, ceea ce îi agita şi mai tare pe cei care îl şicanau. Cu cât ocolea mai mult adevărul, cu atât mai tare se răsunau îndemnurile să „spună totul pe şleau"; chiar şi liderul liberalilor li se alătură.

– Camera trebuie să înţeleagă că declaraţia pe care o fac astăzi acoperă doar Lista Civilă. Pentru alte surse de cheltuieli, sunt obligat de lege şi ar fi foarte nepotrivit ca eu să fac anunţuri despre asemenea chestiuni fără să mă consult întâi cu Maiestatea Sa. Trebuie să păstrăm demnitatea Coroanei şi să recunoaştem stima şi afecţiunea pe care le nutrim pentru Familia Regală.

Când Urquhart făcu o pauză pentru a reflecta la propriile cuvinte, nivelul zgomotului din jurul lui se ridică brusc. Fruntea i se întunecă.

– Parcă ieri cei din băncile opoziției mă acuzau că-l tratam cu dispreț pe Maiestatea Sa, dar acum insistă că exact asta fac. Asta îi înfurie și mai tare pe cei care-l șicanau; limbajul deveni tot mai neparlamentar. Doamnă președintă, avem o mulțime dezlănțuită! Urquhart flutură un deget amenințător spre băncile de vizavi. Ei nu doresc să fie informați, ci caută doar să facă scandal! Părea să se fi pierdut cu firea din cauza hărțuielii permanente, iar doamna președintă știa că acesta era semnul sfârșitului oricărui dialog rațional. Era gata să încheie discuția și să ceară trecerea la următoarea chestiune când o explozie izbucni în vecinătatea cavalerului, care se ridică în picioare.

– Solicit luarea de cuvânt, doamnă președintă!

– Nicio luare de cuvânt, vă rog. Am pierdut deja destul timp...

– Dar nemernicul ăla tocmai mi-a spus să plec și că-mi urează să fac un nou atac de cord!

Degete acuzatoare se îndreptară spre Fiară și se dezlănțui iadul.

– Măi să fie! izbucni președinta exasperată.

– A înțeles greșit, ca întotdeauna, protestă Fiara cu nevinovăție. I-am spus că o să facă un atac de cord când o să afle cât ne costă monarhia. Sunt milioane și milioane...

Restul se pierdu în furtuna de indignare ce venea din toate părțile.

Urquhart își luă dosarul și dădu să plece. Contemplă pentru un moment harababura din băncile parlamentare. Fără îndoială, avea să se pună mare presiune pe el ca să dezvăluie costul total al cheltuielilor publice cu Familia Regală și, foarte

probabil, avea să fie nevoit să-l dezvăluie. În orice caz, din cauza scandalului, fiecare patron de ziar de pe Fleet Street avea să-și pună jurnaliștii să sape și să facă estimări aproximative, iar sume rezonabil de exacte nu ar fi fost prea greu de găsit. Era păcat că anul trecut, se gândi el, Aviația Regală înlocuise ambele avioane vechi, iar cele moderne nu sunt tocmai ieftine. Mai rău era că, din întâmplare, aceste cheltuieri veniseră în același timp cu o reparație costisitoare a iahtului regal *Britannia*. Suma totală, pe care ar fi descoperit-o deja până și cel mai prost jurnalist până acum, avea să fie cu mult peste o sută cincizeci de milioane de lire, iar ăsta era un ciolan pe care nici cel mai loial editor nu putea să-l ignore. Dar nimeni nu putea să-l acuze pe Urquhart că era nedrept sau nepăsător față de rege, nu personal. Nu făcuse el tot ce putuse ca să-l apere pe rege, chiar și în fața unor presiuni considerabile? Odată cu titlurile ziarelor din dimineața zilei următoare, regele avea să simtă și el presiunea. Apoi urma sondajul de opinie al lui Sally.

Își spuse că, și pentru un prim-ministru, fusese o zi de muncă excepțională.

CAPITOLUL 33

O reputație, oricât de proastă ar fi, e preferabilă uitării. Nu intenționez să fiu uitat și ce contează că n-o să fiu iertat?

– Domnule prim-ministru, domnul Stamper dorește să stea de vorbă cu dumneavoastră.

– În calitatea lui de consilier de stat, președinte al partidului, șef al spălătorilor de sticle sau președinte onorific al clubului lui de fotbal? Urquhart își dădu jos picioarele de pe canapeaua căptușită cu piele verde din biroul lui din Camera Comunelor, unde așteptase până seara târziu să se încheie o serie de sesiuni de votare, citind documente guvernamentale. Nu-și amintea ce urma să voteze. Pentru a crește pedeapsa pentru răufăcători sau pentru a reduce subvențiile pentru Națiunile Unite? Oricum, era ceva ce avea să stârnească tabloidele și să pună opoziția în cea mai proastă lumină.

– Domnul Stamper nu mi-a spus, îi răspunse secretarul personal fără umor, care își vârâse doar capul și umărul drept în cadrul ușii.

– Adu-l aici! îl instrui prim-ministrul.

Stamper nu scoase niciun cuvânt de salut și se îndreptă direct spre dulapul cu băuturi de unde-și turnă whisky într-un pahar mare.

– Tim, se pare ai veşti proaste.

– Da. Unele dintre cele mai proaste pe care le-am auzit de multă vreme.

– Doar n-a murit vreun alt porc egoist din cine ştie ce circumscripţie marginală?

– Francis, e mai rău, mult mai rău. Ultimele noastre sondaje secrete ne pun cu trei puncte în faţă. Şi chiar mai îngrijorător este faptul că, din nu ştiu ce motiv, oamenii par să te placă, eşti cu zece puncte înaintea lui McKillin. Vanitatea ta va scăpa de sub control. Planul tău ridicol pentru alegeri anticipate pare că ar putea funcţiona până la urmă!

– Slavă Domnului!

– Şi asta nu e tot, Francis. Stamper luă un ton mai serios. Fără ca Urquhard să-i fi cerut, turnase şi pentru el un pahar şi i-l înmână, apoi continuă. Tocmai am avut o discuţie secretă cu ministrul Afacerilor Interne. Se pare că teoria politică de doi lei e corectă. Mizerabilul de Marples a fost prins, în sfârşit, cu pantalonii în vine, noaptea târziu, acum câteva zile, pe splaiul din Putney.

– În ianuarie? întrebă Urquhart nevenindu-i să creadă.

– Absolut, în flagrant. Cu un băiat de paisprezece ani. Se pare că-i plac băieţeii. Se aşează confortabil la biroul lui Urquhart, cu picioarele pe sugativa prim-ministrului. Îşi încerca norocul intenţionat, îl tachina.

„Ştirile cu care vine trebuie să fie deosebit de importante", se gândi Urquhart.

– Dar a avut noroc. Poliţia avea de gând să-l pună sub acuzare, aşa că a cedat şi a spus tot ce voiau să ştie în speranţa

că va scăpa uşor. O grămadă de nume, adrese, bârfe şi indicii despre unde să caute dacă vor să descopere reţele organizate de prostituţie.

– Castrarea e prea blândă...

– Şi se pare că a menţionat un nume foarte interesant. David Mycroft.

Urquhart luă o înghiţitură mare.

– Aşa că, dintr-odată, băieţii noştri în albastru s-au intimidat şi cer neoficial un pic de îndrumare. Dacă Marples va fi urmărit penal, o să-l implice şi pe Mycroft şi tot iadul se va dezlănţui. Ministrul Afacerilor Interne mi-a făcut un semn din cap şi mi-a făcut cu ochiul, indicând că nu ar fi în interesul public să-l urmărească în justiţie pe cinstitul şi onorabilul deputat de Dagenham. Aşa că n-o să mai avem parte de alte alegeri locale înainte de termen.

Urquhart dădu jos picioarele de pe canapea.

– Ce au aflat despre Mycroft?

– Nu multe. Au doar numele lui şi faptul că Marples l-a întâlnit într-un club gay în noaptea de revelion. Cine ştie unde s-ar putea ajunge cu asta? Dar încă nu l-au interogat.

– Poate ar trebui s-o facă.

– Nu pot, Francis. Dacă se iau de Mycroft, trebuie să facă la fel şi cu Marples care, la rândul lui, o să se ia de noi toţi. Oricum, dacă ar fi o crimă să-ţi petreci timpul într-un club gay, ar trebui să închidem jumătate din Camera Lorzilor.

– Tim, ascultă-mă, din partea mea, pot să-l facă pe Marples kebab pe o ţepuşă ruginită. Dar nu va fi acuzat câteva săptămâni, nu până după alegeri, iar atunci nu va conta nici cât o ceapă degerată. Dar, dacă ar putea să-l preseze pe Mycroft acum, ar putea fi poliţa de asigurare de care avem nevoie. Nu-ţi dai seama? Piese pentru poziţie. Câştigă teren azi, în schimbul

unui jucător la care vei renunța mai târziu, când nu va mai conta. Cred că se numește sacrificarea reginei.

– Cred că am nevoie de încă un pahar. Ce probleme, atât de aproape de inima Palatului. Dacă s-ar afla despre asta...

– De când lucrează Mycroft cu regele?

– Se cunosc de când erau amândoi niște puști plini de coșuri. E unul dintre aghiotanții lui cei mai vechi. Și prieten foarte apropiat.

– Sună extrem de grav. Ar fi groaznic dacă regele ar afla.

– Și dacă l-ar acoperi pe Mycroft, în ciuda faptului că slujba lui este o chestiune atât de sensibilă. Probabil că-l pune în posesia a jumătate din secretele țării.

– Dar ar fi mai rău dacă Maiestatea Sa nu ar ști. Prostit, înșelat, escrocat timp de treizeci de ani de unul dintre cei mai apropiați prieteni, un om pe care l-a pus într-o poziție de încredere.

– Un ticălos sau un prost. Un monarh care nu și-a îndeplinit responsabilitățile sau n-a putut. Ce va face presa cu asta dacă se va afla?

– Sunt niște vești groaznice, Tim. E groaznic.

– Cele mai rele pe care le-am auzit de multă vreme.

Urmă un moment lung de tăcere. Apoi secretarul personal auzi venind din camera prim-ministrului un râs continuu, aproape incontrolabil, care-i întoarse stomacul pe dos.

– La naiba! La naiba cu toți, David! Cum pot să fie atât de cretini? Regele azvârli ziarele unul după altul în aer în timp ce Mycroft privi paginile fluturând și așternându-se pe podea. N-am cerut eu majorarea din Lista Civilă, iar acum sunt atacat pentru lăcomie. Și cum se face că după doar câteva zile de când l-am informat pe prim-ministru că doream ca Familia Regală

să plătească taxele totale pe veniturile noastre, ei raportează că ar fi ideea lui?

– Informația le-a parvenit chiar de pe Downing Street, dar nu poate fi atribuită nimănui cu certitudine, murmură slab Mycroft.

– Bineînțeles că nu! izbucni regele de parcă ar fi vorbit cu un elev înapoiat. Ba chiar sugerează că am fost de acord să plătesc taxele pentru că am cedat presiunii și că am fost forțat să fac asta din cauza ostilității presei. Omul ăsta, Urquhart, e abominabil! Nu se poate abține și întoarce totul în avantajul lui. Dacă s-ar împiedica din greșeală de adevăr, s-ar ridica și ar continua ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. E absurd!

O copie a ziarului *Times* fu azvârlită în cel mai îndepărtat colț al camerei, paginile lui căzând ca niște uriași fulgi de zăpadă.

– S-a deranjat vreunul dintre ei să verifice faptele?

Mycroft tuși jenat.

– *Chronicle*. Articolul lor e corect...

Regele înșfăcă ziarul din teanc, scrutându-i rubricile. Păru să se calmeze un pic.

– David, Urquhart încearcă să mă umilească. Să mă taie în fâșii, bucată cu bucată, fără să-mi dea nici măcar o șansă să mă explic. Avusese din nou acel vis în noaptea precedentă. Ochii mari și răbdători ai unui băiețel murdar, cu firimituri pe bărbie, îl fixau de pe primele pagini ale tuturor ziarelor. Asta îl îngrozea. David, nu-i voi lăsa să mă târască asemenea unui miel dus la tăiere. Nu o să permit asta. M-am gândit: trebuie să găsesc o cale de a-mi exprima punctul de vedere. Să mă fac auzit fără ca Urquhart să-mi stea în cale. Voi da un interviu.

– Dar regii nu dau interviuri ziarelor, protestă Mycroft cu slăbiciune.

– N-au dat până acum. Dar acum e epoca noii monarhii, una transparentă și deschisă. O s-o fac, David. Cred că o să aleg *Chronicle*. Un interviu exclusiv.

Mycroft vru să protesteze, să-i spună că, dacă un interviu era o idee proastă, unul exclusiv putea fi și mai rău, oferindu-le celorlalte ziare încă un motiv de atac. Dar nu se simțea în stare să-l contrazică. Nu putuse gândi limpede toată ziua, de când răspunsese dimineața devreme unor bătăi în ușă doar ca să descopere un detectiv și un inspector de la Brigada de Moravuri stând pe treptele de la intrare.

CAPITOLUL 34

Presa liberă se folosește de principiile ei la fel cum un acuzat se folosește de un alibi.

Ianuarie: a patra săptămână

Landless plecase singur, anunțându-și, pur și simplu, personalul că nu putea fi contactat. Secretara lui ura misterele; de fiecare dată când oferea câte un pretext pentru a pleca, presupunea că se ducea să facă prostii cu o tânără cu spate frumos și fără bani în cont. Știa ea cum era el. Cu cincisprezece ani în urmă, și ea fusese tânără și făcuse prostii cu Landless, înainte să intervină lucruri precum căsnicia, respectabilitatea și vergeturile. Faptul că putea pătrunde în mintea acestui bărbat o ajutase să devină o secretară eficientă și scandalos de bine plătită, dar nu o împiedicase să fie geloasă. Iar, astăzi, Landless nu spusese nimănui nimic, nici măcar ei; nu voia ca toată lumea să știe unde se ducea chiar înainte de a ajunge acolo.

Biroul de primire era mic, iar sala de așteptare era întunecoasă, acoperită cu tablouri victoriene și mediocre, care înfățișau cai și scene de vânătoare, imitații după Stubbs și Ben Marshall. Unul dintre ele ar fi putut fi un John Herring autentic;

nu putea fi sigur, dar începea să-şi formeze ochiul pentru astfel de lucruri – până la urmă, cumpărase destule originale de-a lungul ultimilor ani. Un tânăr valet îmbrăcat într-o livrea completă, cu frac strâns pe talie, catarame şi ciorapi, veni să-l ia şi îl însoţi până la un lift mic, dar impecabil decorat, unde mahonul lucea la fel de intens ca pantofii servitorului Palatului. Îşi dori ca mama lui să fi fost acolo: i-ar fi plăcut foarte mult. Se născuse în ziua în care murise regina Alexandra şi întotdeauna crezuse că avea, cumva, o legătură cu ea, făcând aluzii la o misterioasă „legătură specială", iar spre sfârşitul vieţii frecventase mediile de spiritism. Chiar înainte ca draga şi bătrâna lui mamă să-şi înceapă călătoria spre „lumea cealaltă", stătuse trei ore ca s-o zărească, prin mulţime, pe prinţesa Di în ziua nunţii ei. Zărise trăsura doar din spate şi asta doar pentru câteva secunde, dar flutură steagul, aclamă şi se întoarse acasă simţind că îşi făcuse datoria. Pentru ea, mândria patriotică şi cutiile de tablă comemorative cu biscuiţi erau totul. Ar fi plâns dacă l-ar fi văzut acum, de acolo de sus.

– Sunteţi aici pentru prima dată? îl întrebă valetul.

Landless dădu din cap. Îl sunase prinţesa Charlotte. Pentru un interviu exclusiv cu *Chronicle*, sugerând că ea îl aranjase. Va trimite pe cineva de încredere? Şi va permite Palatului să verifice articolul înainte să fie tipărit? Puteau veni la cină mai târziu? Fu condus printr-un coridor larg cu ferestre cu vedere spre curtea interioară. Tablourile erau mai valoroase aici, erau portrete ale unor vlăstari regali de mult uitaţi, de maeştri ale căror nume rezistaseră destul de bine.

– Vă veţi adresa cu „Maiestatea Voastră" când intraţi. După aceea puteţi să-i spuneţi simplu „Sire", şopti valetul când se apropiară de o uşă solidă, dar simplă.

Când ușa se deschise încet, Landless își aminti de cealaltă întrebare a lui Charlotte. Era o idee bună? Avusese îndoieli, îndoieli serioase, nu știa dacă un interviu exclusiv ar fi bun pentru rege, dar știa că ar fi fost minunat pentru ziarul lui.

– Sally? Scuze că te sun așa devreme. Nu am mai vorbit de o zi sau două. E totul în regulă?

De fapt, trecuse aproape o săptămână și, chiar dacă Urquhart îi trimisese flori și doi potențiali clienți importanți, nu găsise momentul potrivit pentru a o suna. Ridică din umeri. Se certaseră, ea va trece peste asta. Trebuia s-o facă dacă voia să aibă în continuare acces la informații din interior. În orice caz, era ceva urgent.

– Cum merge sondajul? E gata deja? Încercă să-i evalueze starea prin telefon. Părea un pic rece și oficială, ca și cum ar fi trezit-o din somn. Oricum, era vorba de afaceri. A intervenit ceva. Se aude că Maiestatea Sa Regală a dat un interviu exclusiv pentru *Chronicle* și speră să fie gata pentru publicare în câteva zile. Habar n-am ce-i în el, Landless stă pe el de parcă ar cloci un ou, dar am impresia că, în interesul publicului, ar trebui să existe un pic de echilibru. Nu crezi? Poate un sondaj de opinie publicat înainte, care să reflecte nemulțumirea publică față de Familia Regală? Care să pună interviul într-un context? Se uită pe fereastră, peste parcul St. James, unde, lângă iazul cu pelicani, două femei se chinuiau, în lumina slabă a dimineții, să-și despartă câinii bătăioși. Presupun că unele ziare, precum *The Times*, ar putea chiar să tragă concluzia că interviul regelui a fost o încercare pripită și cumva disperată de a răspunde sondajului de opinie. Tresări când una dintre femei, posesoarea unui animal micuț ferm înfipt între fălcile unei corcituri mari și negre, îl lovi cu putere pe câinele mai masiv în testicule.

Animalele se despărțiră, doar pentru ca stăpânele să înceapă să mârâie una la cealaltă. Ar fi minunat dacă sondajul ar fi gata pentru publicare până, să zicem... după-amiaza asta?

Sally se întoarse ca să pună telefonul în furcă și se întinse pentru a alunga durerile nopții din oase. Rămase întinsă și holbându-se la tavan câteva clipe, permițând instrucțiunilor trimise de creier să circule până în corp. Nasul îi zvâcni ca un periscop deasupra cearșafurilor, adulmecând veștile pe care tocmai le primise. Se ridică din pat, proaspătă și vioaie, și se întoarse spre corpul de lângă ea.

– Trebuie să plec, iubitule. Vin vremuri grele și am treabă de făcut.

***

Guardian, 27 ianuarie, pagina 1

O NOUĂ FURTUNĂ ÎL LOVEȘTE PE REGE. „ESTE CREȘTIN?"

O nouă controversă afectează Familia Regală după ce, seara trecută, episcopul de Durham a pus la îndoială convingerile religioase ale regelui de la amvonul catedralei. Citând din mult criticatul interviu acordat de rege la începutul acestei săptămâni unui ziar, în care dezvăluia că nutrește un profund interes pentru religiile estice și că nu exclude posibilitatea reînvierii fizice, episcopul fundamentalist a condamnat un asemenea „flirt modern cu misticismul".

„Regele este apărătorul credinței și capul uns al Bisericii Angliei. Dar este creștin?"

Palatul Buckingham a declarat, azi-noapte, că regele a încercat, pur și simplu, să evidențieze, ca un rege al unei țări cu un număr imporant de minorități rasiale și religioase, că a considerat că e datoria lui să nu aibă o viziune îngustă și restrictivă a rolului său religios. Pe de altă parte, atacul episcopului pare că intenționează să alimenteze controversa stârnită în urma recentului sondaj de opinie care evidenția o scădere dramatică a sprijinului publicului pentru unii dintre membrii Familiei Regale, cum ar fi prințesa Charlotte, și înmulțirea solicitărilor pentru restrângerea numărului membrilor Familiei Regale care primesc venituri prin Lista Civilă.

Susținătorii regelui au intervenit în apărarea lui azi-noapte. „Nu ar trebui să ne lăsăm amăgiți de un supermarket constituțional și să cumpărăm cea mai ieftină formă de guvernare", a declarat vicontele Quillington.

Prin contrast, criticii au dorit să evidențieze faptul că regele, în ciuda popularității sale personale, a eșuat în stabilirea unei direcții clare în multe domenii. „Coroana ar trebui să reprezinte cele mai înalte standarde ale moralității publice, a susținut un vechi deputat din partidul de guvernământ, dar conducerea propriei sale familii lasă mult de dorit. O dezamăgește și ne dezamăgește și pe noi. Membrii ei sunt plătiți prea mult, sunt prea bronzați, lucrează prea puțin și sunt prea numeroși."

„Stejarul regal se clatină. Nu ar fi rău dacă unu sau doi membri ai familiei ar cădea de pe crengi...", a declarat un alt critic.

CAPITOLUL 35

Fereşte-te de regele a cărui ambiţie este să devină un om din popor. Nealesul se ia după nespălaţi.

Ştirile începură să curgă cu puţin timp înainte de ora patru după-amiaza şi, până când se confirmară, scurta zi de iarnă se terminase şi toată Londra era în întuneric. Era o zi mizerabilă; un curent de aer cald trecuse prin capitală aducând cu el un potop de ploaie persistentă, care continuă până târziu în noapte. Era o zi de stat acasă.

Statul acasă fusese o greşeală fatală pentru trei femei şi copiii lor, care locuiau într-un un bloc de chiriaşi din mijlocul Notting Hill, de pe strada Queensgate Crescent numărul 14. Era inima mahalalei care în anii '60 adăpostise nenumărate prostituate şi valuri de imigranţi sub privirile dure ale bişniţarilor. Atunci îl numiseră „Rachmanism", după cel mai cunoscut dintre proprietarii-bişniţari. În limbajul modern se numea „pensiune", locul în care consiliul local găzduia familii monoparentale şi cu probleme, în timp ce căuta fără tragere de inimă ca altcineva, de altundeva, să-şi asume responsabilitatea pentru ele. Multe aspecte ale cazării temporare oferite la numărul 14 nu se schimbaseră prea mult în cei treizeci şi ceva

de ani care trecuseră de când fusese bordel. Garsoniere, băi comune, încălzire inadecvată, zgomot, tâmplărie putrezită și depresie continuă. Când ploua, toți se uitau cum se prelingea apa pe pervazuri și cum petele umede și maronii se întindeau tot mai jos în timp ce tapetul se dezlipea de pe pereți. Dar era mai bine decât să stea afară, în mijlocul ploii torențiale, sau cel puțin așa crezuseră.

Cazarea instituționalizată dă naștere indiferenței, așa că nimeni nu se deranjase să raporteze mirosul de gaz care persistase timp de zile întregi. Asta era treaba îngrijitorului și ce dacă venea numai când avea chef? Era problema altcuiva. Sau cel puțin așa crezuseră.

Când se înseră, cronometrul automat porni alt mecanism și aprinse lumina în holurile comune. Erau doar becuri de șaizeci de wați, câte unul la fiecare palier, nu prea adecvate, dar mica scânteie provocată de contactul electric fusese suficientă ca să aprindă gazul și să arunce în aer clădirea de cinci etaje direct de pe pământ, dărâmând și o mare parte din clădirea învecinată odată cu ea. Din fericire, nu fusese nimeni în clădirea învecinată, era abandonată, dar la numărul 14, din cinci familii – douăzeci și unu de femei, copii și bebeluși –, doar opt persoane urmau să fie scoase vii din moloz. Când Maiestatea Sa ajunse la locul dezastrului, nu mai rămăsese decât o grămadă uriașă de cărămizi, cadre rupte de uși și bucăți de mobilă peste care pompierii se târau sub luminile puternice cu arc electric. Încă nu se știa nimic cu privire la câteva persoane care fuseseră înăuntru. Un pat dublu se legăna instabil pe o margine de lemn crăpat la câțiva metri deasupra capetelor salvatorilor, cu cearșafurile fâlfâind în vântul puternic. Ar fi trebuit să fie dat jos înainte să cadă pe cei din stradă, dar macaraua mobilă avea probleme cu înaintarea prin ploaie și cu

traficul de la ora de vârf şi nu-şi permiteau să aştepte. Cuiva i se păru că auzise un zgomot venind din molozul de dedesubt şi, chiar dacă aparatul cu infraroşii nu arăta nimic, multe mâini destoinice săpau deja prin ruinile bătute de ploaie şi mânate de teama că vor ajunge prea târziu.

Imediat ce regele auzise veştile, ceruse să viziteze locul dezastrului.

– Nu ca să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala sau să stau cu gura căscată. Dar un cuvânt pentru cei îndoliaţi într-un asemenea moment poate însemna mai mult decât o mie de epitafuri mai târziu. Cererea trecu prin Camera de Control a Poliţiei Metropolitane de la Scotland Yard chiar în timp ce-l informau pe ministrul Afacerilor Interne, care transmise veştile imediat spre Downing Street. Regele ajunse la locul dezastrului doar ca să descopere că fusese implicat fără să ştie într-o cursă pe care deja o pierduse. Urquhart era deja acolo, ţinând oamenii de mână, alinând răniţii, consolându-i pe cei îndureraţi, oferind interviuri, căutând camerele de filmare ale televiziunilor, fiind văzut. Îl făcu pe monarh să pară ca un om trimis pe teren din banca de rezervă, nu mai bun decât un înlocuitor capabil să calce pe urmele altuia, dar ce conta? Nu era un concurs sau, cel puţin, nu trebuia să fie. Cel puţin asta se chinuia regele să se convingă singur.

Pentru o vreme, monarhul şi prim-ministrul reuşiră să se evite în timp ce unul era informat şi căuta liniştit supravieţuitori, iar celălalt se concentra să găsească un loc uscat de unde să dea interviuri. Dar amândoi ştiau că urma o întâlnire. Dacă se evitau unul pe altul, ar fi ajuns subiect de ştiri, iar asta ar fi servit doar la transformarea tragediei într-o farsă. Regele stătea ca o santinelă contemplând distrugerea de pe un dâmb de moloz înconjurat de mocirla şi noroiul care se

acumulau rapid, iar Urquhart trebui să treacă prin ele ca să ajungă la el.

– Maiestatea Voastră.

– Domnule Urquhart.

Întâlnirea avea căldura unei coliziuni de aisberguri. Niciunul nu se uită direct la celălalt, ci aleseră să examineze privelişte din jurul lor.

– Niciun cuvânt, Sire. Deja s-a făcut prea multă pagubă şi s-a iscat o controversă prea mare. Priviţi, dar nu vorbiţi. Trebuie să insist.

– Nici măcar o expresie convenţională de tristeţe, domnule Urquhart? Nici măcar una conform scenariilor dumneavoastră?

– Nici măcar o clipire sau vreun semn din cap, nicio expresie oblică sau vreo coborâre exagerată a privirii... Nici măcar după o formulă permisă, de vreme ce pare să vă facă plăcere să desfaceţi fiecare nod pe care noi îl facem.

Regele făcu cu mâna un gest dispreţuitor de negare.

Prim-ministrul vorbi încet, cu mare prudenţă, întorcându-se la subiectul lui.

– Trebuie să insist.

– Vreţi să spuneţi că trebuie să rămân tăcut?

– Absolut. Pentru o perioadă considerabilă.

Regele îşi luă privirea de la haosul din jur şi, pentru prima dată, se uită direct la prim-ministru, cu o expresie ţeapănă şi dispreţuitoare şi cu mâinile vârâte adânc în buzunarele pelerinei de ploaie.

– Nu prea cred.

Urquhart se străduí să evite provocarea şi să nu-şi piardă cumpătul. Nu dorea să-l lase pe rege să scape nici măcar cu o urmă de satisfacţie.

– După cum ați văzut, opiniile dumneavoastră au fost, în mare parte, înțelese greșit.

– Sau manipulate.

Urquhart ignoră aluzia.

– Vorbiți despre tăcere, continuă regele, întorcându-și fața spre vânt și ploaie, cu nasul proeminent ca prora unei mari corăbii. Domnule Urquhart, mă întreb ce-ați face dacă un nenorocit de episcop tâmpit v-ar face ținta unei asemenea denaturări absurde. Ați tăcea? Sau v-ați apăra? Nu vi s-ar părea mai important să vorbiți, să le dați celor dispuși să asculte șansa de a vă auzi și înțelege?

– Dar eu nu sunt rege.

– Nu. Un fapt pentru care amândoi ar trebui să fim recunoscători.

Urquhart pricepu insulta. Sub luminile arzătoare cu arc electric, o mânuță fu zărită prin moloz. Urmară câteva secunde scurte de confuzie, speranță și multă răscolire, doar ca raza de speranță să piară în noroi. Era doar o păpușă.

– Sire, și eu trebuie să mă asigur că sunt auzit și înțeles. De către dumneavoastră. Dintr-o parte se auzi sunetul zidăriei care se prăbușea, dar niciunul nu se clinti. Orice alte dezvăluiri publice făcute de dumneavoastră vor fi privite ca foarte provocatoare de către guvern. Drept o declarație de război constituțional. Și niciun monarh nu s-a luptat cu un prim-ministru și a câștigat de aproape două sute de ani.

– O observație interesantă. Am uitat că sunteți un erudit.

– Politica este obținerea și folosirea puterii. E o arenă dură, de-a dreptul nemiloasă. Nu e un loc potrivit pentru un rege.

Ploaia curgea ca niște pârâiașe pe fețele lor, picurându-le de pe nasuri și infiltrându-se pe sub gulerele lor. Amândoi erau

uzi leoarcă şi înfrigurați. Niciunul din ei nu mai era tânăr, ar fi trebuit să-şi caute un adăpost, dar niciunul nu voia să fie primul care să se mişte. De la distanță, privitorii nu puteau auzi nimic din cauza ciocanelor pneumatice şi a comenzilor strigate şi urgente, puteau vedea doar doi bărbați care stăteau față-n față şi se holbau unul la celălalt, doi conducători şi rivali profilați pe strălucirea intensă a luminilor de salvare într-o scenă monocromă spălată de ploaie. Nu puteau distinge insolența de pe fața lui Urquhart, nici expresia clasică de sfidare regală din ochii celuilalt. Poate doar un observator ager ar fi putut distinge cum regele îşi strângea umerii, dar sigur o făcea doar împotriva elementelor naturii şi a nenorocirii care îl adusese în acel loc.

– Domnule prim-ministru, nimic despre moralitate?

– Moralitatea, Sire, e monologul celor fără emoție şi care nu pot fi emoționați, răzbunarea celor fără succes, pedeapsa celor care au încercat şi au dat greş sau a celor care nici măcar n-au avut curajul să încerce vreodată.

Era rândul lui Urquhart să încerce să-l provoace pe celălalt. Urmă o tăcere lungă între ei.

– Domnule prim-ministru, pot să vă felicit? Ați reuşit să mă faceți să vă înțeleg cu o claritate absolută.

– Nu vreau să vă las cu nicio îndoială.

– Ați reuşit acest lucru.

– Atunci, ne-am pus de acord? Nu mai spuneți niciun cuvânt?

Când, în sfârşit, regele vorbi, vocea lui deveni atât de înceată că Urquhart trebui să facă un efort ca să-l audă.

– Puteți să fiți sigur că o să-mi păzesc cuvintele la fel de atent cum le folosiți dumneavoastră. Nu le voi uita niciodată pe cele pe care le-ați folosit astăzi.

Momentul fu intrerupt când un strigăt de avertisment se auzi deasupra locului dezastrului, iar oamenii fugiră de pe grămada de pietre când bucata de lemn se clătină, scârțâi și, în cele din urmă, se prăbuși, propulsând patul într-un salt mortal lent și grațios, înainte de a fi redus la nimic mai mult decât încă o grămadă de așchii pe ruinele de jos. O pernă singuratică atârna în vânt, agățată de o bucată ascuțită din ceea ce, în acea dimineață, fusese un pătuț de copil, iar sunetul unei jucării gălăgioase de plastic încă mai cânta în vânt. Fără să mai spună un cuvânt, Urquhart începu să meargă din nou prin mocirlă.

Mycroft i se alătură regelui pe bancheta din spate a mașinii în drumul de întoarcere la Palat. În mare parte a călătoriei, monarhul fu tăcut, pierdut în gândurile și emoțiile lui, cu ochii închiși – afectat de ceea ce văzuse, crezu Mycroft. Când vorbi, cuvintele lui fură încete, aproape șoptite, de parcă ar fi fost într-o biserică sau ar fi vizitat celula unui condamnat.

– Niciun cuvânt, David. Sunt condamnat la tăcere sau va trebui să accept consecințele. Ochii lui încă erau închiși.

– Nu mai dați interviuri?

– Nu, dacă nu cumva vreau un război deschis.

Se gândiră la asta câteva momente, care apoi se transformară în minute de tăcere. Ochii lui încă erau închiși. Mycroft crezu că era rândul lui să vorbească.

– Poate nu e momentul potrivit... niciodată nu e momentul potrivit. Dar m-ar ajuta dacă mi-aș lua câteva zile libere. Dacă nu o să faceți prea multe în public. Pentru o vreme. Am câteva probleme personale de care trebuie să mă ocup.

Capul regelui încă era lăsat pe spate, ochii îi erau închiși, iar cuvintele îi ieșiră din gură monotone și stoarse de emoție.

– David, trebuie să-mi cer scuze. Mă tem că nu am ţinut cont de tine. M-am lăsat acaparat de problemele mele. Oftă. Cu toată confuzia asta, ar fi trebuit să-mi fac timp să te întreb. Crăciunul fără Fiona trebuie să fi fost iadul pe pământ. Bineînţeles. Bineînţeles că îţi poţi luat liber o vreme. Dar am nevoie să mă ajuţi într-o mică problemă, dacă se poate. Vreau să aranjez o mică excursie.

– Unde?

– Trei zile, David. Doar trei zile şi nu departe. Mă gândeam la Brixton, Handsworth, poate Moss Side şi Gorbals. Să merg pe la ţară. Să iau masa la o cantină socială în zona unde oamenii fără adăpost trăiesc în cutii de carton într-o zi şi micul dejun cu Armata Salvării în următoarea. Să beau ceai cu o familie care trăieşte din ajutorul social şi să mă încălzesc la radiatorul lor. Să-i întâlnesc pe tinerii care dorm pe străzi. Înţelegi ideea.

– Nu puteţi!

Capul lui rămase lăsat pe spate, orb, tonul vocii încă rece.

– Pot. Şi vreau camere de luat vederi să mă însoţească peste tot. Poate o să urmez dieta unui pensionar timp de trei zile şi o să provoc presa care va călători cu mine să facă la fel.

– Asta o să ducă la titluri de-o şchioapă în ziare mai mult decât orice discurs!

– Nu o să spun niciun cuvânt. Începu să râdă, de parcă umorul negru era singurul mod de a înăbuşi sentimentele care-l chinuiau cu atâta putere că îl făcuseră să se teamă un pic de el însuşi.

– Nici nu va trebui s-o faceţi. Pozele vor fi în deschiderea ştirilor în fiecare seară.

– Măcar dacă implicarea regelui ar căpăta atâta acoperire. Tonul lui era aproape glumeţ.

– Nu realizați ce faceți? Este o declarație de război contra guvernului. Urquhart se va răzbuna.

Menționarea numelui prim-ministrului avu un efect electrizant asupra regelui. Își înălță capul, ochii lui înroșiți se deschiseră arzători și strălucitori, iar falca i se încordă ca și cum un curent electric ar fi trecut prin el. Simțea că-l ardea stomacul.

– Noi o să ne răzbunăm primii! Urquhart nu mă poate opri. Poate obiecta la discursurile mele, mă poate intimida și amenința, dar acesta e regatul meu și am tot dreptul să merg oriunde și oricând vreau!

– Când v-a intrat în cap să începeți acest război civil?

Își recăpătă umorul negru.

– O, mă gândeam... săptămâna viitoare.

– Acum știu că nu vorbiți serios. Ne-ar lua luni de zile să organizăm asta.

– David, oriunde și oricând vreau. Nu e nevoie de nicio organizare. Nu o să mă întâlnesc cu nimeni în mod special. Nu trebuie să se facem nicio notificare în avans. Oricum, dacă le dau timp să se pregătească, o să văd doar o versiune cosmetizată a țării, măturată și curățată special pentru vizita mea. Nu, David. Fără pregătiri, fără avertismente. M-am plictisit să mă joc de-a regele; e timpul să joc rolul bărbatului! Hai să vedem dacă pot suporta timp de trei zile ce trebuie să suporte mulți alții o viață întreagă. Hai să vedem dacă pot scăpa de cătușele astea de mătase și dacă pot să-mi privesc supușii în ochi.

– Paza! Cum rămâne cu paza? îl întrebă Mycroft disperat.

– Cea mai bună formă de pază e surpriza, când nimeni nu mă așteaptă. Dacă trebuie să mă urc în mașină și s-o conduc personal, jur în fața lui Dumnezeu că o s-o fac.

– Trebuie să fiţi absolut clar. Un asemenea turneu ar însemna război, chiar în faţa camerelor, fără niciun ascunziş şi fără niciun compromis diplomatic mai târziu sau reparaţii după aceea. Ar fi o provocare directă şi publică pentru prim-ministru.

– Nu, David, nu aşa văd eu lucrurile. Urquhart e o ameninţare publică, fii sigur de asta, dar aici e vorba mai mult despre mine. Trebuie să mă regăsesc, să răspund acelor lucruri pe care le simt în adâncul inimii mele, să văd dacă mă ridic la înălţimea sarcinii de a fi nu doar rege, dar şi bărbat. David, nu mai pot să fug de ceea ce sunt şi de lucrurile în care cred. Asta nu e o provocare pentru Urquhart. E mai mult o provocare pentru mine. Înţelegi?

Când înţelese cuvintele, umerii lui Mycroft se lăsară în jos, greutatea mai multor lumi părând să apese pe ei. Se simţi epuizat de propria lui viaţă de fugă, nu-i mai rămăseseră niciun fel de resurse. Omul care stătea lângă el nu era doar un rege, era un om care insistase să fie el însuşi. Mycroft înţelegea perfect cum se simţea şi se minuna de curajul lui. Dădu din cap.

– Sigur că da, răspunse el încet.

CAPITOLUL 36

Un monarh constituțional e ca un vin roșu bun care trebuie lăsat în întuneric și scos ocazional pentru a fi șters de praf cu blândețe. Altfel, trebuie să aștepte până e chemat.

– Mortima. Iar ai ars pâinea prăjită! Urquhart contemplă rămășițele micului lui dejun care se fărâmițase la prima atingere a cuțitului și i se vărsă în poală. Soția lui era încă în capot; fusese iarăși plecată până târziu – „muncesc din greu, spun lumii cât de minunat ești, dragul meu" – și era doar pe jumătate trează.

– Francis, nici măcar nu pot să gândesc în bucătăria aia ridicol de mică, darămite să-ți pregătesc pâinea prăjită. Rezolvă cu renovarea și vei avea un mic dejun ca lumea.

Iar asta. Uitase de asta, o dăduse la o parte. Avea alte lucruri în minte.

– Francis, care-i problema? Îl cunoștea de prea mult timp ca să nu vadă semnele.

El făcu un semn spre ziarele care anunțau planurile pentru vizita regelui.

– Mortima, s-a prins c-am mers la cacealma.

– O să fie rău?

– Poate să fie mai rău? Chiar când totul începea să meargă bine. Sondajele de opinie ieşeau în favoarea noastră, urma să solicităm alegeri anticipate. Asta o să schimbe totul. Îşi curăţă poala de firimituri. Nu pot să merg la ţară, unde se vorbeşte numai despre sărăcie şi pensionari îngheţaţi. O să fim scoşi afară de pe Downing Street până să apuci să alegi un nou tapet, darămite să scoţi găleata cu clei.

– Afară de pe Downing Street? Părea speriată. Nu vreau să par nesimţită, dar abia am ajuns aici!

El se uită direct la ea.

– O să-ţi fie dor de locul ăsta? Mă surprinzi, Mortima. Mi se pare că petreci foarte mult timp departe de el. Dar, de obicei, se întorcea până în zori şi, în timp ce ea stătea acolo, înţelese de ce. Ea nu se simţea prea bine la prima oră a dimineţii.

– Nu te poţi lupta cu el?

– În timp, da. Şi îl pot învinge. Dar nu am timp, Mortima, doar două săptămâni. Cel mai trist lucru e că regele nici măcar nu-şi dă seama ce a făcut.

– Francis, nu trebuie să renunţi. Mi-o datorezi mie şi ţi-o datorezi ţie însuţi. Se chinuia cu pâinea ei prăjită de parcă ar fi vrut să-i arate ce creaturi slabe şi inutile erau bărbaţii. Dar nu reuşea să se descurce mai bine decât el, iar asta o irita. Aminteşte-ţi, m-am sacrificat alături de tine şi am muncit din greu. Şi am şi eu o viaţă. Îmi place să fiu soţia prim-ministrului. Şi, într-o zi, voi fi văduva unui prim-ministru. O să am nevoie de sprijin, de un pic de respectabilitate socială când o să fiu pe cont propriu. Părea egoistă şi nepăsătoare. Şi, aşa cum făcea mereu când nu se mai putea abţine, folosea cea mai puternică armă, vinovăţia lui. Dacă aş fi avut copii să mă ajute, ar fi fost altfel.

El se uită la rămăşiţele micului dejun. La asta se ajunsese. La tocmeală peste sicriul lui.

– Luptă cu el, Francis.

– Intenţionez s-o fac, dar nu-l subestima. Eu îi tai un picior, dar el sare iar în sus.

– Atunci luptă mai abitir cu el.

– Vrei să spui ca George Washington?

– Vreau să spun ca sângerosul Cromwell. Ori noi, ori el, Francis.

– Mortima, am luptat atât de mult ca să nu se ajungă la asta, chiar am făcut-o. Nu aş distruge doar un simplu om, ci şi sute de ani de istorie. Există nişte limite.

– Măcar ia asta în considerare, Francis. E posibil?

– Cu siguranţă ar fi o distragere a atenţiei de la văicăreala despre cei defavorizaţi.

– Guvernele nu rezolvă problemele oamenilor, ci, pur şi simplu, încearcă să le rearanjeze în favoarea lor. Nu poţi să le rearanjezi în favoarea ta?

– În două săptămâni? Cercetă privirea hotărâtă din ochii ei. Vorbea serios. Al naibii de serios. La asta m-am gândit toată noaptea. Dădu din cap uşor. S-ar putea. Cu puţin noroc. Şi vrăjitorie. Să-l fac să pară că el este problema, să fie oamenii contra regelui. Dar nu ar fi doar alegeri, ar fi o revoluţie. Dacă o să câştigăm, Familia Regală nu-şi va mai reveni niciodată.

– Scuteşte-mă de milă. Sunt o Colquhoun.

– Dar eu sunt un Cromwell?

– O să te descurci.

Îşi aminti dintr-odată că îl dezgropaseră pe Cromwell şi îi spânzuraseră capul putrezit. Se uită la rămăşiţele pâinii arse şi se temu foarte tare că ea ar putea avea dreptate.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL 37

Viața publică e ca un coș de haine, se umple repede cu rufe murdare.

Februarie: prima săptămână

Soneria telefonului îl făcu să tresară, perturbând liniștea apartamentului. Era târziu, mult trecut de zece, iar Kenny deja se retrăsese ca să-l lase pe Mycroft să lucreze la niște aranjamente de ultim minut pentru călătoria regelui. Kenny aștepta; Mycroft se întrebă dacă telefonul îl chema să ocupe un post liber dintr-un echipaj de zbor pe ultima sută de metri, dar, cu siguranță, nu așa de târziu?

Kenny apăru la ușa dormitorului, frecându-se obosit la ochi.

– E pentru tine.

– Pentru mine? Dar cine...?

– Nu știu. Kenny încă era pe jumătate adormit.

Tremurând vizibil, Mycroft ridică receptorul telefonului.

– Bună seara.

– David Mycroft? întrebă vocea.

– Cine întreabă?

– David, sunt Ken Rochester de la *Mirror*. Îmi cer scuze că te deranjez atât de târziu. Nu sunt prea inoportun, nu-i aşa, David?

Mycroft nu mai auzise de acel om. Tonul lui nazal era neplăcut, lipsa lui de etichetă era insolentă şi supărătoare, grija lui evident nesinceră. Mycroft nu-i răspunse.

– E un fel de urgenţă; editorul meu m-a întrebat dacă pot veni în excursie mâine, împreună cu corespondentul nostru regal. Eu mă ocup de subiecte speciale. Te-ai mutat, nu-i aşa, David? Ăsta nu e vechiul tău număr.

– Cum ai făcut rost de numărul ăsta? întrebă Mycroft, forţându-se să scoată fiecare cuvânt printre buzele devenite brusc grele ca plumbul.

– Eşti David Mycroft, nu-i aşa? De la Palat? M-aş simţi foarte prost dacă aş vorbi despre asta cu altcineva. David?

– Cum ai făcut rost de numărul ăsta? întrebă el din nou, pe un ton sugrumat. Îl oferise centralei telefonice a Palatului pentru a fi folosit doar în caz de urgenţă.

– O, David, noi obţinem orice vrem, de obicei. Aşa că o să apar mâine, să mă alătur şi celorlalte reptile, dacă o să faci aranjamentele necesare. Editorul meu o să se supere foarte tare dacă nu găsesc un mod să te conving. Am vorbit cu fiul tău la telefon? Scuze, a fost o întrebare prostească. Fiul tău e la universitate, nu-i aşa, David?

Gâtul lui Mycroft era uscat, încapabil să transmită cuvinte.

– Sau poate era un coleg? Unul dintre tinerii tăi ambiţioşi? Părea că l-am trezit din somn. Îmi pare rău că v-am trezit pe amândoi noaptea, atât de târziu, dar ştiţi cum sunt editorii. Scuzele mele soţiei tale...

Ziaristul continuă să trăncănească în acelaşi stil care amesteca aluziile şi întrebările. Încet, Mycroft luă receptorul

de la ureche și îl puse înapoi în furcă. Așadar, știau unde era. Și aveau să știe și cu cine era și de ce. După vizita de la Brigada de Moravuri, știuse că asta se va întâmpla mai devreme sau mai târziu. Se rugase să fie mult mai târziu. Și cunoștea presa. Nu s-ar fi mulțumit doar cu el. L-ar fi urmărit și pe Kenny; i-ar fi cercetat slujba, familia, viața privată, prietenii, pe toată lumea și pe oricine cunoscuse vreodată, ar fi căutat și prin coșurile de gunoi după toate greșelile făcute de el vreodată. Și cine nu făcuse greșeli? Nu ar fi avut remușcări și limite, nu ar fi făcut compromisuri, ar fi fost incalificabili.

Mycroft nu era sigur că ar fi putut suporta o asemenea presiune; era și mai puțin sigur că avea dreptul să-i ceară lui Kenny s-o facă. Merse la fereastră și se uită în sus și-n jos la strada întunecată, căutând printre umbre orice indiciu al unor ochi curioși. Nu era nimic, cel puțin el nu vedea nimic, dar nu ar fi durat mult, s-ar fi întâmplat repede, poate chiar a doua zi.

Kenny adormise din nou, inocent și inconștient, cu corpul sucit în cearșafuri cum numai tinerii reușesc s-o facă. Tot ce-și doriseră fusese să fie lăsați în pace, dar era doar o chestiune de timp până când ceilalți ar fi venit să-i despartă.

Urquhart se întorsese târziu de la recepția diplomatică și o găsi pe Sally așteptându-l, vorbind, la un pahar de plastic de cafea, cu doi paznici din serviciul de protecție în ceea ce trecea drept biroul lor: o cameră înghesuită de mărimea unui dulap, aflată chiar lângă holul de la intrare. Era așezată pe colțul biroului lor, susținută de picioarele ei lungi și elegante, pe care detectivii așezați le admirau fără să se ascundă.

– Îmi cer scuze că vă deranjez la muncă, domnilor, bombăni el supărat. Își dădu seama că era gelos, dar se simți

mai bine când detectivii săriră în picioare, evident confuzi, unul dintre ei vărsând cafeaua în grabă.

– Bună seara, domnule prim-ministru. Zâmbetul ei era larg, cald și nu dezvăluia niciun semn al neînțelegerii din întâlnirea lor precedentă.

– Ah, domnișoară Quine. Am uitat. Alte sondaje de opinie? Încercă să pară distrat.

– Pe cine crezi că păcălești? murmură Sally cu colțul gurii în timp ce ieșiră din cameră.

El își arcui o sprânceană.

– Dacă te-ar crede că ai uitat cu adevărat de o întâlnire târziu în noapte cu o femeie cu un corp ca al meu, i-ar chema pe oamenii în halate albe.

– Nu sunt plătiți să gândească, ci să facă ce le spun eu, îi răspunse el iritat. Părea să fi vorbit serios, iar Sally se sperie. Se hotărî să schimbe subiectul.

– Apropo de sondajele de opinie, conduci cu șase puncte. Dar, înainte să te feliciți, trebuie să-ți spun că turneul regelui va face să se ducă pe apa sâmbetei orice avantaj ai. O să fie un circ fenomenal – multe mâini frânte și cuvinte de compasiune. Sinceră să fiu, nu e un joc la care se pricep cei din echipa ta.

– Mă tem că Maiestatea Sa o să fie distras de problemele lui până se va termina săptămâna.

– Ce-nseamnă asta?

– Ofițerul lui de presă și prietenul apropiat, Mycroft, e homosexual. Încurcat cu un steward.

– Și ce-i cu asta? Nu e o crimă.

– Dar, din păcate, povestea se scurge în presă și, în felul lor infam obișnuit, o să-l facă să-și dorească să fi fost un simplu criminal. Nu doar că și-a înșelat familia – se pare că biata lui soție a fost forțată să plece din domiciliul conjugal, dezgustată

de ce făcea el, după mai bine de douăzeci de ani de căsnicie petrecuți alături de el. Mai este și chestiunea securității. Un om care are acces la tot felul de informații sensibile și secrete de stat, care e în mijlocul Familiei noastre Regale, a mințit tot timpul pe parcursul procedurilor obișnuite de verificare. S-a expus șantajului și presiunii. Urquhart apăsă butonul din perete care chema liftul privat ce urca până la apartamentul de la ultimul etaj. Și, mai grav decât orice, l-a înșelat pe rege. Un prieten de-o viață pe care l-a trădat. Doar dacă, bineînțeles, vrei să fii răutăcioasă și ajungi la concluzia că regele a știut tot timpul și l-a acoperit ca să-și ajute vechiul prieten. Complicat.

– Nu sugerezi că și regele a...

– Nu sugerez nimic. Asta e treaba presei, răspunse el, care, prezic cu încredere, până la sfârșitul săptămânii, se va ocupa de asta.

Ușile liftului erau deschise, invitându-i să urce.

– Atunci de ce aștepți, Francis? De ce nu-l lovești acum, înainte ca regele să plece și să să ne producă atâtea pagube?

– Pentru că Mycroft e doar o grămadă de bălegar. Regele trebuie împins, dar nu de pe o grămadă de bălegar, ci de pe un vârf de munte și, până la sfârșitul turneului, va ajunge cât de sus poate. Eu pot să aștept.

Intrară în lift, o chestie mică și insalubră care fusese înghesuită într-o nișă a vechii case cu ocazia renovării de la începutul secolului. Îngustimea pereților lui metalici îi forță să se apropie și, când se închiseră ușile, ea putu să vadă cum ochii lui se luminară, îi simți încrederea, ba chiar și aroganța, era ca un leu în bârlogul lui. Putea să fie prada lui sau leoaica lui; trebuia să țină pasul cu el sau urma să fie devorată.

– Francis, pentru unele lucruri n-ar trebui să aștepți. Fii lângă el pas cu pas, ține-te de el, chiar și când se târăște pe

vârful lui de munte. Se aplecă spre el până la panoul de control şi bâjbâi cu degetele după manetă, iar liftul se opri fără zgomot între etaje. Bluza ei era deja descheiată, iar el îi frământa carnea tare a sânilor. Ea tresări, el deveni mai violent, o zdrobea, o împingea mai insistent ca s-o domine. Încă mai avea paltonul pe el. Trebuia să-i permită, să-l încurajeze şi să-i facă pe plac. Se schimba, îşi pierdea autocontrolul, poate nici nu mai voia să facă asta. Dar, când o înghesui incomod în colţul liftului, proptindu-i picioarele pe pereţi şi ea simţi metalul rece pe fese, ştiu că trebuia să meargă cu el cât de departe putea şi cât de departe voia el să meargă; era genul de ocazie cu care nu s-ar mai fi întâlnit a doua oară. Se întâmpla o dată în viaţă şi trebuia s-o înhaţe, indiferent dacă el mai spunea sau nu „te rog".

Era patru dimineaţa şi întuneric beznă când Mycroft se furişă încet din dormitor şi începu să se îmbrace în linişte afară. Kenny încă dormea, cu corpul lui nevinovat implicat într-o luptă agitată cu lenjeria de pat şi strângând în braţe ursuleţul de pluş. Mycroft se simţi mai mult ca un tată decât ca un iubit, fiind motivat de un sentiment profund şi înnăscut de protecţie faţă de bărbatul mai tânăr. Avea nevoie să creadă că ceea ce făcea era corect.

Când termină cu îmbrăcatul, se aşeză la masă şi aprinse o lampă mică. Avea nevoie de lumină ca să scrie biletul. Făcu câteva încercări disperate pe care le rupse în bucăţele şi le puse într-o grămăjoară lângă el. Cum ar fi putut să-i explice că era sfâşiat între sentimentele lui de dragoste şi de datorie pentru doi bărbaţi, regele şi Kenny, care erau amândoi ameninţaţi din cauza lui? Că fugea pentru că asta făcuse toată viaţa şi nu ştia ce altceva ar putea face? Că urma să continue să fugă imediat

după ce se termina turneul regelui – pentru că era sigur că mai avea trei zile până când dezastrul avea să lovească?

Grămada de hârtie creştea şi, în cele din urmă, rămase doar cu: „Crede-mă, te iubesc. Îmi pare rău". Suna atât de penibil şi de insuficient.

Puse bucăţile de hârtie în servieta lui, închizându-i încuitorile cât de încet putu şi îşi puse paltonul. Se uită pe fereastră ca să inspecteze strada, pe care o găsi liniştită şi rece, la fel cum se simţea şi el pe dinăuntru. Se strecură cât de atent putu ca să pună biletul pe masă, unde Kenny ar fi putut să-l găsească. Când îl rezema de vaza cu flori, îl văzu pe Kenny ridicându-se în pat şi holbându-se la valiză, la palton şi la bilet, înţelegerea pătrunzându-i în ochii somnoroşi.

– De ce, David? De ce? şopti el. Nu strigă, nu vărsă nicio lacrimă, văzuse prea multe plecări în viaţa lui din cauza slujbei, dar acuzaţiile umpleau fiecare silabă.

Mycroft nu avu niciun răspuns. Nu avea nimic decât senzaţia unei disperări iminente de care voia să-i salveze pe cei pe care-i iubea. Fugi departe de privirea lui Kenny, care îşi strângea ursuleţul preferat la piept în timp ce stătea părăsit pe tronul lui de cearşafuri, fugi din apartament înapoi în lumea reală, în întuneric, pe lângă sticlele goale de lapte, ecoul paşilor lui răsunând pe pietrele de pe strada goală. Şi, în timp ce fugea, pentru prima dată în viaţa lui de adult, Mycroft descoperi că plângea.

CAPITOLUL 38

Când l-au circumcis pe Maiestatea Sa, mă tem că au aruncat partea greşită. Poate e vremea să fie tăiat din nou.

Aerul nopţii era umed, plin de iarna care picura de pe zidurile acoperite de mucegai în jgheaburile care se revărsau pe pasajul subteran din beton, în timp ce bătrânul vagabond se holba la faţa regelui lui. Bătrânul nu-şi mai observa murdăria de sub unghii de săptămâni întregi şi nu mai simţea propriul miros de urină stătută, dar regele îl simţise de la câţiva metri şi apoi mai intens când îngenunchease lângă bunurile bătrânului – o boccea legată cu o frânghie, un sac de dormit rupt şi pătat şi o cutie mare de carton umplută cu ziare, care probabil ar fi dispărut până când s-ar fi întors în noaptea următoare.

– Cum naiba a ajuns aşa? întrebă regele un asistent social care stătea lângă cotul lui.

– Întrebaţi-l pe el, sugeră asistentul social care, de-a lungul anilor, îşi pierduse răbdarea cu bogătanii aroganţi care veneau cu inima în palmă să-şi exprime grija profundă, întotdeauna, fără excepţie, în faţa camerelor, şi care-i tratau pe sărmani

mai degrabă ca pe niște obiecte impersonale decât ca pe niște oameni, doar se uitau și plecau mai departe.

Regele roși. Măcar avea decența de a-și recunoaște grosolănia. Se lăsă pe un genunchi, ignorând umezeala și molozul care păreau să fie peste tot, ca să asculte și să încerce să înțeleagă. Și în depărtare, la capătul pasajului subteran în care fuseseră mânați de Mycroft, camerele de filmat porniră și înregistrară imaginea unui om trist și înlăcrimat, aplecat, în mizerie, ascultând povestea unui vagabond.

Mai târziu, jurnaliștii care-l însoțiseră spuseră că niciodată un consilier de presă nu muncise mai neobosit și cu mai multă imaginație ca să le ofere poveștile și imaginile de care aveau nevoie. Fără să aibă de-a face cu regele sau să insiste cu prea multă brutalitate asupra scenelor jalnice de suferință personală și privațiune, avură din abundență tot ce-și doriseră. Mycroft ascultă, înțelese, complimentă, învârti și negocie, încurajă, sfătui și facilită. La un moment dat interveni ca să-l oprească un moment pe rege, în timp ce un echipaj de filmare își găsi poziția ideală și schimbă caseta, altădată șoptise la urechea regală și îl convinse pe rege să repete o scenă cu aburul care se ridica din rigole, luminată frumos din spate de un felinar și cu o mamă legănându-și bebelușul. Se certă cu polițiștii și îi mustră pe funcționarii locali care încercau să se strecoare în imagine. De data aceasta nu avea să se vadă nicio caravană de funcționari care ar fi trecut de cealaltă parte imediat ce pozele obligatorii ar fi fost făcute; era vorba despre un om care-și descoperea regatul, singur cu câțiva sărmani și conștiința lui. Sau cel puțin așa le explică Mycroft, iar ei îl crezură. Dacă în timpul acelor trei zile, regele dormi iepurește, atunci Mycroft nu dormi deloc. Dar, în timp ce obrajii regelui deveniră mai pământii, ochii lui mai afundați în orbite și mai plini de

remuşcări pe măsură ce turneul trecea de la zi la noapte şi iar la zi geroasă, Mycroft strălucea ca un foc cuceritor, căci vedea o justificare în fiecare scenă de privaţiune şi o victorie în fiecare clic al obturatorului.

Când regele se aplecă lângă căsuţa de carton a vagabondului ca să-l asculte, îşi dădu seama că mocirla care acoperea totul avea să-i distrugă costumul, dar nu se mişcă. El doar îngenunchea în mocirlă, bătrânul trăia în ea. Se forţă să stea în ea, să ignore mirosurile urâte şi vântul rece, să dea din cap şi să zâmbească încurajator în timp ce bătrânul, printre gâlgâiturile ce se auzeau din plămânii lui, îşi spuse povestea despre studiile universitare, despre căsnicia lipsită de loialitate care-i distrusese cariera şi încrederea în sine şi despre renunţarea după care nu mai găsise nicio cale de întoarcere. Nu fără minimu de respectabilitate pe care doar o adresă ţi-l poate da. Nu era vina nimănui, nu învinovăţea pe nimeni şi nu se plângea decât la adresa frigului. Locuise cândva în canale, era mai uscat şi mai cald acolo şi nu îl băteau la cap poliţiştii, dar Administraţia Apelor îl descoperise şi pusese lacăt la intrare. Îi trebui un moment să înţeleagă. Îl dăduseră afară pe acel om din canale...

Vagabondul îşi întinse braţul, dezvăluind un bandaj prin care se scursese un lichid corporal, iar apoi se solidificase. Bandajul era murdar, iar regele simţi cum i se făcu pielea de găină. Bătrânul se apropie, cu degetele diforme tremurând şi înnegrite de murdărie, cu unghiile groase şi rupte ca nişte gheare, cu o mână care nu era potrivită nici măcar pentru canale. Regele o ţinu foarte strâns şi foarte mult timp.

Când, în sfârşit, se ridică pentru a merge mai departe, avea o pată urâtă pe cracul pantalonului, iar ochii îi erau umezi. Probabil din cauza vântului muşcător, pentru că obrazul îi era

ferm și pe față i se citea furia, dar presa avea să spună că era așa din cauza lacrimilor de milă. Regele merse încet și ieși cu pata lui din pasajul subteran în care picura apa, ca să păteze apoi fiecare primă pagină a fiecărui ziar din țară.

Consilierii lui Gordon McKillin discutară despre această chestiune o zi întreagă. Prima idee fusese să convoace o conferință de presă ca la carte și să transmită un mesaj cât se putea de puternic pentru a se asigura că niciun jurnalist nu pleca cu vreo întrebare fără răspuns. Dar liderul opoziției avea îndoielile lui. Dacă scopul acestui exercițiu era de a se alătura, pe cât era posibil, turneului regelui, nu ar fi trebuit să se potrivească stilului lui? Nu ar fi părut o conferință de presă prea greoaie, prea nelalocul ei, de parcă ar fi încercat să-l deturneze pe rege pentru scopurile partidului lui politic? Îndoiala revărsase asupra lui un potop de incertitudini și planurile fuseseră schimbate. Zvonul circulă. McKillin urma să fie găsit în pragul ușii lui, imediat după micul dejun, luându-și rămas-bun de la soția lui într-o scenă impresionantă de familie, care se potrivea cu stilul neoficial al turneului regelui, de parcă jurnaliștii și camerele de filmat ar fi trecut pe acolo întâmplător...

Îmbulzeala din fața ușii de la intrare din strada Chapel era îngrozitoare și dură câteva minute până când consilierul de comunicare al lui McKillin dădu din cap în semn că mulțimea de camere de filmat erau pe poziții și pregătite. Trebuia să iasă bine; până la urmă, emisiunea Micul Dejun TV se transmitea live.

– Bună dimineața, doamnelor și domnilor, începu el în timp ce soția lui plutea timidă în fundal. Mă bucur să vă văd pe toți pentru ceea ce presupun că este un anunț cu

privire viitoarele noastre luări de poziţie cu privire la politica transporturilor.

– Nu şi dacă nu include abolirea trenurilor regale.

– Greu de crezut.

– Domnule McKillin, credeţi că regele procedează bine implicându-se într-un turneu de asemenea anvergură? Cea care îl întreba era o tânără blondă şi agresivă care întinse microfonul spre el de parcă ar fi fost o armă. Ceea ce şi era, bineînţeles.

– Regele este o personalitate de prim rang, nu are de ales în privinţa asta. Bineînţeles că are dreptul să vadă personal cum trăiesc cei defavorizaţi. Cred că ceea ce face este admirabil şi îl aplaud.

– Dar se spune că este mare supărare pe Downing Street; se spune că asemenea chestiuni ar trebui să fie lăsate politicienilor, interveni în discuţie altă voce.

– Pentru numele lui Dumnezeu, când a vizitat domnul Urquhart ultima dată asemenea locuri? Doar pentru că nu are *curajul* – în limba lui de la munte cuvântul suna ca o serie de bătăi într-o tobă militară care chema trupele să avanseze – de a sta faţă în faţă cu victimele politicilor lui, asta nu e un motiv pentru ca alţii să fugă şi ei.

– Nu aţi critica niciun aspect al turneului regelui?

McKillin făcu o pauză. Lăsă vulturii să aştepte, să ghicească, să anticipeze. Îşi înălţă bărbia pentru a arăta mai mult ca un om de stat, cu guşa mai puţin cărnoasă, de parcă ar fi repetat de o mie de ori.

– Mă identific complet cu ceea ce a făcut regele. Întotdeauna am fost un susţinător ferm al Familiei Regale şi cred că ar trebui să ne considerăm norocoşi că avem un rege care este atât de interesat şi de implicat cum este Maiestatea Sa.

– Aşadar, îl susţineţi sută la sută?

Vocea lui era înceată, apăsată, foarte severă.

– Sută la sută.

– Veţi aduce în discuţie această chestiune în Cameră?

– O, nu. Nu pot. Regulile Camerei Comunelor sunt destul de clare în excluderea oricărei discuţii controversate despre monarh dar, chiar dacă regulile ar permite, n-aş face-o. Cred cu fermitate că Familia noastră Regală nu ar trebui folosită de politicieni pentru scopuri partizane înguste. Aşa că nu plănuiesc să aduc în discuţie chestiunea sau să ţin vreo conferinţă de presă. Nu voi merge mai departe decât pentru a-mi exprima opinia că regele are tot dreptul de a face ceea ce face şi mă alătur grijii lui pentru cei defavorizaţi, care formează o parte atât de mare a Marii Britanii moderne...

Omul responsabil cu comunicarea îşi flutura mâinile deasupra capului, mişcându-şi o mână de la o parte a gâtului spre cealaltă. Era timpul să încheie. Se spusese destul pentru un titlu de ziar, dar nu destul pentru a fi acuzat că exploata situaţia. Vulturii trebuie întotdeauna hrăniţi cu puţin pentru a-şi dori mai mult.

McKillin îşi ţinea ultima pledoarie autocritică în faţa camerelor când, din stradă, se auzi zgomotul făcut de un claxon. Ridică privirea şi văzu un Range Rover verde trecând pe lângă el. Era un parlamentar liberal, un vecin de mai departe, tot din strada Chapel, care se bucura de câte ori putea să întrerupă interviurile din pragul uşii ale liderului opoziţiei. Cu cât protestase McKillin mai mult pentru fairplay, cu atât mai hotărâte deveneau eforturile vecinului lui. Ştia că asta va marca sfârşitul interesului pentru interviul dat producătorului de la Micul Dejun TV, mai avea doar o secundă sau două de televiziune. Ochii lui McKillin se luminară de bucurie, oferi

un zâmbet larg şi îşi flutură mâna într-un fel extravagant în direcţia Range Roverului care se îndepărta. Opt milioane de telespectatori văzură un politician în cea mai bună lumină, toată lumea crezând că el răspundea graţios şi entuziasmat unui salut neaşteptat al unuia dintre cei mai înfocaţi susţinători ai lui. Aşa-i trebuia nesimţitului. McKillin nu avea să permită nimic care să strice ceea ce se anunţa a fi o zi excelentă.

Când producătorul aduse emisiunea înapoi în studio, Mortima Urquhart îşi îndreptă atenţia de la ecranul pâlpâitor către soţul ei. El se juca cu bucăţelele de pâine prăjită înnegrită şi zâmbea.

CAPITOLUL 39

Nu știu de ce spune toate lucrurile astea, de unde să știu? Nu sunt psihiatru.

Autocarul care ducea grupul de jurnaliști din Gorbals până la aeroportul de la periferia Glasgow-ului se înclină când luă curba strânsă și intră în parcare. Mycroft, care stătea pe culoar, se ținu mai bine și contemplă rezultatele muncii lui. Autocarul era ticsit de jurnaliști epuizați, dar mulțumiți, căci rezultatele eforturilor lor dominaseră primele pagini ale ziarelor timp de trei zile, acoperindu-le cheltuielile pentru cel puțin încă o lună. Mycroft primise o mulțime de aprecieri pentru eforturile herculeene pe care le depusese. Bunăvoința se citea pe fiecare față, sinceră și din toată inima, până dădu cu ochii de rândurile din spate ale autocarului. Acolo, ca niște școlari neastâmpărați, stăteau Ken Rochester și fotograful lui lângă altă pereche de jurnaliști, de la un ziar rival, care se alăturase turneului în ultima clipă. Nu erau corespondenți regali acreditați, dar călătoreau sub steagul unei convenții jurnalistice care-i descria drept redactori speciali. Atenția pe care i-o acordaseră și aparatele foto care fuseseră îndreptate în direcția lui, când ar fi trebuit să fie îndreptate spre rege, nu-i lăsară lui Mycroft nicio

îndoială cu privire la subiectul următoarelor lor reportaje. Era clar că zvonul se răspândea, vulturii se învârteau deasupra capului lui, iar prezența competitorilor îi făcea pe toți și mai nerăbdători să atace. Avea mai puțin timp decât crezuse.

Gândurile i se întoarseră la cuvintele care-i inspiraseră, atât pe el, cât și pe ceilalți, în ultimele zile, cuvinte pe care le auzise direct de la rege. Cuvinte despre nevoia de a se regăsi, de a răspunde acelor lucruri pe care le simțea în adâncul inimii, de a decoperi dacă se ridica la înălțimea datoriei nu doar de a-și face slujba, ci a celei de fi bărbat. Despre nevoia de a nu mai fugi. Se gândi la Kenny. Era sigur că nu-l vor lăsa în pace, Rochesterii din lumea asta nu erau genul care ar fi făcut așa ceva. Chiar dacă Mycroft nu s-ar mai fi întâlnit niciodată cu Kenny, ei tot l-ar fi folosit drept combustibil pentru aprinderea rugului, l-ar fi distrus pe Kenny ca să ajungă la el și l-ar fi distrus pe el ca să ajungă la rege. Nu simțea furie, n-avea rost. Așa funcționa sistemul. Apăra presa liberă și-i condamna pe cei slabi. Se simțea amorțit, aproape la modul clinic, distant chiar și față de propria suferință, de parcă ar fi ieșit din el însuși și ar fi putut să-l privească pe celălalt om cu detașarea obiectivă a unui profesionist. Până la urmă, asta era.

În partea din spate a autocarului, Rochester vorbea conspirativ la urechea fotografului lui, care începu să facă încă o serie de poze în timp ce Mycroft stătea deasupra capetelor jurnaliștilor, ca un actor în fața publicului lui, jucând o mare dramă a celor condamnați. „Până în weekend", se gândi Mycroft. Atât timp îi mai rămăsese. Păcat că un rahat ca Rochester avea să primească laurii pentru articol, în locul corespondenților oficiali cu care lucrase și pe care ajunsese să-i respecte de-a lungul anilor. Când obturatorul camerei făcu clic în depărtare, începu să simtă cum calmul lui era consumat

constant de antipatia puternică pentru Rochester, cu buzele lui strânse şi linguşeala lui miorlăită. Simţi că începe să tremure şi se ţinu mai bine. „Nu-ţi pierde controlul, strigă el în sinea lui, sau Rochesterii vor câştiga şi te vor rupe în bucăţi. Pentru numele lui Dumnezeu, fii profesionist, pleacă în condiţiile tale!"

Intraseră deja în parcare, îndreptându-se spre forfota clădirii din care se făceau plecările. Prin obiectivul lui, fotograful lui Rochester îl văzu pe Mycroft lovind uşor umărul şoferului şi spunând ceva care îl făcu să întoarcă autobuzul într-o parte şi să parcheze într-o zonă de refugiu liniştită, aflată la o distanţă considerabilă de terminal. Când autocarul opri, Mycroft reuşi să zâmbească discret pentru mulţimea din jurul lui. Era chiar în mijlocul lor.

– Înainte de a termina acest turneu, există o parte a poveştii pe care încă nu aţi aflat-o. S-ar putea să vă surprindă. S-ar putea să-l surprindă chiar şi pe rege...

CAPITOLUL 40

O viață de vânat și călărit femei nu te face rege și, cu atât mai puțin, un om din popor.

Urquhart stătea în banca din față, pe partea partidului de guvernământ, protejat doar dintr-o parte de tribuna oficială, supraveghind armata de mâini fluturânde și de limbi agitate din fața lui. George Washington? Se simțea mai mult ca generalul Custer. Reținerea de care opoziția dăduse dovadă în pragul ușii lui McKillin dispăruse când câinii din băncile din spate simțiseră mirosul sângelui. Era nevoie de putere pentru această misiune și pentru a rezista praștiilor, săgeților și tuturor batjocurilor vulgare la care se putea gândi un parlamentar vrăjmaș. Trebuia să creadă în el însuși, în totalitate, și să elimine orice îndoială pe care dușmanii lui ar fi putut-o exploata. Trebuia să fie sigur, cu totul, absolut și fără compromisuri, de cauza lui. Ei erau o gloată, nu le lipseau doar principiile, ci și imaginația; nu ar fi fost prea surprins dacă, în recent descoperita lor fervoare regalistă, s-ar fi coborât atât de jos încât să cânte imnul național, chiar acolo și atunci, în Camera Comunelor, singurul loc din tot regatul în care monarhului i se refuza intrarea. Ochii i se luminară când

dădură de Fiară și zâmbi cu ferocitate. Până la urmă, Fiara era un om cinstit. În timp ce alții din jurul lui strigau, își fluturau mâinile și se agitau la înălțimea patimii lor prefăcute, Fiara stătea acolo arătând pur și simplu jenat. Pentru el, cauza era mai importantă decât victoria. Nu ar fi dat-o la o parte doar ca să profite de șansa de a-și umili adversarul. Prostul naibii.

Erau niște indivizi meschini și nevrednici. Își spuneau politicieni, conducători, dar niciunul dintre ei nu înțelegea puterea. O să le arate el lor. Și mamei lui. O să-i arate că era mai bun decât Alistair, că întotdeauna fusese mai bun, că întotdeauna va fi mai bun decât ei. Fără îndoială.

Când i se acordă cuvântul primului deputat, Urquhart știu ce avea să spună, indiferent de întrebare. Întotdeauna puneau întrebări atât de previzibile. Avea să se refere la rege. Iar doamna președintă avea să obiecteze, dar el avea să-i răspundă oricum. Avea să sublinieze principiul de a-l ține pe monarh departe de politică. Să condamne încercarea lor prost deghizată de a-l târî într-un război partizan. Va insinua că orice prost poate identifica probleme, dar cel responsabil caută soluții. Îi va încuraja să facă cât de mult zgomot puteau, chiar dacă asta ar fi însemnat o după-amiază de umilire a prim-ministrului, pentru ca ei să se lege cât de strâns puteau de rege, în așa fel încât nodurile să nu mai poată fi dezlegate niciodată. Atunci, și doar atunci, ar fi fost timpul să-o împingă pe Maiestatea Sa din vârful muntelui.

– La naiba! La naiba! La naiba!!! Injuriile ricoșară din pereți în timp ce Stamper își revărsă furia, acoperind pentru o clipă comentariul care se auzea din televizor.

Sally și Urquhart nu erau singuri. Stamper stătea într-unul dintre fotoliile mari de piele din biroul prim-ministrului,

devorând agitat buletinul de ştiri şi propriile unghii. Pentru prima dată de când începuse relaţia lor, o împărţea pe Sally cu altcineva. Poate Urquhart voia ca şi alţii să ştie, poate devenise un simbol al statutului lui, încă o dovadă a virilităţii şi egoului lui. Sau poate îşi dorise, pur şi simplu, un public care să fie martor la încă unul dintre triumfurile lui. Dacă era aşa, atunci ar fi trebuit să fie extrem de mâhnit din cauza scenelor care se desfăşurau în faţa ochilor lui.

– Într-un final surprinzător al turneului regal din după-amiaza aceasta, secretarul de presă al regelui, David Mycroft, şi-a anunţat demisia, intonă reporterul.

– Sunt homosexual.

Imaginile cu Mycroft nu erau foarte clare, venea prea multă lumină din spate, din geamurile autocarului, dar erau destul de bune. Înconjurat de colegii aşezaţi, împărţind ştirile cu ei aşa cum o făcuse timp de mulţi ani, era ca un jucător care se arunca în public. Nu era un fugar cu privirea şovăitoare şi cu fruntea asudată, încolţit, pus la zid. Era un om care deţinea controlul.

– Am sperat că viaţa mea privată va rămâne aşa, că nu se va amesteca cu responsabilităţile mele faţă de rege, dar nu mai pot fi sigur de asta. Aşa că demisionez.

– Care a fost răspunsul regelui? se auzi provocarea unui reporter.

– Nu ştiu. Nu i-am spus. Când i-am cerut ultima dată să mă lase să demisionez, mi-a refuzat demisia. După cum bine ştiţi, Maiestatea Sa este un om care are cea mai mare compasiune şi înţelegere. Dar misiunea monarhului este mai importantă decât a oricărui alt om, mai ales a unui aghiotant de presă, aşa că am luat asupra mea sarcina de a-l elibera de

orice responsabilitate şi v-am anunţat vouă demisia mea, public. Sper doar că Maiestatea Sa va înţelege.

– Dar de ce e homosexualitatea un obstacol în calea carierei dumneavoastră?

Mycroft îşi înclină faţa cu o expresie de amuzament crispat.

– *Mie* îmi puneţi această întrebare? Râse de parcă cineva ar fi făcut o glumă nu prea bună. Fără animozitate, fără mârâitul unui animal încolţit. Doamne, era un spectacol frumos. Un purtător de cuvânt trebuie să fie un mediu pentru ştiri, nu ţinta lor. Speculaţiile despre viaţa mea privată mi-ar fi făcut imposibilă executarea sarcinilor profesionale.

– De ce v-aţi ascuns în toţi aceşti ani? Era Rochester, din spatele autocarului.

– M-am ascuns? Nu, n-am făcut-o. Căsnicia mea s-a destrămat recent, după mulţi ani. Am fost întotdeauna fidel soţiei mele şi îi sunt profund recunoscător pentru anii de fericire pe care i-am petrecut împreună. Dar, cu acea despărţire, a venit o nouă înţelegere şi, probabil, o ultimă şansă de a fi bărbatul care, poate, mi-am dorit întotdeauna să fiu. Am făcut acea alegere. Nu am niciun regret.

Cu o aparentă sinceritate totală, întorsese atacul. Oricum, majoritatea oamenilor de acolo erau vechi colegi, prieteni, nimic nu putea ascunde atmosfera de înţelegere şi bunăvoinţă. Mycroft îşi alesese bine momentul şi anchetatorii.

Urquhart închise televizorul în timp ce reporterul continuă saga aghiotantului regal, pe care îl descria ca „foarte respectat şi plăcut" cu un montaj de imagini din turneul recent încheiat pe funal.

– Nemernic egoist, bombăni Stamper. Sally bănui că era iritat de prezenţa ei în ceea ce fusese un loc rezervat pentru bărbaţi.

– Tim, nu te necăji, îi răspunse Urquhart. Ţinta noastră nu era Mycroft, ci regele. Şi, chiar acum, când îşi supraveghează ţinutul din vârful muntelui, pământul de sub picioarele lui începe să se surpe. E aproape vremea să-i dăm o mână de ajutor. Cred că un vânt în şale.

– Dar mai ai doar o săptămână până când... Francis, imaginile astea din turneu te omoară, spuse ea încet, minunându-se de calmul lui.

Se uită la ea cu ochii mijiţi şi severi, de parcă ar fi mustrat-o pentru lipsa ei de credinţă.

– Dar, dragă Sally, există imagini şi imagini. Un zâmbet trist îi apăru pe faţă, dar ochii îi rămaseră duri. Merse la biroul lui, scoţând o cheiţă din portofel pentru a descuia un sertar de sus. Scoase un plic mare şi îi vărsă conţinutul pe birou. Fiecare acţiune era meticuloasă, ca a unui meşter bijutier care îşi prezenta cele mai preţioase pietre. Erau nişte poze, în jur de zece, toate color, din care alese două şi le ridică pentru ca Sally şi Stamper să le poată vedea clar.

– Ce credeţi despre ele?

Ea nu fu sigură dacă se referea la poze sau la perechea de sâni pe care o afişau atât de vizibil. Cele două fotografii, la fel ca şi celălalte, dezvăluiau farmecele fără inhibiţii ale prinţesei Charlotte. Singura variaţie a temei centrale era poziţia exactă a corpului ei şi răsucirile corpului tânărului care era cu ea.

– O, ce să mai spun, răsuflă Stamper.

– Una dintre cele mai apăsătoare sarcini pe care le are un prim-ministru e cea de a i se încredinţa diverse secrete. Poveşti care nu sunt spuse niciodată. Cum ar fi povestea unui tânăr paznic militar al prinţesei care, temându-se că poziţia lui favorită de lângă şi peste prinţesă era în pericol, şi-a făcut o poliţă de asigurare sub forma acestor fotografii.

– O, ce să mai spun, spuse Stamper încă o dată în timp ce scotoci printre celelalte poze.

– Ghionionul paznicului a fost, continuă Urquhart, că a încercat să încaseze poliţa cu omul nepotrivit, un jurnalist de investigaţie care, întâmplător, era un fost agent al serviciilor de securitate. Şi aşa au ajuns fotografiile în sertarul meu, în timp ce bietului băiat îndrăgostit lulea i s-a spus, în termeni deloc incerţi, că i se vor smulge testiculele dacă vreo fotografie ajunge în Fleet Street. Luă înapoi fotografiile pe care Stamper le ţinuse poate mai mult decât ar fi trebuit. Timothy, ceva îmi spune că n-aş vrea să fiu în pielea lui peste câteva zile.

Cei doi bărbaţi râseră fără ruşine, dar Urquhart observă că Sally nu părea să fie prea bucuroasă.

– Sally, te supără ceva?

– Nu mi se pare corect. Regele îţi face rău, nu Mycroft sau prinţesa.

– Întâi membrele...

– Dar ea n-a făcut nimic. Nu e implicată.

– În curând o să fie, pufni Stamper.

– Poţi să spui că e un risc profesional, adăugă Urquhart. Zâmbetul lui se întindea şi se subţia.

– Nu mă pot abţine să nu mă gândesc la familia ei. Efectul pe care-l va avea asupra copiilor ei. Un fel de încăpăţânare începu să se strecoare în vocea ei şi buzele ei pline şi expresive se ţuguiară sfidătoare.

Răspunsul lui fu încet şi ferm.

– Războiul provoacă suferinţă. Sunt multe victime colaterale.

– Francis, singurul ei păcat e că are un libido sănătos şi un pămpălău englez născut din endogamie drept soţ.

– Păcatul ei e că a fost prinsă.

– Doar pentru că e femeie!

– Scuteşte-mă de feminismul colectiv, izbucni Urquhart exasperat. Şi-a petrecut viaţa trăind din ciolanul servit la masa regală şi a venit vremea să plătească nota.

Era gata să răspundă, dar văzu sclipirea din ochii lui şi tăcu. Nu avea să câştige în acea discuţie şi, dacă ar fi continuat, ar fi putut pierde mult mai mult. Îşi spuse că era cazul să nu fie atât de naivă. Nu ştiuse dintotdeauna că sexul unei femei nu era nimic mai mult decât o unealtă, o armă, care adesea cădea în mâinile bărbaţilor? Se întoarse, renunţând.

– Tim, asigură-te că vor fi publicate cum trebuie. Doar câteva pe moment. Lasă restul.

Stamper dădu din cap şi profită de ocazie ca să se aplece peste birou şi să mai scotocească încă o dată printre poze.

– Acum, Tim. Uite un băiat bun.

Stamper îşi înălţă brusc capul, iar ochii îi sclipiră când se uită la Urquhart, apoi la Sally, după aceea înapoi la Urquhart. Scânteia înţelegerii începu să lucească în cărbunii din ochii lui şi, odată cu ea, rivalitatea. Ea făcea concurenţă relaţiei lui cu şeful lui şi avea un avantaj pe care nici măcar Stamper, cu toată viclenia şi talentul lui la jocuri politice, nu-l putea egala.

– Francis, o să mă apuc imediat de asta. Alese două imagini şi se uită fix la Sally. Noapte bună tuturor. Apoi plecă.

Niciunul nu vorbi o vreme. Urquhart încercă să pară nonşalant, având grijă să-şi potrivească cutele ascuţite ca lama ale pantalonilor, dar blândeţea cuvintelor care-i ieşiră în cele din urmă din gură masca o ameninţare.

– Ţiganco, nu face pe timida cu mine acum.

– Prinţesa o să iasă foarte rău din asta.

– Ori ei, ori eu.

– Ştiu.

– Mai eşti de partea mea?

Drept răspuns, ea merse încet spre el și îl sărută pasional, frecându-și trupul de al lui și băgându-și limba în gura lui. În câteva secunde, mâinile lui începură să mângâie și să zgârie. Ea știa că instinctele lui erau furioase, animalice. Cu duritate, o aplecă peste biroul lui, dând la o parte tava cu stilouri și telefonul și răsturnând o fotografie înrămată a soției lui. Fusta ei era ridicată la spate, iar el era peste ea, rupându-i lenjeria, forțându-și intrarea și frământându-i carnea feselor cu asemenea intensitate că o făcu să se schimonosească de durere din cauza zgârieturilor făcute de unghiile lui. Era întinsă pe birou, cu nasul și obrazul turtit de căptușeala de piele. Și își aminti. Când avea vreo treisprezece ani, o luase pe o scurtătură, pe aleile lăturalnice din Dorchester, ca să ajungă la cinema, și acolo dăduse nas în nas cu o femeie aplecată pe capota unei mașini. Era neagră, cu buzele roșii, sclipitoare, și cu ochii holbați, cu o privire dură, nerăbdătoare, plictisită. Bărbatul din spatele ei era gras și alb și o înjură pe Sally, spunându-i cuvinte urâte și dezgustătoare, dar nu se oprise. Amintirea i se întoarse în toată claritatea ei îngrozitoare, în timp ce unghiile lui Urquhart se înfigeau tot mai adânc în carnea ei, iar fața îi era apăsată dureros peste pozele împrăștiate de pe birou. Îi veni să plângă, nu de plăcere, ci din cauza durerii și a umilirii. În schimb, își mușcă doar buza.

CAPITOLUL 41

Conceptul monarhiei ereditare seamănă un pic cu o sticlă de șampanie fină care a fost lăsată deschisă prea mult timp.

Mycroft îl găsi pe terenul mlăștinos de dincolo de castelul Balmoral, unde mergea adesea când era tulburat și voia să fie singur, chiar și în mijlocul iernii, când pământul era acoperit de zăpadă și bătea un vânt puternic de la răsărit, care nu găsise nimic să-l împiedice sau să-l devieze de când își adunase puterea în umbrele Uralilor, la trei mii de kilometri depărtare. Acolo sus erau spirite eterne, îi spusese el odată, care stăteau ascunse în crăpăturile stâncilor de granit și cântau în timp ce alergau cu vântul printre buruienile sălbatice, cu mult timp după ce căprioarele plecaseră la adăpost pe pășunile joase. Regele îl văzuse venind, dar nu îl salută.

– N-am avut de ales. *Noi* n-am avut de ales.

– Noi? Eu când am fost consultat? Tonul regal trăda sentimentul unei ofense și al dezamăgirii personale. Furia – sau era doar vântul? – îi îmbujora obrajii, iar cuvintele îi ieșeau încet din gură. Aș fi fost alături de tine.

– Credeți că eu nu știu asta? Era rândul lui Mycroft să fie exasperat. De asta a trebuit să iau decizia din mâinile dumneavoastră. E timpul să începeți să vă urmați rațiunea în locul inimii.

– David, nu ai comis nicio infracțiune, nu ai încălcat nicio lege.

– De când contează asemenea lucruri? Aș fi devenit o sursă de distragere monumentală. În loc să vă asculte pe dumneavoastră, ar fi chicotit cu mâinile la gură pe socoteala mea. V-ați asumat atâtea riscuri personale ca să vă transmiteți mesajul personal fără piedici, iar eu v-aș fi stat în drum, pur și simplu, aș fi fost încă un pretext pentru ca ei să abată atenția publicului și să-l zăpăcească. Nu vă dați seama? Nu am demisionat în ciuda dumneavoastră. Am demisionat pentru dumneavoastră. Făcu o pauză, privind ceața care se ținea agățată de terenul din jurul lor și se înfundă mai adânc în geaca de schi împrumutată. Și, bineînțeles, am pe cineva. Trebuia să mă gândesc și la el. Să-l protejez.

– Mă simt aproape gelos.

– N-am crezut niciodată că voi putea iubi doi bărbați în feluri atât de diferite. Mycroft întinse mâna ca să atingă brațul celuilalt bărbat, un gest de neierat între un om simplu și un monarh, dar cuvintele și vântul înghețat păreau să fi alungat formalitățile.

– Cum îl cheamă?

– Kenny.

– Întotdeauna va fi bine-venit. Cu tine. La Palat.

Regele își puse mâna în așa fel încât s-o acopere pe cea a lui Mycroft, care își lăsă capul în jos, împovărat de recunoștință și emoție.

– Am avut o relație foarte privată, departe de titlurile ziarelor și de lătratul câinilor, care să-i dea viața privată peste cap, explică Mycroft.

– Asemenea flori rareori supraviețuiesc atunci când sunt acoperite de aluzii și de bălegarul publicității.

– Tare mi-e teamă că a fost prea mult pentru el. Dar vă mulțumesc.

Vântul oftă printre buruieni, un sunet jos și jalnic, în timp ce lumina începea să se stingă, ca și cum demonii nopții ar fi venit să-și revendice pământul.

– David, totul a fost un accident nefericit.

– Ciudat, dar eu mă simt aproape ușurat, eliberat. Nu am regrete. Dar nici nu a fost un accident.

– Ce-nseamnă asta?

– Nu prea cred în coincidențe. A fost calculat ca să vă distragă de la turneu, a fost menit să vă discrediteze pe dumneavoastră la fel de mult ca pe mine.

– De către cine?

– De oricine avea motiv să ajungă la dumneavoastră. Și de oricine avea ocazia. De cineva care-l cunoaște pe deputatul de Dagenham și care are resursele de a urmări un număr privat de telefon.

– Cineva care s-ar coborî atât de jos.

– Cât de jos se poate. Și va continua să vă urmărească, să nu vă îndoiți de asta. Vor urma și altele.

– Atunci sper că voi avea curajul tău.

– Îl aveți deja. Aveți nevoie doar de curajul de a sta față în față cu dumneavoastră înșivă, așa ați spus. Să jucați rolul bărbatului – astea au fost cuvintele dumneavoastră. E mai puțin chinuitor să-i înfruntați pe ceilalți, credeți-mă. Dar cred că deja știți asta.

– David, voi avea nevoie de sfatul tău, mai mult ca oricând dacă, așa cum spui, va fi mai rău.

La început mai încet, apoi din ce în ce mai repede, picături de ploaie rece începură să cadă pe cele două siluete singuratice. Întunericul îi înconjura repede.

– Atunci, cel mai bun sfat pe care îl am pentru dumneavoastră, Sire, e să plecăm de pe terenul ăsta nenorocit pentru că o să murim înghețați și o să-l scutim pe Francis Urquhart de orice efort.

CAPITOLUL 42

Lăsați-i să tragă pe nas cocaină.

Februarie: a doua săptămână

Telefonul nu apucă să sune nici o secundă întreagă până când cineva răspunse în firma de tranzacții financiare din City înghesuită alături de alte clădiri financiare pe malul Tamisei, chiar în locul din care izbucnise Marele Incendiu ce distrusese jumătate din Londra cu mai bine de trei secole în urmă. Se spunea în glumă că nu mai era nevoie de alt incendiu ca să distrugă din nou City, ci doar de încă o preluare japoneză.

Niciodată nu dura prea mult până se răspundea la telefoane. Diferența dintre dezastru și succes putea fi adesea măsurată în secunde, iar șeful agenției nu-și putea permite să fie prins trăgând un pui de somn nici de către piața financiară, nici de către vreunul dintre ceilalți șaptesprezece agenți de bursă, care-i invidiau toți slujba și comisioanele care veneau odată cu ea. Își luă gândurile de la iahtul modern, de doisprezece metri, și îngrozitor de scump, pe care tocmai fusese de acord să-l cumpere, ca să se concentreze la vocea de la capătul firului.

Dar nu era o afacere, ci o întrebare de la unul dintre multele lui contacte din presă.

– Jim, ai auzit nişte zvonuri despre un scandal la Palat?

– Ce zvonuri?

– O, nimic clar. Doar nişte şoapte că se coace ceva care o să pună pe foc iahtul regal. Brokerul tresări. Editorul meu ne-a cerut tuturor să verificăm peste tot, e cam greu, pe bune. Dar îmi miroase că se coace ceva.

Şeful agenţiei privi din nou spre ecranul lui, verificând amestecul de cifre roşii, negre şi galbene. Lira sterlină părea să fie bine, în acea zi toată atenţia era îndreptată spre rublă, în urma unor veşti despre o nouă izbucnire a revoltelor cauzate de lipsa alimentelor în Moscova. O iarnă severă şi paralizantă părea să fi îngheţat atât vigilenţa conducătorilor, cât şi nervii celor care făceau schimburile valutare. Agentul se frecă la ochi ca să se asigure că vedea bine; îl dureau din cauza solicitării continue, dar nu îndrăznea să poarte la birou ochelarii prescrişi. În poziţia lui, menţinerea încrederii era totul şi, la treizeci şi şapte de ani, nu-şi putea permite să arate nici cel mai mic semn al bătrâneţii sau al declinului fizic; erau prea mulţi care abia aşteptau să-i facă vânt de pe poziţia lui.

– Pete, aici nu se întrezăreşte nimic. Nu e nicio activitate în pieţe.

– Pe aici muştele au început deja să bâzâie, îţi spun.

– Poate că sunt aceleaşi rahaturi despre parcurile regale de vehicule.

– Da, poate, răspunse jurnalistul, părând neconvins. Anunţă-mă dacă auzi ceva, bine?

Agentul lovi cu pumnul în buton pentru a închide linia telefonică şi se întoarse la masajul ocular pe care şi-l făcea, în timp ce încerca să-şi dea seama cum avea să-şi întindă creditul

ipotecar deja împovărător ca să-și acopere ultima cheltuială exorbitantă. Visa la fete goale, zâmbitoare, acoperite cu ulei de cocos și întinse pe fibră de sticlă întărită cu kevlar, când telefonul sună din nou. Era un client care auzise zvonuri asemănătoare și voia să știe dacă ar fi trebuit să facă un schimb rapid în dolari sau yeni. Mai multe muște. Iar când agentul se uită încă o dată la ecran, cifrele lirelor sterline începură să strălucească roșii. O cădere. Nu mare, doar câteva sutimi, dar era un nou indiciu.

Își putea permite să le ignore? La naiba, devenea prea bătrân pentru așa ceva, poate ar fi trebuit să-și facă bagajele și să-și petreacă un an navigând prin Marea Caraibilor înainte să-și găsească o slujbă mai potrivită. Dar nu încă, nu înainte de a da o ultimă mare lovitură, ca să acopere costul bărcii și al blestematei de ipoteci. Apăsând pe un buton, făcu legătura între creierul lui îndurerat și cutia care-l conecta cu bombănitul constant despre prețuri de vânzare și cumpărare al brokerilor.

– Cablul? întrebă el. Era expresia agenților pentru prețul lirei sterline din zilele în care cele două mari imperii financiare din Londra și New York erau legate doar printr-o avariție fără limite și un cablu submarin.

– Douăzeci, douăzeci și cinci. Cinci cu zece, veni răspunsul printre pârâituri. Nici măcar în era călătoriilor spațiale nu puteau să repare liniile care îi conectau cu camera brokerilor care era la mai puțin de o aruncătură de băț. Sau își pierdea și auzul?

Oftă. Unde intră un penny intră și cinci milioane de lire.

– Al tău. Cinci.

Vânzarea începuse.

Uşa de la biroul editorului fu trântită. Nu mai conta; toată lumea din clădire avea să afle în câteva minute oricum. Adjunctul, redactorii de ştiri şi editorii de imagine stăteau în jurul biroului redactorului-şef ca nişte indieni Sioux în jurul unui vagon de tren, dar el n-avea de gând să renunţe fără luptă.

– Nu pun astea pe prima pagină. Sunt dezgustătoare. E o încălcare a vieţii private.

– E o ştire, răspunse directorul adjunct printre fălcile încleştate.

– Ştii regula proprietarului. Nimic pe prima pagină care ar jigni două bătrâne care citesc ziarul la micul dejun, îl contrazise editorul.

– De asta doar babele încă ne mai citesc ziarul!

Editorul îşi dori să-i vâre cuvintele înapoi pe gât adjunctului insistent, dar, de vreme ce erau aceleaşi cuvinte pe care le folosise şi el în repetate rânduri în certurile din ce în ce mai frecvente cu bătrânul proprietar, nu putea. Se holbă încă o dată la cele două fotografii de mărimea unor farfurii, care deja fuseseră decupate cu creionul roşu ca să distragă atenţia de la detaliile irelevante, cum ar fi patul, pernele dezordonate şi picioarele împletite, şi să o îndrepte către corpul şi faţa prinţesei.

– Nu putem. E pur şi simplu obscen.

Fără să spună un cuvânt, editorul de imagini se aplecă peste birou şi, cu un creion roşu şi o riglă, desenă două linii drepte care tăiau ambele fotografii exact deasupra sfârcului. Ceea ce rămase fusese deja văzut în nenumăratele poze de la plajă ale prinţesei, dar nu era mare diferenţă; expresia feţei ei, spatele arcuit şi limba din urechea ei spuneau toată povestea.

– Palatul ce are de spus? întrebă editorul obosit.

– Vai de capul lor! De când Mycroft s-a deflorat singur în public, sunt în rahat.

– Întâi Mycroft, acum asta... Redactorul-şef dădu din cap, conştient că nu va mai fi primit la cinele din circuitul social dacă se vor publica pozele sub numele lui. Avu altă izbucnire de rezistenţă. Uite ce e, aici nu facem Revoluţia Franceză. Nu voi fi eu acela care va târî Familia Regală până la ghilotină.

– Aici avem o adevărată problemă publică, interveni redactorul de ştiri, cumva mai liniştit decât adjunctul.

– Regele se implică în tot felul de chestiuni, stârnind controverse politice, în timp ce, în mod clar, ignoră ceea ce se întâmplă sub acoperişul palatului lui. Ar trebui să fie întruchiparea moralităţii naţiunii, nu să conducă un bordel. S-a dovedit că e mai chior decât amiralul Nelson.

Redactorul-şef plecă ochii. Lira sterlină deja scăzuse cu aproape doi cenţi din cauza zvonurilor; produceau pagube cât se poate de reale.

– Nu-ţi cere nimeni să porneşti o revoluţie, doar să ţii pasul cu ceilalţi. Adjunctul atacă din nou. Pozele astea sunt prin tot oraşul. Până mâine-dimineaţă, am putea fi singurul ziar care nu le publică.

– Nu sunt de acord. Nu-mi pasă de fiţuicile străine. Asta e o chestiune britanică. Fiecare editor din oraşul nostru cunoaşte consecinţele folosirii acestor poze. Nimeni nu se va grăbi, nu în ziarele britanice. Nu. Îşi îndreptă umerii cu mândrie patriotică şi îşi scutură capul într-un fel hotărât. Nu le vom folosi până când nu vom şti sigur că altcineva a făcut-o. Poate că renunţ la o ştire în exclusivitate, dar e genul de exclusivitate pe care nu o vreau gravată pe mormântul meu.

Directorul adjunct era gata să facă un comentariu despre contabilii care deja dăltuiau cifrele tirajului pe piatra lui de

mormânt când uşa se deschise şi cronicarul monden năvăli înăuntru. Era prea emoţionat şi fără suflare ca să se poată face înţeles, cuvintele i se învălmăşau în gură în noduri imposibil de dezlegat până când, exasperat, îşi aruncă mâinile în aer şi sări după telecomanda televizorului de pe biroul redactorului-şef. Lovi butonul ca să pornească unul dintre canalele de ştiri prin satelit. Era deţinut de germani, condus din Luxemburg şi avea o arie de acoperire cât jumătate din Europa, incluzând aproape tot sudul Angliei. Când ecranul prinse viaţă, fură întâmpinaţi de imaginile cu o prinţesă Charlotte extaziată, cu sfârcuri şi toate cele la vedere. Fără să mai scoată alt cuvânt, directorul adjunct înşfăcă pozele şi năvăli afară pentru a salva prima pagină.

***

– O, îmi place asta, Mortima. Îmi place foarte mult.

Era trecut de ora unu dimineaţa, primele ediţii ale ziarelor ajunseseră deja la el, în acelaşi timp cu Mortima. Părea să nu-l deranjeze asta, chicotind în timp ce se uita prin rapoarte.

– „În această dimineaţă, regele este acuzat de neglijarea datoriei, citi Urquhart cu voce tare din paginile ziarului *The Times*. Urmărind să-şi sporească popularitatea şi să-şi atingă propriile ambiţii politice, s-a expus nu numai pe sine, ci a expus şi instituţia monarhiei unui atac frontal. Politicienii şi patronii de ziare care i-au luat partea în ultimele câteva săptămâni s-au dovedit la fel de oportunişti şi de lipsiţi de principii. E nevoie de curaj pentru a rămâne neînduplecat în susţinerea unui principiu constituţional, pentru a aminti naţiunii că monarhul n-ar trebui nici să facă parte din industria spectacolului, nici să fie o conştiinţă socială, ci un şef de stat imparţial şi neimplicat

politic. Francis Urquhart a demonstrat un astfel de curaj; el trebuie aplaudat." Urquhart chicoti din nou. Da, îmi place. E şi cazul să-mi placă, draga mea. Am scris chiar eu aproape totul.

– Eu prefer titlul din *Today*, îi răspunse Mortima. „Sfârşitul cancanului regal. E timpul să tacă şi să termine cu prostiile!"

– „Regele trăsnit", adăugă Urquhart citind din alt ziar. „Maiestatea Sa ar trebui să-i spună ceva urgent la ureche prinţesei, chiar dacă va trebui să se bage în faţa cozii ca să ajungă la ea...".

Mortima izbucni în râs. Tocmai ridicase ziarul *Sun*, cu titlul lui ţipător: „REGELE PROSTIEI".

– O, dragul meu, se chinui să-i răspundă printre hohotele de râs, chiar ai câştigat bătălia asta.

Urquhart deveni dintr-odată serios, de parcă cineva ar fi apăsat pe un întrerupător.

– Mortima, bătălia de-abia a început. Ridică telefonul şi îi răspunse un telefonist. Vezi dacă ministrul de finanţe se mai află pe tărâmul celor vii, îl instrui el, apoi puse la loc telefonul cu mare grijă. Aparatul sună după mai puţin de jumătate de minut.

– Francis, ce mai faci? îl întrebă o voce obosită şi de persoană trezită din somn de la celălalt capăt al liniei.

– Bine şi pe cale de a face mult mai bine. Ascultă-mă cu atenţie. Avem o criză foarte dificilă care deja i-a făcut pe porumbei să se agite în porumbar. Trebuie să acţionăm până nu zboară toţi. Cred că lira sterlină o să mai aibă o cădere abruptă. În aceste circumstanţe, ar fi nepoliticos şi scandalos dacă le-am cere prietenilor noştri din Brunei să mai aştepte. Am periclita o importantă alianţă internaţională. Îi vei suna pe funcţionarii sultanului şi le vei sugera să-şi vândă tranşa de trei miliarde de lire imediat.

– Iisuse Hristoase, Francis, asta va termina complet moneda națională. Vocea nu mai arăta niciun semn de oboseală acum.

– Pieţele trebuie să-şi facă de cap. Din nefericire, consecinţele vor îngrozi inimile alegătorilor obişnuiţi când vor vedea lira scăzând şi ratele creditelor ipotecare gata să urce. Va fi un ghinion şi mai mare când pentru toată această cădere va fi învinuită conştiinţa regelui şi a celor care-l susţin.

La celălalt capăt al liniei telefonice se lăsă tăcerea.

– M-am făcut înţeles?

– Absolut, veni răspunsul încet.

Urquhart privi atent receptorul, înainte de a-l pune uşurel la loc. Mortima se uita la el cu o admiraţie nedisimulată.

– Mortima, toţi trebuie să facem sacrificii în luptă. Îşi uni două degete atingându-şi vârful nasului. Inconştient, începea să imite unele gesturi ale regelui, observă Mortima. Nu ştiu cum să exprim asta cu delicateţe, continuă el, aşa că poate va trebui să apelez la înţelegerea ta şi să fiu sincer. Nu merită să te avânţi în luptă dintr-o casă de sticlă. Ne-ai fi de ajutor dacă nu ai mai avea un interes atât de înfocat pentru ariile italiene. Noua ta pasiune pentru operă ar putea fi atât de uşor... interpretată greşit. Ar putea deruta trupele.

Mortima, care sorbise dintr-un pahar de vin, puse înapoi paharul cu grijă pe masă.

– Şoferii guvernului sunt aşa de bârfitori, adăugă el de parcă ar fi fost o explicaţie sau o scuză.

– Înţeleg.

– Fără resentimente?

– După atâţia ani? Îşi înclină capul. Bineînţeles că nu.

– Eşti foarte înţelegătoare, draga mea.

– Trebuie să fiu. Se întinse după poşeta ei şi scoase un cercel. Era îndrăzneţ, modern, emailat, o bijuterie ieftină de la Butler & Wilson de pe Strada Fulham. Era al lui Sally. Mi l-a dat ieri femeia de serviciu. L-a găsit ascuns într-o parte a canapelei. A crezut că era al meu. Francis, nu ştiu cum să-ţi spun asta într-un fel delicat...

El roşi, plecă privirea şi nu spuse nimic.

– Sos pentru gâscă? Chiar şi una canadiană?

– E... americană, răspunse el şovăielnic.

– Cu toate astea...

– Mortima, e importantă pentru mine; am sarcini vitale pentru ea.

– Dar nu pe spate, Francis. Nu într-o casă de sticlă.

El o privi direct pe soţia lui. Trecuse multă vreme de când cineva îl pusese aşa la colţ. Nu era obişnuit cu asta. Oftă, nu avea de ales.

– Mortima, tot ce trebuie să faci e să spui „te rog". Mai ţii minte să spui „te rog", nu-i aşa?

– Totul devine foarte murdar.

– O să fie mai rău.

– Eşti sigur?

– Mai sigur ca niciodată. Cum aşa?

– Pentru că încă nu poate fi sigur că va câştiga alegerile; mai sunt multe de făcut. Mai are nevoie de câteva puncte în sondaje. Nu se poate opri acum. Popularitatea regelui riscă să revină în sondaje. Şi... Ezită. Şi pentru că e un călău. Ţinta lui nu e prinţesa, e însuşi regele. Nu sunt sigură dacă mai ştie când să se oprească din hăcuit.

El rămase tăcut şi pe gânduri.

– Sally, eşti sigură de asta?

– De planurile lui? Da. De el...? Încă-şi mai simţea carnea zdrobită a feselor, unde unghiile lui se înfipseseră adânc. Sunt sigură.

– Atunci am treabă.

Se rostogoli din pat şi se întinse după pantaloni. După câteva momente, plecă.

Agentul de bursă se răsuci în pat şi privi lumina albastră a alarmei digitale. 4.13 dimineaţa. *La naiba.* Acum nu mai putea să adoarmă la loc. Fusese agitat toată noaptea, gândindu-se ba la iaht, ba la tânăra asistentă pe care încercase, fără succes, s-o reguleze cu câteva ore mai devreme. Luaseră o masă ridicol de costisitoare la Nikita; ea băuse prea multă votcă cu cireşe şi i se făcuse rău. „*Păcat.*"

Aprinse ceasul de buzunar cât palma şi verifică ecranul miniatural care îi oferea informaţii privind starea actuală a pieţelor valutare. Poate asta îl măcinase. „Iisuse Hristoase!" Lira sterlină scăzuse cu aproape două sute de puncte în Orientul Îndepărtat şi începu să-şi dorească să fi băut şi el mai puţină votcă. Făcuse douăzeci de milioane de lire peste noapte şi se simţi, dintr-odată, foarte expus. Apăsă unul dintre butoanele de memorie ale telefonului de pe noptieră, care-l conectă cu filiala lui din Singapore, care era cu opt ore înainte.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Negara vinde încontinuu de când s-a deschis piaţa, îi spuse o voce cu accent. Aşa că Banca Centrală Malaysiană s-a implicat şi ea...

– Cât e cablul în patruzeci? întrebă el.

– Şaizeci şi cinci, şaptezeci.

Vindea la şaizeci şi cinci, cumpăra la şaptezeci. Dar nu cumpăra nimeni. Era timpul să se alăture turmei.

– La naiba, hai s-o mutăm. La şaizeci şi cinci. Puse telefonul jos după ce tocmai vânduse patruzeci de milioane de lire sterline sperând că preţul va continua să scadă. Dacă s-ar fi întâmplat asta, şi-ar fi acoperit poziţia peste noapte şi chiar mai mult. Ar face bine să ajungă devreme la birou, în caz că lumea întreagă s-ar trezi cu o durere de cap şi turma ar intra în panică. Şi poate că avea să-l sune pe acel client special care-l ajutase cu toate acele treburi ascunse şi neoficiale. Pe client nu-l deranja să fie trezit la ora aceea, nu pentru miza mare pusă în joc. Şi, dacă totul mergea bine, nu mai trebuia să-şi facă griji din cauza iahtului. Şi nici a asistentei prostuţe.

***

9 februarie
Standard, ediţia de seară.

LIRA ŞI PRINŢESA SUNT EXPUSE

Lira sterlină continuă să fie sub mare presiune în timp ce piaţa valutară londoneză a urmat exemplul dat peste noapte în Orientul Îndepărtat. Agenţii de bursă şi-au exprimat îngrijorarea că valul de scandaluri cu tentă sexuală care învăluie Familia Regală ar putea cauza o criză constituţională şi politică explozivă, în urma demisiei de săptămâna trecută a secretarului de presă al regelui şi a fotografiilor şocante ale prinţesei Charlotte publicate în numeroase ziare matinale.

Banca Angliei şi alte bănci europene au încercat să sprijine lira sterlină imediat ce s-au deschis pieţele valutare, dar nu au putut preveni următoarele vânzări speculative care au coborât valuta până la limitele EC. Au

existat rapoarte despre un mare deținător de lire sterline din Orientul Îndepărtat care a aruncat pe piață cantități semnificative de valută. Ne temem că ratele dobânzilor vor trebui ridicate substanțial pentru a sprijini lira aflată la ananghie.

„Acest gen de situație este nou pentru noi, a comentat un agent de bursă. Pieţele valutare urăsc nesiguranța și, uneori, în dimineața asta, a fost harababură. Șeicii se întreabă cât de sigură e Banca Angliei dacă Palatul Buckingham se prăbușește? Atmosfera în City este de târg câmpenesc înaintea Crăciunului... "

CAPITOLUL 43

La naiba cu încăpățânarea lui! Dacă l-aș răstigni, abia a treia zi ar putea spera să reînvie.

Era o zi potrivită pentru o spânzurare, se gândi McKillin. Camera era plină până la refuz cu o mulțime de parlamentari, care nu mai încăpeau în bănci și stăteau peste tot, pe margini, înghesuindu-se pe coridoare sau adunându-se de ambele părți ale scaunului președintei Camerei. Presiunea atâtor corpuri, majoritatea masculine, zdrobite unul de altul, dădea naștere unei atmosfere violente și zgomotoase, încărcată de așteptări. Se spunea că scene similare avuseseră loc la Tyburn când atârnaseră un golan în spânzurătoarea cu trei picioare și că unii chiar plătiseră pentru privilegiul de a-l vedea pe bietul nemernic legănându-se în ștreang.

Ziua adusese deja un lung șir de victime. Valurile de panică ce tulburaseră piețele valutare ajunseseră la Bursa de Valori și, până la ora prânzului, prețurile acțiunilor scăzuseră dramatic. Strigătele de durere ce veneau de la cei cu poziții expuse puteau fi auzite prin tot City-ul și totul avea să se desfacă mai repede decât picioarele unei fete la Festivalul Edinburgh. Firmele de construcții se întâlneau în ședințe de urgență;

ipotecile trebuiau crescute, singura întrebare era cât de mult. Bineînțeles că nu era vina regelui, dar oamenii își pierduseră credința inocentă în ghinion, în catastrofe care se întâmplau, pur și simplu, trebuiau să aibă pe cine să dea vina. Iar asta însemna că și McKillin era în linia de tragere, gândindu-se cu regret la manifestările lui publice de indulgență în numele Familiei Regale și tresărind de fiecare dată. Se gândi toată dimineața la apărarea prin atac, plănuind o ofensivă la scară largă în sprijinul regelui, dar înțelese apoi că poziția regelui era prea bine apărată de armele dușmanilor. Trupele din spatele lui nu erau Brigada Cavaleriei Ușoare, iar el nu era Errol Flynn. Nu avea niciun rost să se lase împușcat în Trossachs pentru nimic în lume, era mult mai bine să supraviețuiască pentru a lupta și altă dată. Poate o întrebare despre drepturile omului, lucruri superioare, legate de vizita fulgerătoare a prim-ministrului la Moscova, care fusese anunțată pentru săptămâna viitoare. Asta ar fi fost suficient, l-ar fi îndepărtat de zgomotul bătăliei, l-ar fi scăpat de spânzurare... În timp ce aștepta, începu să se simtă rău din cauza căldurii și a presiunii corpurilor bărbaților îmbuibați care se adunau în jurul lui.

Îl văzu pe Urquhart apărând fix la timp pentru începutul sesiunii de la trei și un sfert după-amiaza, croindu-și calea prin forță în mulțimea care înconjura scaunul președintei Camerei și strecurându-se pe lângă brațele întinse ale altor miniștri din cabinet care erau cocoțați în dezordine de-a lungul băncii din față. Urquhart îi zâmbi lui McKillin, de partea cealaltă a tribunei oficiale, depărtându-și pentru un moment buzele subțiri doar pentru a-i arăta incisivii, primul foc de avertisment al campaniei din acea după-amiază. În spatele lui Urquhart stătea onorabila doamnă parlamentar ce reprezenta Dorsetul de Nord, dând din cap servilă în timp ce stăpânul ei își ocupa

locul, purtând un costum purpuriu țipător ce ieșea în evidență ca o lumină de semafor în mijlocul costumelor cenușii și care avea să dea bine pe ecranele televizoarelor. Își exersase expresiile de sprijin în oglindă toată dimineața. Era o femeie frumoasă și prezentabilă, puțin trecută de patruzeci de ani, cu o voce de hienă, despre care se zvonea că putea ajunge până la Do major în pat, după cum pretindeau unii dintre membrii opoziției. Nu avea să ocupe niciodată un birou ministerial, dar memoriile ei aveau să se vândă mai bine decât ale oricărui alt parlamentar.

McKillin se lăsă pe spate, vrând să pară relaxat în timp ce studie balconul presei de deasupra capului lui; peste balustrada cioplită cu finețe văzu capetele jurnaliștilor, cu fețele încordate din pricina așteptării, ascuțindu-și creioanele și prejudecățile. Nu avea să-i lase să aștepte prea mult, va interveni cu prima ocazie, o să le arate ce hram poartă el și se va retrage înainte ca adevărata bătălie să înceapă și totul să scape de sub control. Drepturile omului, asta era. A naibii de bună ideea.

Deja doamna președintă strigase prima interpelare pentru a-l întreba pe prim-ministru ce alte angajamente avea în acea zi, iar Urquhart oferi răspunsul lui standard și intenționat inutil, detaliind câteva întâlniri oficiale „pe lângă sesiunea din Cameră".

– La naiba, ar fi prima dată. Era Fiara, din locul lui de sub platformă pe care îl revendicase prin ocupare constantă. Părea să aibă o indigestie; probabil sandviciurile și halba de bere amară nu-i picaseră bine.

Urquhart respinse rapid prima întrebare, despre un drum ocolitor local, pusă de un parlamentar conștiincios care reprezenta o circumscripție electorală câștigată cu o mică

majoritate, iar asta fu ocazia lui McKillin. Se aplecă înainte și își înclină capul spre doamna președintă.

– Liderul opoziției. Vocea doamnei președinte îl chemă la tribuna oficială. Nici nu se ridică bine în picioare, că altă voce se auzi prin toată gălăgia.

– Cum poți să-l confunzi cu un lider de opoziție pe rahatul ăsta scârbos?

McKillin își simți obrajii înroșindu-se din cauza furiei, apoi din cauza mirării. Era Fiara. Chiar din tabăra lui!

– Liniște! Liniște! strigă doamna președintă. Într-o atmosferă încărcată ca aceasta, cu atâția parlamentari înfocați care-și frecau umerii și se înghionteau, ea știa că era vital să-și impună autoritatea asupra procedurilor din primul moment de perturbare a ordinii. Am auzit. Onorabilul parlamentar își va retrage remarca imediat!

– Cum altfel ai numi pe cineva care și-a abandonat principiile și a fost prins lingând cizmele Familiei Regale. A făcut-o de oaie.

Membrii opoziției rămaseră tăcuți și năuciți. Și deputații guvernului ezitau, nu știau dacă să fie de acord cu Fiara sau să-i condamne vulgaritatea, dar știau că era necesar să fie cât de zgomotoși puteau și să agite spiritele. În mijlocul vacarmului crescând, Fiara, cu moțul cârlionțat de pe frunte rostogolindu-i-se pe față și cu haina lui sport, largă și descheiată, era în picioare și ignora solicitările repetate ale doamnei președinte.

– Dar este un fapt incontestabil...

– Ajunge! țipă doamna președintă, iar ochelarii în formă de semilună îi alunecară de pe nas, în timp ce capul i se încingea neplăcut pe sub perucă. Nu voi ezita să-l nominalizez pe onorabilul parlamentar dacă nu-și retrage remarcile imediat!

– Dar...

– Retrage! Strigăte care cereau retragerea lui se auziră din toate părțile. Sergentul și ofițerul de poliție al parlamentului, îmbrăcați adecvat rolului lor – ținute din material negru, de călău, completate de ciorapi de mătase și săbii ceremoniale –, stăteau atenți la barieră, așteptând instrucțiunile doamnei președinte.

– Dar..., începu Fiara din nou.

– Retra-a-a-a-gerea!

Se dezlănțui iadul. Fiara se uită în jur, părând netulburat, de parcă n-ar fi auzit zgomotul și nici n-ar fi văzut mâinile fluturând și hârtiile cu ordinea de zi. Zâmbi, apoi, în cele din urmă, păru să-și dea seama că-i mergea jocul, pentru că începu să dea din cap în semn de acord. Gălăgia se potoli, permițându-i să fie auzit.

– Bine. Se uită spre scaunul doamnei președinte. Ce cuvinte vreți să retrag? Rahat? Sau scârbos?

Valul de indignare acoperi strigătele doamnei președinte.

– Toate! Vreau să le retragi pe toate! În cele din urmă fu auzită.

– Pe toate? Vreți să le retrag pe toate?

– Imediat! Peruca i se deplasase, stătea strâmb, iar ea încerca s-o rearanjeze, chinuindu-se cu disperare să-și păstreze cumpătul și simțul demnității.

– Bine. Bine. Fiara ridică mâinile ca să oprească gălăgia. Cunoașteți cu toți părerile mele despre ploconeala în fața Măreției Regale, dar... – aruncă o privire feroce copoilor parlamentari care lătrau la picioarele lui – dacă decideți că nu pot spune asemenea lucruri, că trebuie să le retrag, atunci așa o să fac.

– Acum! În secunda asta!

Se auziră lătrături de aprobare din toate părțile. Fiara arăta acum spre McKillin.

– Da, am greșit. E evident că *puteți* să-l confundați cu un lider al opoziției. Pe rahatul ăla scârbos!

În cacofonia de strigăte din toate părțile, doamna președintă nu avu nicio șansă să se facă auzită, dar Fiara nu așteptă să fie nominalizat, ci își adună hârtiile de pe podea și aruncă o privire lungă și insolentă în direcția liderului partidului lui înainte să se retragă din Cameră. Sergentul, care putea citi de pe buze intrucțiunile doamnei președinte, merse lângă Fiară ca să se asigure că rămânea departe de sediul Palatului Westminster pentru următoarele cinci zile lucrătoare.

Când spatele Fiarei trecu printre uși și dincolo de ele, un fel de ordine începu să se restabilească în Cameră. De sub peruca ei, încă puțin strâmbă, doamna președintă se uită în direcția lui McKillin, întrebându-l din ochi care erau intențiile lui. El dădu din cap. Nu mai voia să pună nicio întrebare stupidă despre drepturile omului. Cum rămânea cu drepturile lui? Tot ce-și dorea era ca acea pedeapsă crudă și neobișnuită să se sfârșească, să vină cineva și să-l dea jos de pe spânzurătoarea parlamentară pe care se legăna și să-i ofere o înmormântare decentă.

– Francis, cum ai reușit? întrebă Stamper când intră în biroul prim-ministrului din Camera Comunelor.

– Ce-am făcut?

– Cum l-ai înfuriat pe Fiară atât de tare că, de unul singur, poate să-l toace pe McKillin mai bine decât zece măcelari din Barnsley?

– Dragul meu Tim, ai devenit un cinic bătrân și trist. Cauți conspirații peste tot. Adevărul – dacă ai putea să-l recunoști

ca atare – e că nu trebuie să-l înfurii eu. Vine deja înfuriat. Nu, contribuţia mea la distracţia asta e mai mult de genul ăsta... şi arătă spre televizorul cu ecranul acoperit de ultimele ştiri în format teletext. Firmele de construcţii îşi terminaseră şedinţa de urgenţă, iar rezultatul deliberărilor lor strălucea pe ecran.

– Iisuse Hristoase. Doi la sută pe ipoteci? E ca şi cum ai arunca rahat cu lopata în apa de băut.

– Exact. Vezi câtă grijă are omul de rând pentru cei fără adăpost când ipoteca acoperişului lui semidetaşat începe să-i mănânce banii de bere. Până diseară, la ora închiderii, conştiinţa regelui va părea un lux irelevant şi prea scump.

– Îmi cer scuze pentru orice remarcă cinică pe care am spus-o vreodată în prezenţa ta.

– Îţi accept scuzele. Tim, alegătorii apreciază alegerile clare, îi ajută să se concentreze. Eu le prezint o alegere care e, practic, transparentă. Regele poate fi o orhidee rară în comparaţie cu varza mea banală, dar, când îi apucă foamea pe amărâţi, pun mâna pe varză de fiecare dată.

– Avem destulă varză cât să-i dăm regelui vânturi cronice.

– Dragul meu Tim, tu poţi să spui asta. Eu nu pot comenta despre asemenea chestiuni.

Regele era aşezat în faţa ecranului televizorului lui, unde rămăsese tăcut privind evenimentele de când începuse televizarea sesiunii de interpelare a prim-ministrului. Lăsase instrucţiuni să nu fie deranjat, dar, în cele din urmă, secretarul său personal nu mai putu să-şi stăpânească teama. Bătu în uşă şi intră cu o plecăciune respectuoasă.

– Sire, îmi cer scuze, dar trebuie să ştiţi că suntem bombardaţi cu telefoane de la mass-media, care vrea o reacţie sau o declaraţie cu privire la evenimentele din Camera

Comunelor. Nu vor accepta tăcerea ca răspuns, și fără un ofițer de presă...

Regele părea să nu fi observat intruziunea, uitându-se fix la ecran, fără să clipească, având corpul încordat, cu venele de la tâmplă de un albastru intens pe fondul pielii de culoarea pergamentului care-i acoperea craniul. Era palid – nu din cauza furiei, secretarul personal era obișnuit ca regele să scoată foc pe gură. Tăcerea sugera mai mult că omul era pe un plan diferit, adâncit în el însuși, încordarea indicând că orice căutare a echilibrului se dovedise inutilă.

Secretarul personal rămase nemișcat, privind agonia celuilalt bărbat, jenat de intruziunea lui, dar neștiind cum să plece.

În cele din urmă, regele vorbi, în șoaptă, dar nu cu secretarul.

– David, n-are rost. Vocea îi era uscată și răgușită. Nu se poate. Nu vor mai lăsa niciun rege să fie bărbat la fel cum nu vor lăsa ca orice bărbat să fie rege. Nu se poate – știi asta, nu-i așa, bătrâne prieten?

Apoi urmă tăcerea. Regele nu se mișcase, încă se holba pierdut la ecran. Secretarul personal aștepta câteva secunde interminabile, apoi plecă, închizând încet ușa de parcă ar fi închis capacul unui sicriu.

CAPITOLUL 44

Îi arăt respect, bineînțeles că-i arăt. Întotdeauna îndoi genunchiul în prezența Maiestății Sale.

Sally se grăbi să ajungă la Camera Comunelor imediat ce primi convocarea. Era în mijlocul unei negocieri cu un potențial nou client, unul dintre principalii producători de fasole procesată, dar el fusese foarte înțelegător, chiar impresionat, și îi dăduse asigurări în legătură cu afacerea. Cu asemenea contacte, nu-i mai trebuiau garanții.

O secretară o aștepta la intrarea St. Stephen pentru a o strecura ca pe un VIP pe lângă cozile lungi de vizitatori și prin punctele de pază, trecând în viteză pe lângă câteva sute de ani de istorie. Era prima dată, dar într-o zi, își promise ea, se va întoarce și va admira în tihnă gloria bătrânei Anglii, când va avea răbdare să stea la coadă câteva ore alături de restul oamenilor. Dar, momentan, prefera tratamentul special.

Secretara o conduse direct în biroul lui. El vorbea la telefon, plimbându-se prin cameră în cămașă, trăgând firul telefonului în urma lui, însuflețit, emițând ordine.

– Da, Bryan, sunt bine și soția mea e bine. Mulțumesc foarte mult, acum taci și ascultă-mă. E important. Vei primi

detaliile unui nou sondaj mâine după-amiază. Un sondaj prin telefon în urma panicii care a cuprins pieţele financiare. Va fi unul surprinzător. Potrivit acestui sondaj, guvernul conduce cu zece puncte în faţa opoziţiei, iar eu personal voi avea un punctaj dublu faţă de McKillin. Ascultă o clipă. Bineînţeles că e o ştire de prima pagină, de ce naiba crezi că ţi-o dau ţie? Sondajul acesta de prima pagină va fi susţinut de un editorial în ziarul tău, ceva de genul „Ipotecile şi monarhia". Editorialul o să dea vina pentru prăbuşirea lirei şi a şi încrederii pieţelor internaţionale pe rege, pe defectele lui de caracter şi pe acei politicieni oportunişti care au căutat să-l încurajeze în ceea ce tu vei considera că au fost gravele lui erori de judecată atunci când a încercat să înfrunte guvernul ales. Mă asculţi?

La celălalt capăt al liniei telefonice se auzi un geamăt slab, iar Urquhart dădu ochii peste cap exasperat.

– Trebuie să sugerezi oportunismul opoziţiei atunci când l-a susţinut pe rege a dus la distrugerea credibilităţii ei şi a lui McKillin şi, mai grav, a aruncat ţara într-un haos constituţional care provoacă angoasă economică profundă. Pe un ton ezitant, o să soliciţi reforma radicală a instituţiei monarhiei – restrângerea puterii ei, a influenţei, a mărimii şi a veniturilor ei. Ia-le pe toate la rând. Da, am timp... Făcu o pauză. Bryan, acum ajungem la partea cea mai importantă. Fii foarte atent. Editorialul trebuie să se încheie cu concluzia că a fost atins un asemenea nivel de nesiguranţă economică, politică şi constituţională încât e nevoie de o soluţie urgentă. Nu avem timp pentru dezbateri extinse şi comisii parlamentare de anchetă – nu când fiecare acţionar şi plătitor de ipotecă din ţara asta atârnă cu ştreangul de gât. Problema trebuie tratată cu hotărâre. O dată şi pentru totdeauna, în interesul naţional. Trebuie să sugerezi că singurul mod consacrat de a decide cine

guvernează Marea Britanie este de a organiza alegeri. Înțelegi? Alegeri. Se uită la Sally și îi făcu cu ochiul.

– Dragul meu, bineînțeles că e un șoc, de asta îți ofer ocazia să te pregătești. Dar doar între noi doi, până mâine. Acum să nu dai fuga la casele de pariuri ca să pui câteva lire pe alegeri anticipate. E încă unul dintre micile noastre secrete, da? Bryan, dacă ai întrebări, mă suni pe mine, doar pe mine, că e zi sau noapte. Bine? Pa.

Se întoarse cu o expresie de anticipare spre Sally, în așteptarea unei reacții. Ea îi oferi o privire serioasă, dură, aproape încruntată.

– Francis, oare cine-ar trebui să producă peste noapte sondajul tău magic?

– Ei bine, tu, draga mea. Tu.

Ochii îi erau adânciți în orbite de parcă ar fi vrut să se ascundă. Era trecut de miezul nopții, iar ea stătuse în fața computerului de când ultimul om din personalul ei plecase la finalul programului și o lăsase singură, însă avea nevoie să fie singură pentru a putea gândi.

Pregătirea chestionarului fusese simplă. Nimic fantezist sau extraordinar. Și avea la îndemână mai multe CD-uri cu facilitățile lor de apelare digitală aleatorie care ar fi manipulat eșantionul și, în consecință, rezultatele, aplicând chestionarul bogaților sau săracilor, chiriașilor din locuințele subvenționate de stat sau celor din luminișurile împădurite și înstărite din suburbii, doar unor directori de companie sau unor șomeri. Problema era că nu știa cât trebuia să modifice eșantionul ca să obțină rezultatul dorit – era clar că Urquhart conducea, dar cu cât? Oricât ar fi fost, avea să fie și mai mult după ce *The Times*

va da semnalul. Erau atât de multă neliniște și anxietate, încât era momentul perfect să dinamiteze tot trenul.

Se plimbă prin sediul ei sărăcăcios. Cheltuielile generale erau menținute la un nivel cât mai redus, tot luxul era în față, în zona recepției, toate resursele fiind canalizate spre strategie și planificare. Partea mecanică era jalnică. Merse pe lângă rânduri de cabine deschise, acoperite cu postav pentru izolare fonică, unde a doua zi mulțimea pestriță a personalului ei care lucra cu jumătate de normă s-ar fi adunat ca să stea în fața ecranelor computerelor și să sune la numerele de telefon alese aleatoriu de serverul principal, citind absent întrebările și tastând răspunsurile la fel de absent. Nu ar fi bănuit nimic. Erau drogați cu blugii rupți, asistente din Noua Zeelandă, în afara programului, care-și făceau griji din cauza întârzierilor de ciclu, afaceriști rataţi care suferiseră din cauza greșelilor altora și studenți tineri dornici să-și facă propriile afaceri. Tot ce conta era că se pricepeau un pic să lucreze la computer și puteau veni în două ore după ce erau anunțați. N-aveau cum să știe ce se întâmpla cu informația pe care o adunau și, oricum, nu le-ar fi păsat. Se plimbă de-a lungul mochetei uzate în timp și plină de gumă de mestecat bătătorită, examinând plăcile de polistiren care lipseau din colțul în care jgheabul se blocase și fusese reparat, plimbându-și degetele de-a lungul rafturilor metalice pline cu manuale de folosire a computerului, cărți de telefoane și etichete de expediere aruncate ca niște ambalaje de dulciuri în vânt. Puțină lumină naturală pătrundea aici ca să expună munca din industria sondajelor de opinie. Ea le spunea clienților că era așa din motive de siguranță, în realitate era așa pentru că locul era o groapă de gunoi. O plantă în ghiveci se chinuise, se ofilise și, în cele din urmă, murise, iar acum ghiveciul era folosit pe post de scrumieră. Acesta era imperiul ei.

Acest imperiu cu aer condiţionat, computerizat şi fără hârtii avea avantajele lui. În urmă cu câţiva ani ar fi trebuit să folosească o tonă de hârtii ca să facă ceea ce i se ceruse să facă; acum nu trebuia decât să ridice câteva degete, să apese câteva taste – atenţie, tastele potrivite – şi gata. Acesta este rezultatul dumneavoastră. Rezultatul lui Urquhart. Dar acolo era buba. Fusese extrem de exact şi de intransigent în legătură cu cifrele dorite, i le oferise deja lui Brynford-Jones. Oricât se juca cu parametrii sau înclina ponderarea eşantionului, ceea ce se cerea era mai mult decât o mică manipulare. Era nevoie să facă ceea ce nu mai făcuse niciodată, să falsifice rezultatele. Să pornească de la două numere, unul pentru guvern, altul pentru opoziţie, şi să meargă invers. Nu să le maseze un pic, ci să le stoarcă de-a binelea. Dacă ar fi fost prinsă, nu va mai lucra niciodată şi ar putea chiar fi închisă pentru înşelăciune. Să mintă, să înşele, să fure opiniile oamenilor obişnuiţi şi să abuzeze de ele. Pentru Francis Urquhart. Asta visase ea?

Se uită încă o dată prin camera cu pereţi vopsiţi în negru ca să ascundă crăpăturile, cu mucegai pe care nici deodorantul de toaletă nu-l putea ascunde, cu filtre de cafea uzate şi mobilă la mâna a doua, cu colţuri pline de pahare de plastic şi pachete de ţigări aruncate şi cu alarma de incendiu, cărămiziu-aprins, în mijlocul întunecimii, o relicvă a anilor '70 care probabil nu ar fi funcţionat nici dacă ar fi fost aruncată în Vezuviu. Ridică ghiveciul cu planta, îi smulse frunzele ofilite, îi îndepărtă cioturile, o curăţă de parcă ar fi fost un prieten cu o reputaţie proastă, apoi o aruncă, cu tot cu recipient, în cel mai apropiat coş de gunoi. Acesta era imperiul ei. Şi nu-i mai ajungea, niciodată nu-i ajunsese...

Lipsa somnului i se citea în ochi, așa că Sally și-i ascunsese în spatele unor ochelari fumurii care nu făceau decât să-i scoată buzele pline și năsucul vioi și mai mult în evidență. Când trecu pragul casei din Downing Street, unul dintre portari îi dădu un ghiont colegului; bineînțeles că auziseră vorbindu-se despre ea, dar era prima dată când apărea în timpul zilei. Iar Mortima Urquhart era și ea acasă. Îi zâmbiră încurajator, amândoi dorindu-și să poată găsi o scuză pentru a o percheziționa.

El era în biroul prim-ministrului. Arăta diferit față de ultima oară când fuseseră acolo, în întuneric, cu nimic altceva decât lumina îndepărtată a felinarelor și vârfurile degetelor și ale limbilor lor ca să-i ghideze. El încă stătea în scaunul lui special, dar, de data asta, un funcționar public trase un scaun pe partea opusă a mesei pentru ea. Simți că era la un milion de kilometri depărtare de el.

– Bună ziua, domnișoară Quine.

– Domnule prim-ministru. Dădu din cap cu timiditate în timp ce funcționarul public se făcu nevăzut.

El își flutură brațele un pic jenat.

– Scuză-mă pentru, ăă... formalitatea primirii. E o zi aglomerată.

– Francis, sondajul tău. Deschise servieta și scoase o singură foaie de hârtie pe care o aruncă pe masă. El trebui să se întindă după ea. O studie rapid.

– Bineînțeles, știu că astea sunt cifrele pe care le-am cerut. Dar, Sally, care sunt adevăratele cifre?

– Francis, le ții în mână. Nu e amuzant? Nu era nevoie să mă pui să trișez și să falsific nimic. Conduci cu zece puncte, exact așa cum ai vrut. Ai câștigat.

Clipi repede în timp ce asimilă informația. Începu să zâmbească de parcă zorii unei noi zile se arătau pe fața lui.

Începu să dea din cap de bucurie ca și cum ar fi știut tot timpul că așa se va întâmpla.

– Până la urmă, aș fi putut să-mi păstrez inocența.

Ridică privirea, un rid apărându-i pe frunte. Voia să-i spună ceva, dar, la naiba, nu putea să-și dea seama ce. Pentru niște numere, un sondaj printre alte câteva mii? Statistici selective, genul de lucruri pe care departamentele guvernamentale le făceau instinctiv? Își scoase o batistă colorată și își șterse nasul cu o grijă meticuloasă, aproape exagerată. Voia să sărbătorească, dar ea părea hotărâtă să-i strice euforia. Asta și distanța pe care o punea masa între ei aveau să-i facă mai ușor ceea ce urma.

– Cum sunt noii clienți pe care ți i-am trimis?

Ea își ridică sprâncenele surprinsă; părea o digresiune.

– Buni. Foarte buni. Mersi.

– Sally, eu sunt cel care trebuie să-ți fiu recunoscător. Vor fi mai mulți în viitor... mă refer la clienți. Vreau să continui să te-ajut. Se uita din nou la cifre, nu la ea. Era evident că se simțea stânjenit, căci își deschise curelușa de la ceas și își masă încheietura, trăgând de gulerul cămășii de parcă era claustrofob. Claustrofob? Când ea era singura persoană din cameră?

– Francis, ce s-a-ntâmplat? Îi pronunță numele într-un fel mai nazal ca de obicei; mai puțin atrăgător, se gândi el.

– Nu mai putem să ne vedem.

– De ce?

– Prea mulți oameni știu de noi.

– Asta nu te-a deranjat înainte.

– Mortima știe.

– Înțeleg.

– Și urmează alegerile. Totul e foarte greu.

– Nici să-ţi falsific blestematele de cifre n-a fost tocmai uşor.

Urmă o tăcere. El încă încerca să găsească ceva pe foaia de hârtie la care să se concentreze.

– Cât timp? Cât timp trebuie să nu ne mai vedem?

Ridică privirea, cu o sclipire de neliniște în ochi şi cu buzele întinse într-un fel ciudat.

– Mă... mă tem ca trebuie să nu ne mai vedem niciodată. Mortima insistă.

– Şi dacă Mortima insistă... Tonul ei era dispreţuitor.

– Eu am o relaţie foarte solidă şi matură cu Mortima. Ne înţelegem unul pe altul. În privinţa asta nu ne înşelăm unul pe celălalt.

– Doamne, Francis, ce naiba crezi că ai făcut aici, acolo, peste tot în clădirea asta, chiar şi pe scaunul pe care stai, dacă nu ai înşelat-o pe soţia ta? Sau nu a fost ceva personal pentru tine? A fost doar o afacere?

Nu-şi putu menţine privirea. Urquhart începu să se joace cu creionul, întrebându-se dacă ea avea să facă o criză de isterie. Nu asta, orice, dar nu asta. Nu suporta femeile isterice.

– Francis, nici măcar după alegeri?

– N-am înşelat-o niciodată, nu aşa. Nu când şi-a exprimat clar dorinţele.

– Dar nu trebuie să ştie. Munca noastră împreună a fost fantastică, istorică...

– Şi sunt recunoscător...

– Francis, a fost mult mai mult decât atât. Cel puţin pentru mine. Tu nu eşti ca restul bărbaţilor cu care am fost. N-aş suporta să te pierd. Eşti mai bun decât ceilalţi. Ştii asta, nu-i aşa?

Nasul ei zvâcnea senzual, plin de semnale sexuale, iar el se simți sfâșiat. Relația cu Mortima era ca o stâncă pentru el; de-a lungul anilor, îi compensase sentimentul de vinovăție și inadecvare sexuală și îi oferise o fundație solidă cu ajutorul căreia rezistase tuturor furtunilor ambiției politice și învinsese. Ea îl făcuse bărbat. Pentru numele lui Dumnezeu, îi era dator. Se sacrificase la fel de mult ca el pentru cariera lui, într-un fel chiar mai mult, dar totul începea să se estompeze când se uita la Sally. Ea se aplecă înainte, cu sânii ei plini și ispititori, umflați acum și mai tare de contactul cu tăblia biroului.

– Francis, te-aș aștepta cu plăcere. Ar merita așteptarea.

Și avea dreptate. Îi era dator Mortimei, dar cu ea nu fusese niciodată așa, nu avusese pentru ea aceeași dorință crudă, fără inhibiții, dominatoare.

– Și mai e și munca pe care-am făcut-o împreună. Francis, suntem norocoși că ne avem unul pe altul. Trebuie să continuăm.

Nu-și mai trădase soția până atunci, niciodată! Dar simți încă o dată acea încordare irezistibilă și, cumva, Mortima părea să aparțină altei lumi, genul de lume în care locuiseră înainte ca el să devină prim-ministru. Lucrurile se schimbaseră; slujba îi impunea diferite reguli și responsabilități. Îi oferise Mortimei ce-și dorise, șansa de a-și conduce propria curte pe Downing Street, avea dreptul să-i ceară mai mult? Și, cumva, știa că nu va mai putea găsi o altă Sally, că nu va mai avea nici timpul, nici ocazia pentru asta. Ar fi putut găsi înlocuitor pentru mintea, dar nu pentru corpul ei și ce simțea pentru el. Îl făcuse să se simtă atât de puternic, ca și cum era din nou un bărbat tânăr. Și ar fi putut să-i explice oricând Mortimei că nu era în interesul nimănui ca Sally să hoinărească liberă, nemulțumită, probabil răzbunătoare, nu acum.

– Sally, ar fi greu. Înghiți în sec. Dar mi-ar plăcea să încerc.

– Pentru prima dată? Francis, renunți la inocența ta?

– Dacă vrei să fie așa.

Se holba la sânii ei care-l țineau ca pe un iepure în capcană. Ea zâmbi, închise capacul servietei și încuietorile cu un zgomot de parcă acolo îi prinsese inocența în capcană. Apoi se ridică și dădu ocol încet mesei lungi. Purta un costum negru și mulat, dintr-o singură bucată și o jachetă largă din bumbac și mătase de la Harvey Nicks, o combinație pe care nu o mai văzuse până atunci și, în timp ce se apropie de el, lăsă pe spate jacheta ca să-și expună toate farmecele. Știa că făcuse alegerea corectă. Era bine pentru cauză, i-ar fi asigurat continuarea sprijinului și a siguranței, Mortima ar fi înțeles asta – dacă avea să afle vreodată.

Sally era acolo, lângă el. Întinse mâna.

– De-abia aștept. Partenere.

El se ridică și își strânseră mâinile. Urquhart se simți triumfător, atotputernic, de parcă nu era nicio provocare și nicio dilemă pe care nu putea să le înfrunte.

Americanca aceasta era o femeie remarcabilă, o adevărată fată de treabă britanică, sugera zâmbetul lui. „Ce fraier e englezul ăsta", gândi ea.

CAPITOLUL 45

Nicio piatră neîntoarsă, niciun cuțit nerăsucit.

Barba lui Brian Redhead crescuse mai lungă și mai stufoasă de-a lungul anilor, dar ironia lui de Geordie[1] rămăsese formidabil de ascuțită. Din ce alt motiv ar fi rămas atât de mult timp vedeta radioului de dimineață și ar fi continuat să atragă un șir nesfârșit de politicieni pe care să-i sfârtece și să-i rupă în bucăți chiar înainte ca prima cană de cafea să aibă timp să se răcească? Stătea în studioul lui din Casa de Radiodifuziune ca un pustnic în peștera lui, căutând un adevăr intangibil, cu căni murdare, notițe vechi și urmele reputațiilor distruse împrăștiate pe masă, uitându-se încruntat la producătorul lui prin geamul fumuriu al camerei de control. Un ceas de perete uriaș și demodat, cu un cadru din stejar lăcuit, atârna pe perete ca într-o sală de așteptare dintr-o gară britanică, secundarul ticăind tot înainte fără remușcări.

– A venit din nou vremea pentru analiza ziarelor de dimineață, iar pentru asta îl avem alături de noi pe obișnuitul

[1] Poreclă locală pentru locuitorii regiunii Tyneside din nord-estul Angliei și numele dialectului local. (n.red.)

analist de joi, Matthew Parris. Matthew, se pare că s-au încurcat iar mantiile regale.

– Da, Brian. Replica noastră la toate acele telenovele australiene începe un nou episod încâlcit în dimineața asta, dar poate că se întrevede un fel de încheiere. Avem semne că am putea pierde cel puțin unul dintre jucătorii principali pentru că ultimul sondaj de opinie făcut de *The Times* pune opoziția cu zece puncte în urmă și asta ar putea fi paiul care rupe spatele cămilei opoziției. Nu că lui Gordon McKillin i-ar pica bine să fie comparat cu o cămilă sau cu un vagabond, de exemplu, dar trebuie să se întrebe cât timp va mai trece până când va fi trimis să trăiască într-un pasaj subteran regal. S-ar putea să i se pară mult mai confortabil decât Camera Comunelor în după-amiaza asta. Dar comentariul editorial din *The Times* a electrizat și ultimele ediții ale celorlalte ziare. „E timpul ca alegerile să împrospăteze atmosfera?" se întreabă autorul articolului din *Times*. Nimeni nu se îndoiește că nu doar conducerea domnului McKillin va fi reexaminată în mod public, ci și cea a regelui. Ziarul *Mirror* se întoarce la noțiunile de bază. „Conform sistemului din prezent, ar putea fi cea mai proastă persoană din regat, și tot ar domni. Ca să folosim propriile lui cuvinte, ceva trebuie făcut." Iar celelalte ziare îi arată și mai puțin respect. Ai uitat titlul din *Sun*, de acum câteva zile, care striga „REGELE, MINTE LUMINATĂ"? Editorul de la *Sun* evident a uitat, pentru că a folosit din nou același titlu azi – doar că a fost prescurtat ca să se citească simplu: „REGELE MINTE"[1]. Se pare că o săptămână e o

[1] Joc de cuvinte în limba engleză: *king of conscience*, regele conștiinței, și *king con*, regele escroc. (n.red.)

perioadă lungă în politica regală. Și găsim alte titluri negative în celelalte ziare...

Într-un birou din City aflat la câțiva kilometri de Casa Radiodifuziunii, Landless opri radioul. Zorii zilei păreau o atingere de pensulă pe tabloul cerului, dar el deja era la birou. Prima lui slujbă fusese livrarea ziarelor, la vârsta de opt ani, și alergase pe străzile întunecate pentru că părinții lui nu-și permiteau să-i ia o bicicletă, umplând cutiile de scrisori și zărind neglijeuri și piele goală printre perdelele trase fără grijă. Se îngrășase de-atunci și făcuse câteva milioane, dar rămăsese cu obiceiul de a se trezi devreme pentru a-i spiona pe alții. În birou mai era doar o persoană, cea mai în vârstă dintre cele trei secretare care lucrau prin rotație în timpul anului. Liniștea și părul ei cărunt îl ajutau să gândească. Zăbovea peste exemplarul lui din *The Times*, deschis pe birou. Citi din nou, trosnindu-și pe rând degetele în timp ce încerca să-și de-a seama ce – și cine – era în spatele cuvintelor, apoi se aplecă peste birou și apăsă pe interfon.

– Domnișoară Macmunn, știu că e devreme și abia își toarnă laptele peste fulgii de porumb integral și își scarpină tărtițele regale, dar vezi dacă poți să-mi faci legătura telefonică cu Palatul...

Se întrebase în sinea lui, doar pentru un moment, dacă ar fi trebuit să-i consulte, să le ceară sfatul. Dar doar pentru un moment. Privindu-i pe colegii lui din jurul mesei cabinetului, își pierdu răbdarea pentru dezbaterile nesfârșite și nehotărârea lor, pentru căutarea inutilă a unei căi ușoare de înaintare și pentru compromisurile permanente. Veniseră toți cu dosarele lor roșii care conțineau documentele formale ale cabinetului și notițele pe care funcționarii din subordinea lor le pregătiseră

pentru a le susține pozițiile individuale sau a le submina subtil pe ale colegilor rivali. Colegi! Doar conducerea lui, autoritatea lui, îi împiedica să-și permită genul de certuri mărunte care i-ar fi făcut de rușine chiar și în fața unei grădinițe. Oricum, notițele funcționarilor publici erau irelevante pentru că funcționarii publici nu știuseră că el avea să deturneze agenda.

Nu avea rost să le ceară părerile; ar fi fost penibil de previzibile. Ar fi spus că era prea devreme, prea în grabă, prea nesigur, că ar fi dăunat prea mult instituției monarhiei. Erau prea multe șanse să-și piardă șoferii ministeriali mai devreme decât era necesar. O, voi slabi în credință! Aveau nevoie de coloană vertebrală, de curaj. Trebuiau speriați până-și ieșeau din mințile lor politice.

Așteptă până când terminară cu zâmbetele și felicitările pentru apariția favorabilă în sondajele de opinie – apariția *lor* favorabilă! Îl chemase pe ministrul de finanțe să le recite cât de rău va fi, mai ales după ce haosul din piețele financiare distrusese încrederea în economie. Era un tunel care fusese săpat mai adânc și mai lung decât s-ar fi așteptat oricine, recitase ministrul, fără să se vadă nicio luminiță la capătul tunelului și un buget la jumătate pentru luna următoare, care avea să le facă găuri în șosete. Dacă le mai rămâneau șosetele până atunci.

În timp ce mestecau îngrețoșați acele oase, el îl întrebase pe ministrul muncii care erau cifrele. Vacanțele școlare începeau la 15 martie, aproximativ trei sute de mii de absolvenți de școală aveau să inunde piața muncii, iar perspectivele de angajare arătau la fel de îmbucurătoare ca subsuoara unei vrăjitoare. Numărul total al șomerilor s-ar fi ridicat la două milioane. Altă promisiune electorală aruncată pe fereastră. Apoi se întoarse spre raportul ministrului de justiție cu privire

la planul pentru procesul lui Sir Jasper Harrod. Din cauza tremurăturilor care cuprinseră o față sau două, bănui că mai erau câteva donații individuale care nu ieșiseră încă la lumină printre cei care, deocamdată, erau în poziții sus-puse. Data procesului era joi, 28 martie. Nu, probabil nu vor fi amânări, rufele murdare aveau să fie atârnate la uscat în public la câteva zile de la prima lovitură a ciocănelului judecătorului. Sir Jasper se exprimase clar că nu dorea să sufere de unul singur.

Colegii arătau ca și cum ar fi navigat într-o bărcuță suprapopulată pe un vânt foarte puternic, iar el răsuci cuțitul și mai adânc. Circula un zvon că McKillin se gândea să demisioneze de Paște. Doar prostul de Dickie, ministrul Mediului, crezu că era o veste bună; restul recunoscură imediat ce era de fapt – singura speranță de salvare a opoziției, un început nou, o ruptură curățată de prostiile și eșecurile lui McKillin, un salt pe un teren nou și ferm. Chiar și ceilalți tonți văzură asta – toți, cu excepția lui Dickie. Trebuia să dispară după alegeri.

Doar după ce tăcerea pluti în aer timp de mai multe secunde le aruncă un colac de salvare, o șansă de a fi trași la mal. Alegeri. Joi, 14 martie. Le oferea destul timp dacă se grăbeau să-și pună în ordine toate detaliile și să dizolve parlamentul, ceea ce avea să-i treacă cu chiu, cu vai peste furtunile care, altfel, aveau să-i lovească și să-i copleșească. Nu era o sugestie și nici nu le solicita opiniile, era, pur și simplu, o indicație a măiestriei tacticilor lui și a motivului pentru care el era prim-ministru și nu unul dintre ei. Un avantaj semnificativ în sondajele de opinie. O opoziție dezorganizată. Un țap ispășitor regal. Un calendar. Și o audiență la rege în mai puțin de o oră pentru a emite proclamația regală. Ce și-ar fi putut dori mai mult? Da, știa că era târziu, dar mai avea încă destul timp. Fix cât îi trebuia.

CAPITOLUL 46

Cei care doresc să se lupte cu un rege trebuie să-şi găsească un cal puternic.

– Maiestate.

– Urquhart.

Nu se deranjară să se aşeze. Regele nu făcu niciun semn că i-ar fi oferit un scaun, iar Urquhart avea nevoie doar de câteva secunde pentru a-şi transmite mesajul.

– Vreau să aduc în discuţie doar o chestiune. Doresc alegeri cât mai curând. Pe 14 martie.

Regele se holbă la el, dar nu spuse nimic.

– Cred cu toată sinceritatea că trebuie să vă spun că o parte a manifestului guvernului va constitui o propunere de a stabili un comitet parlamentar de anchetă a monarhiei, a datoriilor şi responsabilităţilor ei. Voi propune acelei comisii o serie de restricţii radicale ale activităţii, rolului şi finanţării dumneavoastră şi a rudelor dumneavoastră. A fost prea mult scandal şi prea multă confuzie. E timpul ca poporul să decidă.

Când răspunse, vocea regelui fu remarcabil de blândă şi controlată.

– Niciodată nu încetează să mă uimească felul în care politicienii vorbesc în numele poporului chiar și atunci când spun cele mai absurde minciuni. Dar dacă eu, un monarh ereditar, aș citi din Evanghelii, cuvintele mele tot ar fi primite cu suspiciune.

Insulta fu transmisă încet, așa că îl afectă în profunzime. Urquhart zâmbi dispreţuitor, dar nu-i oferi niciun răspuns.

– Așadar, va fi un război deschis, nu-i așa? Între noi doi. Între rege și Cromwellul lui. Ce s-a-ntâmplat cu străvechea virtute englezească a compromisului?

– Eu sunt scoţian.

– Așadar, mă vei distruge și, odată cu mine, vei distruge și constituţia care a servit ţara atât de bine timp de generaţii întregi.

– Monarhia constituţională e construită pe premisa eronată a demnității și reproducerii perfecte. Nu e vina mea că toţi aţi dovedit că aveţi pofte și preferinţe sexuale de ţapi!

Regele tresări de parcă ar fi fost pălmuit, iar Urquhart își dădu seama că mersese prea departe. Până la urmă, ce rost avea?

– Sire, nu o să vă mai deranjez. Am venit doar să vă informez despre dizolvare. Pe 14 martie.

– Așa spuneţi. Dar nu cred că o veţi avea.

Nu se observă nicio teamă în comportamentul lui Urquhart – își cunoștea drepturile.

– Ce nebunie-i asta?

– Vă așteptaţi ca eu să emit o proclamaţie regală astăzi, în secunda asta.

– Cum am tot dreptul s-o fac.

– Posibil. Și, din nou, poate că nu. E o idee interesantă, nu credeţi? Pentru că și eu am drepturi acordate de aceleași precedente constituţionale, dreptul de a fi consultat, de a sfătui și de a avertiza.

– Vă consult. Oferiți-mi câte sfaturi vreți. Avertizați-mă, amenințați-mă dacă vreți. Dar asta nu vă poate împiedica să-mi acordați dizolvarea pe care o cer. Acesta este dreptul prim-ministrului.

– Fiți rezonabil, domnule prim-ministru. E prima dată pentru mine, sunt un novice în slujba asta. Și eu am nevoie să primesc sfaturi, să vorbesc cu câțiva oameni, să mă asigur că acționez corect din punct de vedere constituțional. Sunt sigur că voi fi în poziția de a vă aproba cererea până, să zicem, săptămâna viitoare? Nu e nerezonabil, nu-i așa? Doar câteva zile?

– Nu se poate!

– De ce nu?

– Nu vă puteți aștepta să organizez alegeri în Joia Mare când cei care nu sunt în patru labe zac cu burta în sus din cauza Sărbătorilor de Paște. Nicio întârziere. Nu voi accepta, auziți!

Urquhart își pierduse calmul; pumnii îi erau încleștați din cauza consternării, iar picioarele îi erau poziționate de parcă ar fi fost gata să lanseze un atac fizic direct împotriva monarhului. În loc să tresară sau să se retragă, regele începu să râdă, un zgomot rece și sec al cărui ecou se auzi în jurul tavanului înalt.

– Domnule Urquhart, trebuie să mă iertați. Am făcut o mică glumă. Bineînțeles că nu pot întârzia cererea dumneavoastră. Doar am vrut să văd cum veți reacționa. Mușchii continuară să-i tragă fața în expresia unui zâmbet, dar în spatele lui nu se simțea căldura. Ochii îi erau ca gheața. Se pare că sunteți cam grăbit. Dar trebuie să vă spun că așa sunt și eu, pentru că nerăbdarea dumneavoastră m-a ajutat să iau o decizie proprie. Vedeți, domnule Urquhart, eu vă disprețuiesc și disprețuiesc și tot ceea ce reprezentați dumneavoastră. Felul crud, necruțător

şi complet lipsit de suflet în care vă urmăriţi scopurile. Mă simt obligat să fac tot ce stă în puterea mea pentru a vă opri.

Urquhart dădea din cap.

– Dar nu puteţi întârzia alegerile.

– Nu. Dar nici nu pot accepta ceea ce ştiu că e adevărat, că mi-aţi distrus prietenii şi familia, iar acum încercaţi să mă distrugeţi şi pe mine şi, odată cu mine, Coroana. Ştiţi, Charlotte poate fi o femeie nechibzuită, dar în fond e un suflet bun. Nu merita ceea ce i-aţi făcut. Şi nici Mycroft nu merita asta. Aşteptă o secundă sau două. Văd că nici măcar nu simţiţi nevoia să negaţi.

– Nu comentez. Nu puteţi dovedi nimic.

– Nici nu am nevoie. Doar mie însumi, cel puţin. Vedeţi, domnule Urquhart, i-aţi folosit pe cei pe care-i iubesc ca pe un preş pe care să vă ştergeţi în timp ce vă croiţi calea prin canale. Acum vreţi să călcaţi pe mine. Nu vă voi permite.

– Nu puteţi face nimic. După aceste alegeri, Coroana nu va mai fi într-o poziţie în care să se mai poată juca de-a politica vreodată.

– În privinţa asta, domnule prim-ministru, suntem de acord. Am suferit foarte mult când a trebuit să accept că tot ceea ce am făcut în ultimele luni – idealurile pe care am încercat să le protejez, ideile pe care am vrut să le propag – face parte din politică. Din păcate, nu mai există o linie despărţitoare clară. Dacă îmi exprim o părere în public, fie şi despre vreme, e politică.

– În sfârşit, facem progrese.

– Eu fac. Nu sunt la fel de sigur că şi dumneavoastră. Am o datorie, o datorie aproape divină, să fac tot ce-mi stă în puteri ca să protejez Coroana. Am o obligaţie la fel de puternică faţă de mine însumi şi faţă de lucrurile în care cred. Dar conştiinţa

nu poate sta liniștită sub o Coroană modernă. Dumneavoastră v-ați asigurat de asta.

– Poate. Dar nu pe 14 martie.

Urquhart își șterse gura cu mâna din cauza exasperării.

– Mă aduceți la capătul răbdării. Va fi pe 14 martie.

– Dar nu poate fi. Pentru că trebuie să întârziați dizolvarea parlamentului pentru o treabă neașteptată.

– Ce treabă?

– Pentru o decalarație de abdicare.

– Altă glumă proastă!

– Nu sunt cunoscut pentru simțul umorului.

– Veți abdica? Pentru prima dată, Urquhart începu să simtă că-și pierdea controlul. Se vedea că-i tremura puțin falca.

– Ca să protejez Coroana și propria conștiință. Și ca să lupt cu dumneavoastră și cu cei de teapa dumneavoastră prin toate mijloacele posibile. E singura cale.

Nu se putea îndoi de seriozitatea lui, aceasta fusese întotdeauna slăbiciunea lui, o incapacitate totală de a-și ascunde sinceritatea. Ochii lui Urquhart tremurară repede în timp ce încercă să calculeze repercusiunile politice și câte pagube ar fi cauzat planurilor lui orice întârziere. Cu siguranță, încă mai putea să câștige? Parlamentul poporului înaintea Coroanei. Ar fi trebuit să strice sărbătoarea unei săptămâni din calendar, chiar dacă asta însemna Joia Mare – o zi propice pentru pedepsirea regilor. Dacă nu cumva... Doamne, nu avea să-l înlocuiască pe McKillin din funcția de lider al opoziției, nu-i așa? Nu, era prea absurd.

– Ce rol sperați să jucați în campanie? Cuvintele erau șovăitoare.

– Unul modest. Să scot în evidență problemele care mă îngrijorează – sărăcia, lipsa oportunităților pentru tineri. Starea

mizerabilă a mediului urban și a celui înconjurător. O să-i cer ajutorul lui David Mycroft. Are un fler pentru publicitate, nu credeți? Regele se schimbase, tensiunea obișnuită de pe fața lui părea să se fi relaxat, să se fi înmuiat, nu mai era chinuit de coșmaruri și de vinovăția pe care și-o provoca singur. Aproape că părea că se distra. Dar, orice voi face, voi face cum trebuie. Nu mă voi angaja în confruntări personale sau dezbateri cu dumneavoastră. Deși presupun că alții vor fi mai puțin scrupuloși. Merse spre un buton ascuns în spatele unei draperii și îl apăsă. Aproape imediat, se deschise ușa și intră Benjamin Landless.

– Tu!

– Eu. El dădu din cap. A trecut multă vreme, Francis. Mi se pare că a fost acum o viață, într-o altă lume.

– Ciudați parteneri, un rege și un golan de origine umilă ca tine.

– Nevoia ne învață.

– Presupun că ai de gând să publici și să promovezi trăncănelile regale.

– Posibil, Francis. Dar nu voi exclude alte știri importante.

Pentru prima dată, Urquhart observă că Landless ținea ceva în mână... niște hârtii?

– Poze, Francis. Știi despre poze, nu-i așa?

Landless i le întinse lui Urquhart, care le luă de parcă i se oferea o cupă cu cucută. Le cercetă în liniște deplină, incapabil să deschidă gura chiar dacă și-ar fi găsit cuvintele.

– Se pare că e o epidemie cu genul acesta de lucruri în ultimul timp, nu credeți, Sire? se oferi Landless.

– E regretabil, răspunse regele.

– Francis, îți recunoști soția, bineînțeles. Cealaltă persoană, cel de dedesubt – scuze, de deasupra în poza pe care o ții acum – e un italian. Și nu-și trage perdelele cum trebuie.

Mâinile lui Urquhart tremurau în asemenea hal încât era să scape fotografiile. Cu un strigăt furios, le strânse în pumn și le azvârli prin cameră.

– O să mă lepăd de ea. Oamenii vor înțelege, mă vor compătimi. Asta nu e politică.

Regele nu-și putu stăpâni un gest dispreţuitor.

– Frankie, sincer, sper să ai dreptate, continuă Landless. Dar mă îndoiesc. Oamenilor o să li se pară totul ca un terci de ovăz plin cu cocoloașe când o să afle și de interesele tale suplimentare.

– La ce te referi? Suferința se strecură în privirea lui Urquhart.

– Mă refer la o anumită doamnă, tânără și foarte atrăgătoare, care nu numai că a fost văzută foarte des pe Downing Street de când ai ajuns tu acolo, dar, recent, a și dat lovitura în stil mare pe piața valutară. Lumea ar putea crede că știa ceva – sau pe cineva – din interior. Sau vei încerca să te lepezi și de ea?

Obrajii îi păliră brusc, cuvintele poticnindu-i-se pe buzele tremurânde.

– Cum naiba? N-ai cum să știi...

Un braț uriaș, ca de urs, fu pus în jurul umerilor lui Urquhart, iar Landless își coborî vocea până la o șoaptă conspirativă. De parcă ar fi primit un semnal, regele merse la o fereastră și se întoarse cu spatele la ei, preocupat de privirea grădinii lui.

– Îți spun un mic secret, amice. Vezi tu, ea a fost partenera mea la fel cum a fost și a ta. Trebuie să-ți mulțumesc. Te-ai

descurcat foarte bine cu fluctuațiile monedei, ai ieșit de pe lira sterlină chiar la timp.

– Nu e nevoie de asta, suspină el năucit. Te-ai fi descurcat la fel de bine doar cu mine...

Landless îl măsură atent din cap până-n picioare pe celălalt bărbat.

– Nu. Francis, mă tem că nu ești genul meu.

– De ce, Ben? De ce-mi faci asta?

– Câte motive vrei? Își ridică mâna ca să numere pe degetele lui mici și groase. Pentru că te-ai bucurat atât de evident când m-ai tratat ca pe un rahat. Pentru că prim-miniștrii vin și pleacă, așa cum vei pleca și tu în curând, în timp ce Familia Regală dăinuiește. Dădu din capul lui uriaș în direcția regelui. Și, probabil cel mai important, pentru că el m-a primit cu căldură, exact așa cum sunt, Benjamin cel Mare și Rău din Bethnal Green, fără să strâmbe din nas, când pentru tine și pentru nevasta ta arogantă nu am fost destul de bun. Își răsuci mâna în așa fel încât deveni o gheară răsturnată. Așa că te strâng de coaie cât de tare pot.

– De ce? Of, de ce? Urquhart continuă să geamă.

Pumnul lui Landless se strânse tare.

– Pentru că ei sunt acolo, Francis. Pentru că sunt acolo. Chicoti. Apropo, am vești bune despre Sally.

Urquhart putu doar să-și ridice ochii jalnici ca să întrebe.

– E însărcinată.

– N-am făcut-o eu! suspină Urquhart.

– Da, n-ai făcut-o tu. Vocea, care-l tratase cu aroganță, acum îl batjocorea. Se pare că nu ești destul de bărbat pentru nimic.

Așadar, știa și despre asta. Urquhart se întoarse cu spatele la adversarul lui, încercând să-și ascundă umilința, dar Landless nu-l slăbea din ochi.

– Frankie, te-a învârtit pe degete ca pe un prost ce ești. Și în politică, și în pat – sau unde-o fi fost. Nu ar fi trebuit să te folosești de ea. Atâta inteligență și frumusețe, și tu ai aruncat-o.

Urquhart își scutura capul ca un câine care încerca să scape de o zgardă nedorită.

– Are o afacere nouă, clienți noi, capital nou. Și un nou bărbat. Frankie, are o altă viață acum. Și e și însărcinată... ei bine, știi cum sunt femeile când vine vorba de asta. Sau, mai degrabă, nu știi, dar află de la mine. E o doamnă excepțională și foarte fericită.

– Cine? Cu cine a...? Părea incapabil să termine ce-avea de spus.

– Pe cine a preferat în locul tău? chicoti Landless. Idiotule. Tot nu-ți dai seama, nu-i așa?

Tot corpul lui Urquhart se contractă, umerii i se lăsară în jos și rămase cu gura căscată. Nu putea, nu voia să înțeleagă.

O expresie triumfătoare cuprinse fața moale a editorului.

– Te-am întrecut la toate, Frankie. Chiar și cu Sally.

Urquhart simți o dorință copleșitoare, primitivă, de a se târî departe, de a găsi un loc întunecat, orice loc, și de a-și îngropa acolo umilința cât de repede și de adânc putea, dar nu putea pleca, nu încă. Mai avea un singur lucru de făcut. Poate că era o ultimă șansă de a câștiga puțin timp. Încercă să-și îndrepte umerii și merse rigid prin cameră până când ajunse în spatele regelui. Fața îi era congestionată din cauza efortului și inspiră adânc și zgomotos.

– Sire, m-am răzgândit. Îmi retrag cererea pentru dizolvarea parlamentului.

Regele se răsuci pe călcâie, ca un ofițer la paradă.

– O, așa faceți, domnule prim-ministru? Asta o să fie al naibii de greu pentru că, vedeți, deja am pus rotițele în mișcare. Bineînțeles că prim-ministrul are dreptul să solicite

alegeri anticipate, Constituția e clară în privința asta. Dar în niciun chip nu pot să-mi amintesc partea care spune că îi este permis să anuleze alegerile. Oricum, eu sunt cel care dizolvă parlamentul și semnează proclamația regală, și exact asta o să fac. Dacă o să-mi considerați acțiunile inacceptabile pe motive constituționale sau personale, sunt sigur că mă pot baza pe votul dumneavoastră în timpul dezbaterii abdicării.

– O să-mi retrag propunerile pentru reforma constituțională, rosti Urquhart epuizat. Dacă e necesar, o să prezint scuze publice pentru orice... neînțelegere.

– E frumos din partea dumneavoastră că vă oferiți, domnule Urquhart. Ne scutește pe mine și pe domnul Landless prezent aici de a insista pentru asta. Aș dori să vă cereți scuze când voi prezenta declarația de abdicare.

– Dar nu e nevoie de asta. Ați câștigat. Putem da timpul înapoi...

– Încă nu înțelegeți, nu-i așa? Voi abdica, fie că doriți asta, fie că nu. Nu sunt omul potrivit pentru misiunea pentru care m-am născut, nu am stăpânirea de sine necesară unui rege. M-am împăcat cu asta. Prin abdicarea mea voi proteja Coroana și tot ce reprezintă ea mult mai eficient decât dacă aș încerca să-mi croiesc calea încurcată prin apele constituționale tulburi. Deja am trimis după fiul meu, iar actele de regență sunt gata. El e mai răbdător decât mine, mai tânăr, mai flexibil. El va avea o șansă mai bună de a crește și a deveni un rege măreț, așa cum eu nu voi fi niciodată. Își împunse pieptul cu degetul. E cel mai bun lucru pentru mine, ca om. Degetul lui se întoarse spre Urquhart. Și e și cea mai bună cale pe care o pot concepe pentru a vă distruge, împreună cu tot ce reprezentați.

Buza lui Urquhart tremură.

– Ați fost un idealist.

– Și dumneavoastră, domnule Urquhart, ați fost un politician.

EPILOG

Se auzi o ciocănitură la uşa de la intrare, o lovitură înceată şi şovăitoare. Kenny îşi puse jos cartea şi merse să răspundă. Uşa se deschise şi acolo, pe pragul înnegrit al uşii, înfofolit cu un palton nou care să-l apere de vremea vântoasă, stătea Mycroft.

Mycroft îşi pregătise explicaţiile şi scuzele cu grijă. Odată cu anunţul abdicării şi cu alegerile, lucrurile se schimbaseră. Presa avea peşti noi de eviscerat şi de fript şi i-ar fi lăsat în pace, dacă Kenny ar fi putut înţelege asta. Şi dacă l-ar fi iertat. Dar, când ridică privirea spre celălalt bărbat, îi văzu durerea din adâncul ochilor miraţi şi rămase fără cuvinte.

Rămaseră nemişcaţi faţă în faţă, fiecare temându-se de ce ar fi putut spune celălalt, nedorind să-şi expună încă o dată rănile de-abia vindecate. Lui Mycroft i se păru că trecură câteva vieţi până când, în sfârşit, Kenny vorbi.

– David, ai de gând să stai acolo toată noaptea asta afurisită? O să se răcească ceaiul ursuleţilor.

După ce a ajuns în vârful puterii, proaspătul prim-ministru Francis Urquhart trebuie deja să facă față unei crize politice care ar putea duce la căderea guvernului. Urquhart se confruntă cu un obstacol neașteptat: noul și idealistul rege, determinat să-și pună în practică propriile idei. În consecință, Urquhart este nevoit să ia măsuri drastice pentru a-și salva viitorul politic. El pune la cale un plan prin care să expună activitățile scandaloase ale unor membri ai Casei Regale, însă compromiterea acestora ar putea duce și la prăbușirea monarhiei.

„Michael Dobbs are o abilitate nefirească de a prezice viitorul. O lectură fascinantă cu un final care dă fiori Palatului Buckingham."

Sunday Express

„Cu un prieten ca Michael Dobbs, cine are nevoie de dușmani? În ale scrisului, Dobbs e un ștrengar cu tupeu, iar cărțile lui atrag prin autenticitate. Oamenii adoră asta."

The Times

„Un parcurs presărat cu un scandal după altul... un excelent spectacol."

Mail on Sunday ediția printată

29,99

ISBN 978-606-8905-02-0